CARLOS CASTANEDA DİZİSİ: 9

CARLOS CASTANEDA

Rüya Görme Sanatı

ÇAĞDAŞ ÖĞRETİLER (NEW AGE) DİZİSİ: 13

CARLOS CASTANEDA DİZİSİ

1 Don Juan'ın Öğretileri
2 Bir Başka Gerçeklik
3 Ixtlan Yolculuğu
4 Erk Öyküleri
5 İkinci Erk Çemberi
6 Kartal'ın Armağanı
7 İçten Gelen Ateş
8 Sessizliğin Erki
9 Rüya Görme Sanatı
10 Sihirli Geçitler
11 Zamanın Çarkı
12 Sonsuzluğun Etkin Yanı

"Carlos Castaneda'nın kitaplarına sahip olmak inanılmaz bir şans... onlarda anlatılan öykü öylesine güzel, betimlemeler öylesine capcanlı...antropoloji biliminin ürettiği en iyi yapıtları oluşturuyorlar... Onun yaptığı şeyin önemini abartabilmek olanaksız."

—New York Times

"Castaneda New Age akımının manevi babalarından biri oldu. Çağımızın en yaşamsal konularını ele alıyor."

—Los Angeles Times

"Onun kitaplarını okuduktan sonra dünyayı aynı şekilde görmek olanaksız... Şayet Castaneda haklıysa, kimileyin güzelliklerle dolu kimileyin de ürkütücü bambaşka bir dünya var, hem de şu anda gözlerimizin hemen önünde—bir görebilseydik."

—Chicago Tribune

"Castaneda'nın sağduyusu, en dehşet verici deneyimlere bile bilginin gücünü katıyor. Bizleri, don Juan'ın insanbilim yazınındaki en olağandışı kişiliklerden biri, bir neolitik bilge olduğuna inanmaya zorluyor. Çaldığımız kıtadan gizemli bir bilgelik armağanını kabul etmemize yardım ediyor."

—Life

"Serüven öyküsü olarak, büyüleyici güçleri açısından, don Juan kitaplarının benzeri yok."

—Saturday Star (Toronto)

SÖZ YAYIN

ISBN 975-7190-23-3

9 789757 190233

ÇAĞDAŞ ÖĞRETİLER (NEW AGE) DİZİSİ: 13

Özgün Adı:
THE ART OF DREAMING

Copyright © Carlos Castaneda/HarperCollins*Publishers*, Inc./
Akçalı Telif Hakları Ajansı
Türkiye Yayın Hakkı © 2000 SÖZ YAYIN OYUNAJANS LTD.

SÖZ YAYIN OYUNAJANS
YAYIMCILIK VE ZEKÂ OYUNLARI LTD. ŞTİ.

4. Gazeteciler Sitesi, C-2 D:9, Levent 80630 İstanbul •
P.K. 7 Levent 80622 İstanbul
Tel: (0212) 293 10 40 • (0212) 244 02 26 • Fax: (0212) 245 41 02
e-mail: nerkmen@turk.net • www.turk.net/oyunajans

ISBN 975 - 7190 - 23 - 3

Editör:
Nevzat Erkmen

Kapak tasarımı:
Ali Erkmen

Baskı ve Cilt:
Mart Matbaacılık Sanatları Tic. ve San. Ltd. Şti.
İstanbul (0212) 212 03 39-40
Tel: (0212) 212 03 39 (Pbx)

Carlos Castaneda

•

Rüya Görme Sanatı

Çeviri:
Jülide Değirmenciler

İçindekiler

5
Yazarın Notu

11
1 Eski Çağ Büyücüleri: Bir Giriş

29
2 Birinci Rüya Görme Kapısı

43
3 İkinci Rüya Görme Kapısı

64
4 Birleşim Noktasının Sabitlenmesi

88
5 Organik Olmayan Varlıkların Dünyası

111
6 Gölgelerin Dünyası

132
7 Mavi Öncü

144
8 Üçüncü Rüya Görme Kapısı

167
9 Yeni Bir Keşif Alanı

183
10 İz Sürücülerin İzini Sürmek

199
11 Kiracı

219
12 Kilisedeki Kadın

239
13 Niyetin Kanatlarıyla Uçmak

Yazarın Notu

Son yirmi yıldır, Meksikalı Yaqui Kızılderilisi büyücü don Juan Matus'un yanındaki çömezliğimle ilgili bir dizi kitap yazdım. Bu kitaplarda bana büyücülük öğrettiğini anlatmıştım; ancak bu gündelik yaşantımız bağlamında anladığımız büyücülük değildi: doğaüstü güçlerin başkalarının üzerinde kullanılması, ya da doğaüstü etkiler yaratmak amacıyla tılsımlar, büyüler ya da ayinlerle ruh çağırmayı kapsamıyordu. Don Juan için büyücülük, çevremizdeki evreni biçimlendirmede algının

doğası ve rolü hakkında kimi uzmanlaşmış kuramsal ve uygulamaya dönük öncülleri düzenleme edimiydi.

Don Juan'ın önerisine uyarak, onun bilgisini sınıflandırmak amacıyla, insanbilime özgü bir ulam olan şamanizmi kullanmaktan kaçındım. Baştan beri ben de onun yaptığı adlandırmayı kullandım: büyücülük. Ancak inceleyince, buna büyücülük demenin, bana sunduğu öğretilerdeki zaten belirsiz olan olguları daha da belirsizleştirdiğini anladım.

İnsanbilim çalışmalarında şamanizm, belirli yerli Kuzey Amerika Kızılderili kabileleri arasında da hüküm süren, kimi Kuzey Asya yerli halklarının bir inanç dizgesi olarak tanımlanır. Bu inanç dizgesi, atalarımızın iyi ya da kötü tinsel güçlerinin görünmeyen dünyasının çevremizi kuşatmış olduğunu, ve bu tinsel güçlerin, doğa ve doğaüstü âlemlerin arasındaki aracılar olan uygulamacıların edimleri ile çağrılabildiklerini ve denetlenebildiklerini öne sürer.

Don Juan, gerçekten, gündelik yaşamın doğal dünyası ile, doğaüstü değil de ikinci dikkat olarak adlandırdığı görünmez bir dünya arasında bir aracıydı. Bir öğretmen olarak rolü, bu biçimlenmeyi benim için erişilebilir kılmaktı. Önceki çalışmalarımda, en önemlisi rüya görme sanatı olarak adlandırılan, bana uygulatmış olduğu büyücülük sanatlarının yanı sıra öğretme yöntemlerini de bu nedenle anlattım.

Don Juan, bizim benzersiz ve mutlak olduğuna inandığımız dünyamızın, bir soğanın katmanları gibi düzenlenmiş ardışık dünyalar demeti içinden yalnızca bir tanesi olduğunu iddia ediyordu. Bizim sadece kendi dünyamızı algılamak üzere erkesel olarak koşullanmış olmamıza karşın, hâlâ kendimizinki kadar gerçek, benzersiz, mutlak ve içine çeken bu başka âlemlere girebilme yetimizin bulunduğunu öne sürüyordu.

Don Juan bana, bu başka âlemleri algılamak için, sadece bunlara göz dikmek değil, aynı zamanda bunları yakalamak için yeterli erkeye sahip olmak gerektiğini açıklamıştı. Bunların varlığı sürekli ve bizim farkındalığımızdan bağımsızdır diyordu; ancak erişilmezlikleri tamamen bizim erkesel koşullanmamızın bir sonucudur. Başka bir deyişle, açıkça ve sadece bu koşullanmadan ötürü, gündelik yaşamımızdaki dünyanın tek

olası dünya olduğunu sanmak zorunda kalırız.

Erkesel koşullanmamızın düzeltilebilir olduğuna inanarak, don Juan, eski zamanların büyücülerinin erkesel algılama yetilerimizi yeniden koşullamak üzere tasarlanmış bir dizi uygulama geliştirdiklerini belirtti. Bu uygulamalar dizinine, rüya görme sanatı diyorlardı.

Zamanın sağladığı bakış açısıyla, şimdi don Juan'ın rüya görme konusunda yapmış olduğu en uygun nitelemenin, bunu "sonsuzluğa açılan kapı" olarak adlandırmak olduğunu fark ediyorum. Bunu dediği zaman, bu metaforun benim için anlam ifade etmediğini söylemiştim.

"O zaman metaforları bi yana bırakalım," dedi. "Diyelim ki, rüya görmek, büyücülerin sıradan rüyaları işe yarar hale getirmelerinin uygulamalı yoludur. "

"Ama sıradan rüyalar nasıl işe yarar hale gelir ki?" diye sordum.

"Sözcükler bizi her zaman aldatır," dedi. Kendi durumumda, öğretmenim bana rüya görmeyi, büyücülerin dünyaya iyi geceler dileme yolu olduğunu söyleyerek betimlemeye çalıştı. Elbette tanımını benim zihnime uyacak şekle sokmaya çalışıyordu. Ben de sana aynısını yapıyorum."

Bir başka seferinde don Juan bana şöyle dedi: "Rüya görme yalnızca deneyimle öğrenilebilir. Rüya görmek sadece hayalleri olmak değildir; ne de dalmak, dilekte bulunmak, ya da imgelemektir. Rüya görme yoluyla, kesinlikle betimleyebildiğimiz başka dünyaları algılayabiliriz, ancak bunları algılamamızı sağlayan şeyi tanımlayamayız. Yine de rüya görmenin bu başka âlemleri açıverdiğini hissedebiliriz. Rüya görme, bi duyuma, bedenlerimizdeki bi süreç ve zihinlerimizdeki bi farkındalığa benzer."

Genel öğretilerinin akışı içinde, don Juan rüya görme sanatının ilkelerini, mantığını ve uygulamalarını bana kapsamlıca açıkladı. Eğitimi iki bölüme ayrılmıştı. Biri rüya görme yöntemleri ile, öteki ise bu yöntemlerin tamamen soyut açıklamaları ile ilgiliydi. Öğretme yöntemi, rüya görmenin soyut ilkelerini kullanarak benim entelektüel merakımı kamçılamak ve bunun uygulamalarında izlenecek yolu bulmam için beni yön-

lendirmek arasında bir etkileşimdi.

Şimdiden bunu yapabildiğim kadar ayrıntılı olarak anlattım. Ve don Juan'ın sanatını öğretmek için beni içine soktuğu büyücülerin toplumsal çevresini de açıkladım. O çevreyle etkileşimim yalnızca ikinci dikkatte gerçekleştiği için benim özel ilgimi çekiyordu. Orada, don Juan'ın büyücü yoldaşları olan on kadın ve beş adam ile, çömezleri olan dört genç adam ve dört genç kadın ile etkileşimde bulundum.

Don Juan, dünyasına girmemin hemen ardından onları bir araya getirdi. Onların geleneksel bir büyücüler topluluğu oluşturduklarını—kendi topluluğunun bir kopyası—ve onların liderliğini yapmamın beklendiğini bana açıkça belirtti. Ancak benimle çalışırken umduğundan farklı olduğumu anlamıştı. Bu farkı, sadece büyücüler tarafından görülen bir erke biçimlenmesi olarak açıkladı: kendisi gibi dört erke bölmesine sahip olmak yerine, yalnızca üç tane taşıyordum. Yanılarak, düzeltilebilir bir kusur olduğunu umduğu böyle bir biçimlenme, beni bu sekiz çömezle etkileşimde bulunmak ya da onları yönlendirmek için öyle kesin şekilde uygunsuz kılıyordu ki, benim erkesel yapıma daha yakın başka bir grup insanı bir araya getirmek don Juan için zorunlu hale geldi.

Bu olaylar hakkında kapsamlı biçimde yazmış bulunuyorum. Ancak ikinci grup çömezlerden hiç söz etmedim; don Juan bunu yapmama izin vermemişti. Onların yalnızca benim alanımda olduklarını, ve onunla olan anlaşmamın benimki değil, onun alanı hakkında yazmak üzerine yapıldığını savunuyordu.

İkinci çömezler grubu son derece az ve özdü. Sadece üç üyesi vardı: bir rüya görücü olan Florinda Grau; bir iz sürücü olan Taisha Abelar; ve bir nagual kadını olan Carol Tiggs.

Birbirimizle yalnızca ikinci dikkatte etkileşimde bulunduk. Gündelik yaşamın dünyasında, birbirimizle ilgili belli belirsiz bir düşünceye bile sahip değildik. Don Juan'la olan ilişkimiz açısından ise hiçbir belirsizlik yoktu; o hepimizi eşit ölçüde eğitmek için çok büyük bir çaba harcıyordu. Yine de sonlara doğru, don Juan'la geçirdiğimiz dönem bitmek üzereyken, ayrılmasının psikolojik baskısı ikinci dikkatin eğilmez sınırla-

nını yıkmaya başladı. Sonuç, etkileşimimizin günlük olayların dünyasına kaymaya başlaması oldu, ve karşılaştık, görünüşte ilk kez olarak.

Hiçbirimiz ikinci dikkatteki derin ve zahmetli etkileşimimizin bilincinde değildik. Hepimiz akademik çalışmalarla uğraştığımızdan, daha önce karşılaşmış olduğumuzu öğrendiğimizde şoktan daha fazlasına uğradık. Bu anlıksal açıdan bizim için kabul edilemezdi elbette, ve hâlâ da öyledir, ancak baştan başa deneyimimiz içindeydi. Böylece insan ruhunun, günlük ya da akademik mantığımızın bizi inanmaya yönelttiğinden sınırsızca daha karmaşık olduğuna ilişkin rahatsız edici bir bilgi ile yüz yüze gelmiştik.

Bir keresinde hep birlikte, don Juan'dan içinden çıkılmaz durumumuza ışık tutmasını istemiştik. Bize iki farklı açıklama seçeneğinin bulunduğunu söyledi. Bunlardan biri, ikinci dikkatin gökyüzünde uçan filler kadar aldatıcı bir bilinç durumu olduğunu, ve bizim bu durumda yaşadığımızı sandığımız her şeyin sadece hipnotik telkinlerin bir ürünü olduğunu söyleyerek, yaralanmış ussallığımızı beslemek ve onarmaktı. Öbür seçenek ise bunu rüya görücü büyücülerin anladığı gibi açıklamaktı: bilinçliliğin erkesel bir biçimlenmesi olarak.

Rüya görme görevlerimin yerine getirilmesi sırasında ikinci dikkatin engelleri yine de yerlerini korudu. Rüya görmeye her başlayışımda aynı zamanda ikinci dikkate de giriyordum ve rüyadan uyanmam mutlaka ikinci dikkatten çıktığım anlamına gelmeyebiliyordu. Yıllarca, rüya görme deneyimlerimden yalnızca ufak tefek şeyler anımsayabildim. Yapmakta olduğum şeyin ölçülerini kavrayacak erkesel yeterliliğim yoktu. Her şeyi belleğimde sırasıyla yeniden düzenlemeye yetecek erkeyi biriktirmem için 1973 ile 1988 yılları arasındaki on beş yıl kesintisiz çalışmam gerekti. Bu süre boyunca rüya görme olaylarımı birbiri ardına anımsayarak, nihayet bellek kaymasına benzeyen bazı boşluklarımı doldurabildim. Bu şekilde, don Juan'ın rüya görme sanatı derslerinin kendine özgü sürekliliğini, gündelik yaşam bilinci ile ikinci dikkatin bilinçliliği arasında bana mekik dokuttuğu için yitirmiş olduğum sürekliliği yakaladım. Bu çalışma, o yeniden düzenlemenin sonucudur.

Tüm bunlar beni sözlerimin son bölümüne getiriyor: bu kitabı yazmamın nedenine. Don Juan'ın rüya görme sanatı konusundaki derslerinin en büyük bölümü elimde olduğundan, gelecekteki bir çalışmada son dört öğrencisinin—Florinda Grau, Taisha Abelar, Carol Tiggs ve benim—şu anki konumlarımızı ve ilgi alanlarımızı anlatmak istiyorum. Ancak don Juan'ın rehberliğinin ve üzerimizdeki etkisinin sonuçlarını tanımlayıp açıklamadan önce, şimdi bildiklerimin ışığında, don Juan'ın rüya görme derslerinin daha önce erişemediğim bölümlerini yeniden ele almalıyım.

Aslında bu çalışmanın gerçek nedenini en iyi Carol Tiggs tanımlamıştı. Onun inancına göre, don Juan'ın bize miras bıraktığı dünyayı anlatmak, ona olan gönül borcumuzun ve arayışına duyduğumuz bağlılığın temel ifadesidir.

1

Eski Çağ Büyücüleri: Bir Giriş

Don Juan, bana öğretmekte olduğu her şeyin eski çağ büyücüleri olarak andığı kişiler tarafından tasarlandığını ve gerçekleştirildiğini defalarca vurguladı. Bu büyücülerle çağdaş büyücüler arasında derin bir ayrım bulunduğunu da çok açıkça belirtti. Eski çağ büyücülerini, İspanyol İşgali'nden belki de binlerce yıl önce Meksika'da yaşamış, en büyük başarıları uygulamaya dönüklük ve somutluğu vurgulayarak büyücülük yapı-

ları kurmak olan kişiler diye sınıflandırıyordu. Çağdaş büyücüleri ise, aksine, sağlıklı zihinleri ve gerekli gördüklerinde büyücülüğün akışını düzeltebilecek yetenekleriyle ünlenmiş kişiler diye betimliyordu.

Don Juan bana rüya görme konusunda geçerli büyücülük öncüllerinin eski çağ büyücülerince kendiliğinden tasarlanıp geliştirildiğini açıkladı. Bu öncüller rüya görmeyi açıklamanın ve anlamanın anahtarı olduklarından, bunları ister istemez bir kez daha ele alıp yazmak zorundayım. Bu nedenle bu kitabın büyük bölümü, önceki çalışmalarımın yeniden sunulması ve daha geniş bir anlatımıdır.

Söyleşilerimizin biri sırasında, don Juan, rüya görücülerin konumunu ve rüya görmeyi değerlendirebilmek için, insanın günümüzdeki büyücülerin büyücülüğü somutluktan soyuta doğru yönlendirme çabalarını anlaması gerektiğini söylemişti.

"Somutluk dediğin nedir, don Juan?" diye sordum.

"Büyücülüğün uygulamaya dönük yanı," dedi. "Zihnin uygulamalar ve tekniklere saplantı derecesinde kilitlenmesi, insanlar üzerinde bırakılan yersiz etki. Tüm bunlar geçmişin büyücülerinin âlemindeydi."

"Peki soyut dediğin nedir?"

"Özgürlük arayışı—insanoğlunun elinden geldiğince her şeyi saplantısızca algılama özgürlüğü. Günümüz büyücülerinin özgürlük arayışlarından ötürü soyuta yöneldiklerini söylüyorum; somut kazanımlarla ilgileri yok onların. Geçmişteki büyücülerinkine benzer toplumsal işlevleri yok. Bu yüzden onları asla resmi görücüler ya da yerleşik büyücüler olarak göremezsin."

"Günümüz büyücüleri için geçmişin hiç değer taşımadığını mı söylemek istiyorsun, don Juan?"

"Elbette değeri var. Sevmediğimiz, o geçmişin tarzı. Kişisel olarak ben zihnin karanlık ve sapkın oluşundan tiksinirim. Ben düşüncenin enginliğinden hoşlanırım. Yine de, hoşlandıklarım ve hoşlanmadıklarım ne olursa olsun, bugün bildiğimiz ve yaptığımız her şeyi ilk keşfedenler ve yapanlar eski çağ büyücüleri oldukları için, onların hakkını vermek zorundayım."

Don Juan onların en önemli hünerlerinin nesnelerin erke-

sel özünü algılamak olduğunu açıkladı. Bu algılama yetisi öylesine önemliydi ki, büyücülüğün temel öncülü haline gelmişti. Günümüzde, yaşam boyu süren bir disiplin ve eğitimin ardından, büyücüler nesnelerin özünü algılama gücünü, *görme* olarak adlandırdıkları gücü elde etmekteler.

"Nesnelerin erkesel özünü algılamak benim için ne anlam taşıyacak?" diye bir keresinde don Juan'a sordum.

"Bu, erkeyi doğrudan algılaman anlamına gelecek," diye yanıtladı. "Algılamanın toplumsal yanını ayrı tutarak, her şeyin özünü algılayacaksın. Algıladığımız her şey erkedir, ancak erkeyi doğrudan algılayamadığımız için, algımızı bi kalıba uyacak biçimde işleriz. Bu kalıp, algılamanın ayırmak zorunda olduğun toplumsal yanıdır."

"Bunu neden ayırmam gerekiyor?"

"Çünkü bu algılanabileceklerin kapsamını önemli ölçüde daraltır ve algımızı içine yerleştirdiğimiz kalıbın, var olanın tümü olduğuna bizi inandırır. İnsanın şu anda varlığını sürdürebilmesi için, algılamasının toplumsal tabanında değişmesi gerektiğine inanıyorum.

"Nedir bu algılamanın toplumsal tabanı, don Juan?"

"Dünyanın somut nesnelerden yapılmış olduğuna değgin fiziksel kesinlik. Buna toplumsal taban diyorum, zira dünyayı bu şekilde algılamamız için herkes tarafından ciddi ve şiddetli bi çaba ortaya konuyor."

"Dünyayı nasıl algılamalıyız, öyleyse?"

"Her şey erkedir. Tüm evren erkedir. Algılamamızın toplumsal temeli, var olan her şeyin erke olduğuna değgin fiziksel kesinlik olmalıdır. Erkeyi erke olarak algılamaya yönelmemiz için büyük bi çabanın harcanması gerekir. İşte bundan sonra, her iki seçeneği de avcumuzun içi gibi biliriz."

"İnsanları bu biçimde eğitmek mümkün mü?" diye sordum.

Don Juan bunun mümkün olduğunu, benimle ve öbür çömezlerle tam da bunu yaptığını söyledi. Önce, algımızı bir kalıba uyacak biçimde işlediğimizi fark etmemizi sağlayarak, sonra da erkeyi doğrudan algılamaya bizi şiddetle yönelterek, yeni bir algılama yolu öğretiyordu. Bunun, gündelik işlerimi-

zin dünyasını algılamamız için bize öğretilmiş olan yönteme çok benzediği konusunda güvence verdi.

Don Juan'ın görüşü, algımızı toplumsal bir kalıba uydurmak için işleyip hapsederek içine düştüğümüz bu tuzağın, onu sınama zahmetine girmeden atalarımızdan miras almış olduğumuzu fark ettiğimiz zaman ancak gücünü yitirdiği yönündeydi.

"Yalnızca olumlu ya da olumsuz değerdeki katı nesnelerden oluşan bi dünyayı algılamak, atalarımızın var oluşu için kesinlikle şartmış, demek ki," dedi, don Juan. Kuşaklar boyu süren bu algılama tarzının ardından, şimdi dünyanın nesnelerden oluştuğuna inanmaya zorlanıyoruz."

"Dünyayı başka hiçbir biçimde düşünemiyorum, don Juan," diye yakındım. "Bu hiç kuşkusuz bir nesneler dünyası. Bunu kanıtlamak için tek yapmamız gereken onlara toslamak."

"Elbette bu bi nesneler dünyası. Bunu tartışmıyoruz."

"O zaman ne söylüyorsun?"

"Bunun önce bi erke dünyası, sonra nesnelerin dünyası olduğunu söylüyorum. Onun bi erke dünyası olduğu öncülüyle başlamazsak, erkeyi doğrudan algılamayı asla başaramayız. Her zaman demin işaret ettiğin noktanın fiziksel kesinliği ile durduruluruz: nesnelerin katılığı."

Onun bu savı benim için son derece hayret vericiydi. O günlerde zihnim, tanışık olduğumun dışındaki bir dünyayı anlamanın herhangi bir yolunu dikkate almayı açıkça reddediyordu. Don Juan'ın iddiaları ve ortaya koymaya çalıştığı noktalar, kabul edemediğim, ama karşı da çıkamadığım tuhaf önermelerdi.

"Bizim algılama yolumuz, bi yırtıcının yoludur," dedi bana bir keresinde. "Besin ile tehlikeye değer biçmenin ve bunları sınıflandırmanın oldukça verimli bi yolu. Ancak bu, algılayabilmemizin tek yolu değildir. Bi başka konum daha var, seni bilgilendirdiğim yol: her şeyin özünü, erkenin kendisini doğrudan algılama edimi.

"Her şeyin özünü algılamak, dünyayı tamamen yeni, daha heyecan verici ve karmaşık terimlerle anlamamızı, sınıflandırmamızı ve tanımlamamızı sağlar." Don Juan'ın iddiası buydu. Ve sözünü ettiği daha karmaşık terimler, ona ataları tarafından

öğretilmiş olanlardı; hiçbir ussal temelleri, gündelik dünyamızın herhangi bir olgusuyla hiçbir ilişkileri yoktu, ama erkeyi doğrudan algılayan ve her şeyin özünü gören büyücüler için apaçık gerçeklikleri tanımlıyorlardı.

Böyle büyücüler için büyücülüğün en anlamlı edimi, evrenin özünü *görmekti*.. Don Juan'ın yorumuna göre, eski çağ büyücüleri evrenin özünü ilk *görenler* ve bunu en iyi biçimde tanımlayanlardı. Onlar, evrenin özünün, düşünülebilecek her doğrultuda sonsuzluğa uzanan, ışık saçan telciklere, insan zihninin anlaması mümkün olmayan yollarla kendilerinin bilincinde olan ışıltılı liflere benzediğini söylüyorlardı.

Eski çağ büyücüleri, evrenin özünü *görmekten* insanın erke özünü görmeye geçtiler. Don Juan, insanları dev yumurtalara benzeyen parlak şekiller olarak betimlediklerini ve bunlara ışıltılı yumurtalar dediklerini anlattı.

"Büyücüler bir insanı gördüklerinde," dedi don Juan, "sanki sürüklediği bi ana kökü varmış gibi, hareket ettikçe dünyanın erkesinde derin bi yarık oluşturarak süzülen dev bi ışıltılı şekil görürler."

Don Juan'ın izlenimi, erke şeklimizin zaman içinde değişmeyi sürdürdüğü yönündeydi. Kendisi de içinde olmak üzere, tanıdığı tüm görücülerin, insanların yumurtalardan çok küreler ve hatta mezar taşlarına benzeyen şekillere sahip olduklarını gördüğünü söyledi. Fakat büyücüler arada bir, ve bilmedikleri bir nedenle, erkesi yumurta gibi şekillenmiş bir kişi görürlerdi. Don Juan günümüzde şekilleri oval olan bu insanların, eski çağların insanlarına daha yakın olduklarını ileri sürüyordu.

Öğretilerinin akışı içinde, don Juan, eski çağ büyücülerinin tartışılmaz buluşu olarak değerlendirdiği bir noktayı bir çok kereler irdeledi ve açıkladı. Bunu ışıltılı küreler şeklindeki insanların yaşamsal uzvu olarak adlandırıyordu: şiddetli parlaklıkta, tenis topu büyüklüğünde, insanın sağ kürek kemiğinin yaklaşık 60 cm gerisinde, büyük ışıltılı kürenin içine yüzeyi ile aynı düzlemde kalıcı olarak yerleşmiş yuvarlak bir nokta.

Bana ilk anlattığında gözümde canlandırmakta güçlük çektiğim için don Juan bu noktayı bana betimledi; ışıltılı kürenin insan bedeninden çok daha büyük olduğunu, şiddetli par-

laklıktaki noktanın bu erke küresinin parçası olduğunu ve bunun insanın sırtından bir kol boyu uzaklıkta, kürek kemiği yüksekliğinde bir bölgede bulunduğunu anlattı. Eski çağ büyücülerinin, işlevini gördükten sonra ona birleşim noktası adını verdiklerini söyledi.

"Bu birleşim noktası ne işe yarar?" diye sordum.

"Algılamamızı sağlar," diye yanıtladı. "Eski çağ büyücüleri insanlarda algının orada, tam o noktada toplandığını gördüler. Tüm canlıların böyle bir parlaklık noktası olduğunu gören eski çağ büyücüleri, algının, her ne şekilde oluyorsa, genel olarak bu noktada gerçekleşmesi gerektiğini düşünüyorlardı.

"Eski büyücüler, algılamanın birleşim noktasında gerçekleştiği sonucuna varmalarını sağlayacak ne görmüş olabilirler?" diye sordum.

Yanıtına göre, ilk olarak, ışıltılı kürenin tümünün içinden geçmekte olan, evrenin milyonlarca ışık saçan lifinden sadece çok az sayıda olanının doğrudan birleşim noktasından geçtiğini görmüşlerdi.

Ardından, birleşim noktasından biraz daha geniş olan, fazladan bir küresel parıltının her zaman bu noktayı çevrelediğini gördüler; bu parıltı doğrudan kendisinin içinden geçen liflerin ışıltısını büyük ölçüde arttırıyordu.

Son olarak, iki şey gördüler. Birincisi, insanların birleşim noktalarının genellikle konumlandıkları noktadan kendiliğinden ayrılabildikleriydi. Ve ikincisi, birleşim noktası alışılmış konumunda olduğunda, gözlemlenen deneklerin normal davranışları temel alınarak, algılama ve ayrımsamanın da normal görünmesiydi. Fakat birleşim noktaları ve onları çevreleyen parlak küreler alışılmış pozisyonlarının dışına çıktığında deneklerin sergiledikleri olağandışı hareketler, ayrımsamalarının o anda farklı olduğuna, bildik olmayan bir tarzda algıladıklarına kanıttı.

Eski büyücülerin bundan çıkardıkları sonuç, birleşim noktasının alışılmış konumuna göre yer değiştirmesi ne denli fazla ise, buna bağlı davranışın ve besbelli sonuçtaki ayrımsama ve algılamanın da o derece sıra dışı olduğuydu.

"Görmeden söz ettiğimde her zaman 'görünümündeydi' ya

da 'benziyordu' dememe dikkat et," diyerek don Juan beni uyardı. "Kişinin gördüğü her şey denli eşsizdir ki, tanıdığımız bi şey ile karşılaştırmanın dışında, hakkında konuşmanın bi yolu yoktur."

Bu zorlukla ilgili en uygun örneğin, büyücülerin birleşim noktası ve onu çevreleyen ışıltıdan söz ediş biçimi olduğunu söyledi. Bunları parlaklık olarak tanımlarlar, oysa ki bu parlaklık olamaz; çünkü görücüler bunları gözleri olmadan görürler. Yine de, aradaki farkı kapatmaları gerektiği için, birleşim noktasının bir ışık beneği olduğunu ve bunun çevresinde bir hale, bir ışıltı bulunduğunu söylerler. Don Juan'ın dediğine göre, görmeye o denli bağımlı, yırtıcı hayvanların algı biçimiyle yönetilmeye öyle alışkındık ki, gördüğümüz her şeyin bize bir yırtıcının normalde gördüklerini tanımlayabilecek terimlerle sunulması şarttı.

Don Juan, eski büyücülerin, birleşim noktası ve çevresindeki parlak ışıltının görünüşte yaptığı şeyleri gördükten sonra bir açıklama geliştirdiklerini söyledi. Önermelerine göre, insanlardaki birleşim noktası, ışıldayan küresini doğrudan kendisinin içinden geçen evrenin lifleri üzerine odaklayarak, otomatik olarak ve önceden tasarlanmaksızın bu lifleri dünyanın sabit bir algılaması olarak birleştiriyordu.

"Bahsettiğin bu lifler dünyanın sabit bir algılaması olarak nasıl birleşiyorlar?" diye sordum.

"Bunu kimsenin bilmesi mümkün değil," diye vurgulayarak yanıtladı. "Büyücüler erkenin hareketini görürler, ancak sadece hareketini görmek onlara erkenin nasıl ya da neden devindiğini açıklayamaz."

Don Juan, birleşim noktasından geçen milyonlarca bilinçli erke lifini gören eski büyücülerin, bunların birleşim noktasından geçerken onu çevreleyen ışıltı tarafından toparlanarak bir araya geldiğini varsaydıklarını belirtti. Işıltının bilinçsiz kılınmış ya da ölmek üzere olan kişilerde son derece sönükleştiğini ve cesetlerde tamamen ortadan kalktığını gördükten sonra, bu ışıltının bilinçlilik olduğundan emin olmuşlardı.

"Peki ya birleşim noktası? Bu bir cesette ortadan kalkar mı?" diye sordum.

Ölü bir varlıkta birleşim noktasının izinin bulunmadığı, çünkü birleşim noktası ve bunu çevreleyen ışıltının yaşam ve bilinçliliğin işareti olduğu yanıtını verdi. Eski çağ büyücülerinin vardığı kaçınılmaz sonuç, bilinçlilik ve algılamanın birbirine uyduğu, ve birleşim noktası ile onu çevreleyen ışıltıya bağlı olduklarıydı.

"Bu büyücülerin gördükleri konusunda yanılmış olmaları olasılığı var mı?" diye sordum.

"Sana neden olduğunu açıklayamam, ama büyücülerin gördükleri konusunda yanılmaları mümkün değil," dedi don Juan, tartışma kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Evet, gördüklerinden çıkardıkları sonuçlar yanlış olabilir, ama bu da toy ve eğitimsiz olmalarından ötürüdür. Bu felaketi önlemek için, büyücülerin ne şekilde olursa olsun kendilerini eğitmeleri gerekir."

Bunun ardından yumuşadı; ve sadece gördüklerini anlatma düzeyinde kalmalarının büyücüler için çok daha güvenli olacağını, ancak sadece kendi kendine bile olsa, sonuç çıkarma ve açıklamanın karşı konamayacak kadar büyük bir çekim oluşturduğunu söyledi.

Birleşim noktasının yer değiştirmesinin etkisi, eski çağ büyücülerinin görüp inceleyebildikleri başka bir erke biçimlenmesiydi. Don Juan, birleşim noktası başka bir konuma geçtiğinde, milyonlarca ışıltılı erke lifinin yeni bir küme oluşturarak o noktada bir araya geldiklerini söyledi. Eski çağ büyücüleri bunu gördüler, ve bilinçlilik ışıltısı her zaman birleşim noktasının bulunduğu yerde olduğu için, algılamanın otomatik olarak burada birleştiği sonucuna vardılar. Yalnız, birleşim noktası konum değiştirdiğinde bunun sonucu olarak ortaya çıkan dünya, gündelik işlerimizin dünyası olamazdı.

Don Juan, eski büyücülerin birleşim noktasının iki tür yer değiştirmesini ayırt edebildiklerini açıkladı. Biri, ışıltılı kürenin yüzeyinde ya da içindeki bir konuma yer değiştirmesi idi; bu yer değiştirmeye birleşim noktasının kayması adını veriyorlardı. Öbürü ise, ışıltılı kürenin dışındaki bir noktaya yer değiştirme idi; bu yer değiştirmeyi de birleşim noktasının devinimi olarak adlandırıyorlardı. Bir kayma ile bir devinim arasındaki

farkın, sağladıkları algıların doğal nitelikleri olduğunu keşfettiler.

Birleşim noktasının kaymaları, ışıltılı kürenin içindeki yer değiştirmeler olduğundan, bunların yolunu açtığı dünyalar ne denli garip, şaşırtıcı ya da inanılmaz olurlarsa olsunlar, insanın etkinlik alanı içindeki dünyalardır. İnsanın etkinlik alanı, ışıltılı kürenin tümünden geçen erke lifleridir. Bunun aksine, birleşim noktasının devinimleri, ışıltılı kürenin dışındaki konumlara yer değiştirmeler olduklarından insan âleminin ötesindeki erke lifleriyle ilgilidirler. Böyle lifleri algılamak, idrakin ötesinde, içinde insan soyunun izi bulunmayan, anlaşılmaz dünyaların yolunu açar.

Geçerlilik meselesi, o günlerde zihnimde sürekli olarak bir anahtar rolü oynuyordu. "Affedersin, don Juan," dedim ona bir keresinde, "ancak bu birleşim noktası meselesi o denli zorlama, o denli kabul edilemez bir fikir ki, bununla nasıl başa çıkacağımı, ya da hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Senin için yapılacak tek bi şey var," diye sertçe yanıtladı. "Birleşim noktasını gör ! Görmek o denli zor değil. Zorluk, bizi yerimizde tutan, hepimizin zihnindeki sınırlayıcı duvarları yıkmakta. Bunları yıkmak için tek gereksindiğimiz, erke. Bi kez erkeye sahip olduk mu, görme kendiliğinden başımıza gelir. Hüner, kayıtsızlık ve sahte güvenlik kalelerimizi terk etmekte."

"Açıkça anlıyorum ki, don Juan, görmek için çok fazla bilgi gerekiyor. Bu sadece erke sahibi olma sorunu değil."

"Bu tam bi erke sahibi olma sorunu, inan bana. Zor kısmı, bunun yapılabileceğine kendini inandırman. Bunun için, naguala güvenmen gerekiyor. Büyücülüğün mucizesi, her büyücünün her şeyi kendi deneyimiyle kanıtlaması zorunluluğudur. Büyücülüğün ilkelerini sana ezberlemen değil, uygulaman umuduyla anlatıyorum."

Don Juan güvenme zorunluluğu konusunda kesinlikle haklıydı. Onun yanındaki on üç yıllık çömezliğimin ilk aşamalarında benim için en zor olan, kendimle onun dünyası ve kişiliği arasında bağ kurmaktı. Bu bağlanma, ona tam anlamıyla güvenmeyi öğrenmem, ve kendisini önyargısızca nagual olarak

kabul etmem anlamına geliyordu.

Don Juan'ın büyücüler dünyasındaki mutlak rolü, emsalleri tarafından kendisine verilen unvanda sentezlenmişti: *nagual* olarak adlandırılıyordu. Bana bu kavramın, erkek ya da kadın olsun, özel bir tür erke biçimlenmesine sahip kişiler için kullanıldığı anlatıldı; bu özellik bir görücüye çifte ışıltılı küreler olarak görünüyordu. Görücüler, bu kişilerden biri büyücülerin dünyasına girdiğinde, bu fazladan erke yükünün bir güç ölçütü ve liderlik yeteneği haline dönüştüğüne inanıyorlardı. Yani nagual doğal kılavuzdu; bir büyücüler grubunun lideriydi.

Başlangıçta don Juan'a böyle bir güven duymak benim için büsbütün nahoş olmasa da, oldukça rahatsız ediciydi. Bunu kendisiyle tartıştığımda, velinimetine bu şekilde güvenmekte kendisinin de aynı derecede zorlanmış olduğuna beni ikna etti.

"Ben de velinimetime, şimdi senin bana söylediğini söyledim," dedi, don Juan. "Bana naguala güvenmeden, kurtuluşun, yani özgür olmak için yaşamımızdaki dökün tüleri temizlemenin olanağı olmadığı yanıtını verdi."

Don Juan velinimetinin ne kadar haklı olduğunu yineledi. Ve ben de ona derin çelişkimi yineledim. Baskıcı bir dinsel çevrede yetişmiş olmanın üzerimde korkunç etkiler bıraktığını, velinimetinin sözlerinin, ve kendisinin onu kabullenişinin bana, bir çocuk olarak öğrenmek zorunda kaldığım boyun eğme inağını anımsattığını ve tiksindirdiğini söyledim. "Nagualdan söz ettiğinde dinsel bir inanışı seslendiriyormuşsun gibi geliyor," dedim.

"İstediğine inanabilirsin," diye yanıtladı, yılmadan. "Gerçek değişmez; nagual olmadan oyun olmaz. Ben bunu bilir, bunu söylerim. Benden önceki nagualların tümü de böyle yaptı. Ama bunu kendilerine önem yüklemek için yapmadılar; ben de öyle. Nagualsız yol olmadığını söylemek, tamamen, bu adamın, yani nagualın soyut olanı, tini öbürlerinden daha iyi yansıtabildiği için nagual olduğu gerçeğini belirtmek amacını taşır. İşte hepsi budur. Bizim bağlantımız tinin kendisi ile, ve sadece bazen bize onun mesajını getiren kişi iledir."

Don Juan'a nagual olarak tamamıyla güvenmeyi öğren-

dim; ve bu bana onun deyimiyle sınırsız bir rahatlama duygusu, ve bana öğretmeye çabaladıklarını kabul etmek için daha büyük bir güç kazandırdı.

Öğretilerinde, birleşim noktasını açıklamaya ve tartışmaya geniş yer veriyordu. Bir keresinde ona, birleşim noktasının fiziksel gövde ile ilgisi olup olmadığını sordum.

"Normalde gövde olarak adlandırdığımız şey ile hiç ilgisi yok," dedi. "O, erkesel benliğimiz olan ışıltılı yumurtanın bi parçası."

"Yeri nasıl değiştirilir?"

"Erke akımlarıyla. Erke biçimimizin içinde ya da dışında meydana gelen erke sarsıntıları ile. Bunlar rasgele oluşan, öngörülemeyen akımlardır genellikle, ama büyücülerin elinde kesinlikle öngörülebilen, büyücünün niyetini yerine getiren akımlar haline gelirler."

"Kendin bu akımları duyumsayabiliyor musun?"

"Her büyücü bunları duyumsar. Hatta her insan duyumsar, ama sıradan insanlar buna benzer duyumlara dikkat edemeyecek kadar kendi uğraşlarıyla meşguldürler."

"Bu akımlar neye benziyor?"

"Hafif bi huzursuzluğu andırır; hemen ardından büyük bi coşkunun geldiği belirsiz bi hüzün duygusu gibidir. Ne üzüntünün, ne de coşkunun açıklanabilir bi nedeni olduğundan, bunları bilinmeyenin gerçek saldırıları değil; açıklanamayan, temelsiz can sıkıntıları sayarız."

"Birleşim noktası erke biçiminin dışına çıktığında ne olur? Dışarda asılı mı kalır? Yoksa ışıltılı küreye bağlı mıdır?"

"Erke sınırlarını bozmadan, erke biçiminin çevre çizgilerini dışarıya doğru iter."

Don Juan, birleşim noktasının deviniminin nihai sonucunun, bir insanın erke biçimlenmesinin tamamen değişmesi olduğunu açıkladı. Bir küre ya da yumurta yerine, pipoyu andıran bir şeye dönüşür. Piponun sapının ucu birleşim noktasıdır; ve piponun çanağı, ışıltılı küreden geriye kalandır. Birleşim noktası devinmeyi sürdürürse, ışıltılı kürenin ince bir erke çizgisine dönüştüğü bir ana gelinir.

Don Juan, sadece eski büyücülerin erke biçimi dönüşümü

başarısına ulaşabildiklerini söyleyerek açıklamasını sürdürdü. Ben de ona, yeni erkesel biçimleri ile bu büyücülerin hâlâ insan olup olmadıklarını sordum.

"Elbette insandılar," dedi. "Sanırım asıl bilmek istediğin bunların hâlâ mantıklı, güvenilir insanlar olup olmadıkları. Eh, pek fazla değil."

"Ne açıdan farklıydılar?"

"İlgi alanları açısından. İnsani çabalar ve uğraşlar onlar için herhangi bi anlam taşımıyordu. Kesinlikle yeni bi görünüme de sahiptiler."

"İnsan gibi görünmediklerini mi söylemek istiyorsun?"

"O büyücüler konusunda neyin ne olduğunu söylemek çok güç. Kesinlikle insana benziyorlardı. Başka neye benzeyeceklerdi ki? Ancak pek senin ya da benim bekleyeceğim gibi değillerdi. Nasıl farklı olduklarını anlatmam için daha fazla bastırırsan, kuyruğunu kovalayan bi köpek gibi daireler çizmeye başlayacağım.

"Bu insanlardan biriyle karşılaştın mı, don Juan?"

"Evet, biriyle karşılaştım."

"Neye benziyordu?"

"Görünüşe göre, sıradan bi insana benziyordu. Olağandışı olan, davranışlarıydı."

"Ne bakımdan olağandışı?"

"Sana bütün söyleyebileceğim, büyücünün davranışlarının imgeleme meydan okuduğuydu. Ama bunu yalnızca bi davranış meselesi olarak almak, yanlış yola sevk edici olur. Değerlendirebilmen için gerçekten görmen gereken bi şey bu."

"O büyücülerin tümü, karşılaştığın büyücü gibi miydi?"

"Elbette değil. Öbürlerinin nasıl olduklarını bilmiyorum, kuşaktan kuşağa geçen büyücü öykülerinin anlattıklarının dışında. Ve bu öyküler onları oldukça garip olarak betimliyor."

"Yani korkunç mu?"

"Hiç değil. Çok hoş, ama son derece ürkütücü oldukları anlatılır. Daha çok bilinmeyen yaratıklara benziyorlarmış. İnsanoğullarını türdeş kılan, hepimizin ışıltılı küreler olmamız olgusudur. Ama bu büyücüler artık erke küreleri değil; pek de oluşturamadıkları dairelere kendilerini bağlı tutmaya çalışan

erke çizgileriydiler."

"Sonunda onlara ne oldu, don Juan? Öldüler mi ?"

"Büyücü öyküleri, biçimlerini esnetebilmeyi başardıkları için, bilinçliliklerinin sürekliliğini de esnetebilmeyi başardıklarını anlatır. Böylece bugüne kadar canlı ve bilinçli kalmışlardır. Dünyada belirli aralıklarla ortaya çıktıklarına dair öyküler bulunuyor."

"Tüm bunlar hakkında sen ne düşünüyorsun, don Juan ?"

"Benim için fazla garip. Ben özgürlük istiyorum. Bilinçliliğimi koruma, ama aynı zamanda enginde kaybolma özgürlüğü. Kişisel görüşüme göre, o eski büyücüler kendi düzenleri ile mıhlanmış, abartılı, saplantılı, kaprisli adamlardı.

"Ama kişisel görüşlerimin seni etkilemesine izin verme. Eski büyücülerin başarıları eşsizdir. Sadece bize insanın gizli güçlerinin yabana atılmaz olduğunu göstermeleri bile yeter."

Don Juan'ın açıklamalarının bir başka konusu, erkesel tekdüzelik ve bileşikliğin algılama için vazgeçilmezliğiydi. Onun savı, insanoğlunun, sadece erkesel tekdüzelik ve bileşikliği paylaştığı için, bildiğimiz dünyayı aynı terimlerle algıladığı idi. Söylediğine göre, bu iki erke koşulunu yetiştirilmemiz sırasında kendiliğimizden ediniyorduk; ve bildiğimizin dışındaki dünyaları algılama olasılığı ile karşılaştığımız ana dek, bunları yaşamsal önemlerini fark etmeyecek kadar doğal addediyorduk. Bu anlarda, uygun ve tam bir algı için yeni bir uygun erkesel tekdüzelik ve bileşiklik gereksindiğimiz açıklık kazanmaktaydı.

Ona tekdüzelik ve bileşikliğin ne olduğunu sorduğumda, bana, insanın erkesel biçimlenmesinin, dünya üzerindeki her insanın küre ya da yumurta biçimine sahip olması anlamında tekdüze olduğunu anlattı. İnsanın erkesinin kendisini bir küre ya da bir yumurta biçiminde bir arada tutması, bileşikliğe sahip olduğunu kanıtlar. Yeni bir tekdüzelik ve bileşiklik örneğinin ise, eski büyücülerin bir çizgi haline gelen erkesel biçimleri olduğunu söyledi: her biri, tekdüze bir biçimde, bir çizgi haline gelir, ve bileşik bir çizgi olarak kalırdı. Bir çizgi düzeyindeki tekdüzelik ve bileşiklik, eski büyücülerin yeni bir türdeş dünyayı algılamasına olanak tanımıştı.

"Tekdüzelik ve bileşiklik nasıl elde edilir?" diye sordum.

"Anahtar, birleşim noktasının konumudur, ya da daha doğrusu, birleşim noktasının sabitlenmesidir," dedi.

O sırada daha fazla ayrıntıya girmek istemiyordu, o yüzden kendisine bu eski büyücülerin oval şekle geri dönmüş olup olamayacaklarını sordum. Bir noktada bunun mümkün olduğunu, ancak yapmadıklarını söyledi. O noktanın ardından çizgideki bileşiklik başlamış ve geri dönüşlerini olanaksızlaştırmıştı. Onun inancına göre, çizgideki bileşikliği billurlaştıran ve onları geriye doğru yolculuk yapmaktan alıkoyan, bir tercih ve tamah sorunu idi. Bu büyücülerin erke çizgileri olarak algılayabildiklerinin ve yapabildiklerinin kapsamı, ortalama bir insanın, ya da herhangi bir ortalama büyücünün yapabildiği ya da algılayabildiğinden inanılmaz ölçülerde üstündü.

Erke küresi biçiminde olan biri için, insani etki alanının, kürenin sınırları içindeki alandan geçen erke liflerinden başka bir şey olmadığını açıkladı. Normal olarak tüm insan alanını değil, belki yalnızca binde birini algılayabiliyorduk. Bunu dikkate aldığımızda, eski büyücülerin yaptıklarının büyüklüğünün açıklık kazandığı görüşündeydi; kendilerini bir insanın erke küresi olarak büyüklüğünün bin katı kadar bir çizgiye uzatıyor ve bu çizgiden geçen tüm erke liflerini algılıyorlardı.

Israrı üzerine, benim için ana hatlarını çıkardığı erke biçimlenmesinin yeni modelini anlama konusunda çok büyük çaba harcadım. Bir sürü başarısız denemeden sonra, erke lifleri düşüncesini artık ışıltılı kürenin içinde ve dışında izleyebiliyordum. Fakat çok sayıda ışıltılı küreyi canlandırmaya çalıştığımda, zihnimdeki model bozuluyordu. Çok sayıda ışıltılı küre bir arada olduğu zaman, mantığıma göre, bir tanesinin dışında olan erke lifleri zorunlu olarak bitişiğindekinin içine girmiş bulunuyordu. Böylece, kalabalık söz konusu olduğu zaman, hiçbir erke lifinin bir ışıltılı küre dışında kalmasına olanak yoktu.

"Bütün bunları anlamak, kesinlikle mantığının uygulama alanında değil," diye yanıtladı beni, tartışmamı dikkatle dinledikten sonra. "İnsan biçiminin içindeki ve dışındaki liflerden söz ederken büyücülerin ne demek istediğini açıklamam mümkün değil. Görücüler insanın erke biçimini gördüklerinde, sade-

ce tek bi erke küresi görürler. Eğer yanında başka bi küre varsa, o küre de tek bi erke küresi olarak *görülür*. Çok sayıda ışıltılı küreler fikri, senin insan kalabalıkları kavramından geliyor. Erke evreninde, sadece tekil bireyler vardır. Tek başınadırlar, sonsuzlukla kuşatılmış olarak.

"Bunu kendin *görmelisin!*"

O zaman, yapamayacağımı bildiği halde, kendimin görmemi söylemesinin anlamsızlığı konusunda don Juan'la tartışmaya giriştim. Ve o da bana kendi erkesini ödünç almamı, ve görmek için kullanmamı önerdi.

"Nasıl yapabilirim bunu? Erkeni ödünç almayı?"

"Çok basit. Birleşim noktanı, erkeyi doğrudan algılaman için daha uygun bi konuma kaydırabilirim."

Belleğimde ilk kez, eskiden beri bana yapmakta olduğu bir şeyden dikkatlice söz ediyordu: dünya ve kendim hakkında sahip olduğum kavramlara meydan okuyan idrak dışı bir algılama durumuna girmemi sağlamakta, ve bunu ikinci dikkat olarak adlandırmaktaydı. Böylece, erkeyi doğrudan algılamak için birleşim noktamı daha uygun bir konuma kaydırmak üzere, don Juan sırtımda, kürek kemiklerimin arasında bir yere öyle güçlü bir şamar vurdu ki, nefesim kesildi. Bayılmış olmalıyım, ya da darbe beni uyutmuş olmalı, diye düşündüm. Ansızın, sözcüklerle anlatılamayacak bir şeye bakıyordum, ya da baktığımı düşlüyordum. Parlak ışık lifleri her yerden fışkırıyor, her yöne uzanıyordu; o ana dek düşüncelerime giren hiçbir şeye benzemeyen ışık lifleriydi bunlar.

Soluğum yerine geldiğinde, ya da uyandığımda, don Juan merakla sordu, "Ne *gördün?*" Ve ben açık yürekle, "Vuruşun bana yıldızları saydırdı," diye yanıtlayınca gülmekten iki kat oldu.

Yaşamış olduğum olağandışı algılamayı kavramaya henüz hazır olmadığımı belirtti. "Birleşim noktanı kaydırdım," diye devam etti, "ve bi an için evrenin liflerini görür gibi oldun. Ama tekdüzelik ve bileşikliğini yeniden düzenleyebilecek disiplin ya da erkeye henüz sahip değilsin. Eski büyücüler bunun mükemmel ustalarıydılar. İşte bundan dolayı, insan tarafından *görülebilecek* her şeyi *görmüşlerdi*."

"Tekdüzelik ve bileşikliği yeniden düzenlemek ne demek?"

"Birleşim noktasını yeni konumunda alıkoyup, esas yerine geri kaymasını önleyerek ikinci dikkate girmek demek."

Don Juan bundan sonra bana ikinci dikkatin geleneksel bir tanımını yaptı. Eski büyücülerin, birleşim noktasını yeni konumlarda sabitlemenin sonucuna ikinci dikkat adını verdiklerini ve bunu, aynı gündelik dünyamızın dikkati gibi, çok kapsamlı bir etkinlik alanı olarak ele aldıklarını söyledi. Büyücülerin aslında çalışmaları için iki tam alana sahip olduklarına işaret etti: biri küçüktü, buna birinci dikkat, ya da gündelik dünyamızın bilinçliliği, ya da birleşim noktasının olağan konumunda sabitlenmesi denmekteydi; öteki ise çok daha geniş bir alana sahipti ki bu da ikinci dikkat, ya da başka dünyaların bilinçliliği, ya da birleşim noktasının sayısız yeni konumlarından her birinde sabitlenmesi olarak tanımlanıyordu.

Don Juan, ikinci dikkatteki anlatılamaz şeyleri denememe yardımcı oldu, ve bunun için büyücünün manevrası diye adlandırdığı yöntemi kullandı: sırtıma hafifçe, ya da kürek kemiklerimin ortasına güçlü biçimde vurarak gerçekleştiriyordu bunu. Vuruşları ile birleşim noktamın yerini değiştirdiğini açıklamıştı. Deneysel konumumda bu tür yer değiştirmeler şu anlama geliyordu; bilinçliliğim, son derece altüst edici olan, eşsiz bir açıklık durumuna giriyordu; en küçük bir çabayla her şeyi anlayabildiğim, ve kısa süreler için keyfini sürdüğüm bir üstün bilinçlilik durumuydu bu. Pek de hoşa gidecek bir durum değildi aslında. Çoğu zaman, normal bilinçliliği sönük bırakacak kadar yoğun olan garip bir rüyaya benziyordu.

Don Juan böyle bir manevranın vazgeçilmezliğini, bir büyücünün çömezlerine normal bilinçlilikte temel görüşleri ve yöntemleri, ikinci dikkatte de soyut ve ayrıntılı açıklamaları öğrettiğini söyleyerek gerekçelendirmişti.

Genellikle çömezler bu açıklamaları hiç anımsamazlar; ama yine de sadakatle ve eksiksiz biçimde koruyarak, bir şekilde belleklerinde biriktirirler. Büyücüler belleğin bu görünür özelliğini kullanmış, ve ikinci dikkatte başlarına gelen her şeyi anımsamayı, büyücülüğün en zor ve karmaşık geleneksel görevlerinden biri haline dönüştürmüşlerdir.

Büyücüler, belleğin bu anılan özel durumunu ve anımsama görevini, kişinin ikinci dikkate her geçişinde birleşim noktasının farklı bir konumda bulunmasıyla açıklarlar. O zaman anımsamak, birleşim noktasını, ikinci dikkate bu geçişlerin meydana geldiği andaki konumuna yeniden yerleştirmek anlamına gelir. Don Juan'ın anlattığına göre, büyücüler sadece tam ve mutlak anımsayışa sahip olmakla kalmıyor; birleşim noktalarını bu belirli konumların her birine geri götürme edimleri ile, ikinci dikkatte edindikleri her deneyimi yeniden yaşıyorlardı. Büyücülerin bu anımsama işine tüm bir ömrü harcadıkları konusunda da bana güvence verdi.

Don Juan, bu yönergeleri titizlik ve sadakatle koruyup onlara yaşamım boyunca tümüyle bağlı kalacağımı bilerek, bana ikinci dikkatte büyücülüğün ayrıntılı açıklamalarını vermişti.

Bu sadakat niteliği ile ilgili olarak, "İkinci dikkatte öğrenmek, tıpkı çocukluğumuzdaki öğrenmeye benzer," diyordu. "Öğrendiğimiz, yaşam boyu bizimle kalır. Yaşamımızın çok başlarında öğrendiğimiz bi şeye laf geldiğinde, 'benim huyum böyle,' deriz."

Bugün bulunduğum konumdan değerlendirdiğimde, don Juan'ın yapabildiğince çok kereler benim ikinci dikkate girmemi sağladığını, bu şekilde birleşim noktamın yeni konumlarını uzun süreler sabit tutmaya, ve buna uygun biçimde algılamaya beni mecbur ettiğini; bu yolla tekdüzeliğimi ve bileşikliğimi yeniden düzenlemem için beni zorlamayı hedeflemiş olduğunu anlıyorum.

Sayısız kereler, her şeyi gündelik dünyada olduğu kadar kesinlikle algılamayı başardım. Benim sorunum, ikinci dikkatteki edimlerim ile gündelik dünyadaki bilinçliliğim arasında köprü kurmadaki yetersizliğimdi. İkinci dikkatin ne olduğunu anlamak, çok çaba ve zamanımı aldı. Sadece çapraşıklığı ve karmaşıklığından değil, ki bu özellikleri gerçekten aşırı ölçülerdeydi; ama normal bilinçliliğime geri döndüğümde, yalnızca ikinci dikkate geçtiğimi değil, böyle bir durumun var olduğunu bile anımsamak olanaksız geldiği için.

Eski büyücülerin sahip çıktıkları ve don Juan'ın bana dikkatle açıkladığı bir başka olağanüstü buluş, birleşim noktasının

uyku esnasında çok kolay yer değiştirdiğini öğrenmekti. Bunu kavrayış bir başka bilgiyi getirmişti; rüyaların tamamen bu yer değiştirme ile ilgili olduğunu. Eski büyücüler, yer değiştirme büyüdükçe rüyanın olağandışılığının arttığını, ya da tersine; rüya ne denli alışılmadıksa yer değiştirmenin o denli büyük olduğunu *gördüler*. Don Juan, bu gözlemin onları, birleşim noktasını yer değiştirmeye zorlamak için, farklılaştırılmış bilinç durumları yaratabilecek bitkiler yutmak; kendilerini açlık, yorgunluk ve gerilimlere tabi tutmak ve özellikle rüyaları denetlemek gibi abartılı teknikler tasarlamaya yönelttiğini söyledi. Bu şekilde, ve belki de farkında olmadan, rüya görmeyi yarattılar.

Bir gün Oaxaca kentinin meydanında dolaşırken, don Juan bana bir büyücünün bakış açısıyla rüya görmenin en uygun tanımını yaptı.

"Büyücüler rüya görmeyi son derece ileri bi sanat olarak görürler," dedi, "algılanabilir olanın alanını çoğaltmak ve genişletmek için, birleşim noktasının sürekli konumunu istendiği zaman değiştirme sanatı."

Eski büyücülerin, rüya görme sanatını insanların erke akışında gördükleri beş koşula bağladıklarını söyledi.

İlk olarak, sadece birleşim noktasından doğrudan geçen erke liflerinin uygun algılama için birleşebileceğini *görmüşlerdi*.

İkinci olarak, birleşim noktası başka bir konuma geçtiğinde, yer değiştirmenin ölçüsü ne denli küçük olursa olsun, farklı ve alışılmadık erke liflerinin bunun içinden geçmeye başladığını, bilinçliliği ayarladığını, ve bu alışılmadık erke alanlarını sabit ve uygun bir algılama için zorladığını *gördüler*.

Üçüncü olarak, sıradan rüyalar esnasında, birleşim noktasının kendiliğinden ışıltılı kürenin yüzeyinde ya da içindeki bir başka noktaya yer değiştirebileceğini *gördüler*.

Dördüncü olarak, birleşim noktasının, ışıltılı kürenin dışındaki konumlara; evrenin serbest erke lifleri arasına doğru hareket ettirilebileceğini *gördüler*.

Ve beşinci olarak, uyku ve sıradan rüyalar esnasında birleşim noktasının dizgesel olarak yer değiştirmesini geliştirip gerçekleştirmenin, disiplin yoluyla mümkün olduğunu *gördüler*.

2

Birinci Rüya Görme Kapısı

Rüya görmeye ilişkin ilk dersinin önsözü olarak, don Juan ikinci dikkatten bir dizge olarak söz etmişti: bize gerçek bir olasılıktan çok bir tuhaflık gibi gelen bir fikir olarak başlıyor; bir duygu gibi sadece hissedilen bir şeye dönüşüyor ve nihayet önümüze en çılgın fantezilerimizin ötesinde dünyalar açan bir var oluş durumu ya da bir uygulamalar âlemi, ya da üstün bir güç olarak gelişiyordu.

Büyücülüğü açıklamak için büyücülerin iki seçeneği vardır. Biri, mecazi terimlerle konuşmak ve bir sihirli boyutlar dünyasından söz etmektir. Öbürü ise işlerini büyücülüğe uygun terimlerle açıklamaktır. Bir batılının ussal zihnini bu iki seçenekten hiçbiri tatmin etmese de, ben hep ikincisini yeğledim.

Don Juan ikinci dikkati mecazi anlamda bir dizge olarak tanımlarken şunu anlatmak istediğini söyledi; birleşim noktasının yer değiştirmesinin bir yan ürünü olan ikinci dikkat, kendiliğinden ortaya çıkmıyordu: bu niyete sadece bir fikir olarak başlanıyor; ve birleşim noktasının yer değiştirmesine ilişkin sabit ve denetimli bir bilinçlilik olarak sona erdiriliyordu.

"Sana erke giden ilk adımı öğreteceğim," dedi, don Juan, rüya görme sanatı üzerindeki eğitimine başlarken. "Sana rüya kurmayı öğreteceğim."

"Rüya kurmak da ne demek?"

"Rüya kurmak, bir rüyanın genel durumu üzerinde kesin ve fiili bi hakimiyet sağlamak demektir. Örneğin, rüyanda sınıfında olduğunu görebilirsin. Rüya kurmak, bi rüyanın başka bir şeye kaymasına izin vermemen demektir. Sınıftan dağlara sıçramazsın; örneğin. Başka bi deyişle, sınıfın görüntüsünü denetlersin, ve sen istediğin sürece bu görüntüyü bırakmazsın.

"Fakat bunu yapmak mümkün mü?"

"Elbette mümkün. Bu denetim, gündelik yaşamımızdaki herhangi bi durum üzerinde kurduğumuz denetimden farklı değil. Büyücüler buna alışıktır, ve istedikleri ya da gereksinim duydukları her zaman bu denetimi ele geçirirler. Senin de buna alışkanlık kazanman için, çok basit bi şey yapmakla başlaman gerekiyor. Bu gece, rüyalarında ellerine bakmalısın."

Gündelik dünyamızın bilinçliliğinde bu konuda daha fazla bir şey söylenmemişti. Ne var ki, ikinci dikkatteki deneyimlerimi anımsarken, bu konuda daha kapsamlı konuşmuş olduğumuzu fark ettim. Örneğin ben bu işin saçmalığı hakkındaki duygularımı ifade etmiştim, don Juan da buna ciddi ve sağlıksız bi şey olarak değil de, eğlenceli bir araştırma gibi bakmamı salık vermişti.

"Rüya görme hakkında istediğin kadar büyük laflar et. Açıklamalar derin düşünce ister her zaman. Ama gerçekten rü-

ya görürken, bi tüy kadar hafif ol. Rüya görmek, doğruluk ve ciddiyetle, fakat gülerek ve dünyada hiçbi endişesi olmayan birinin güveniyle yapılmalıdır. Ancak bu koşullar altında rüyalarımız gerçek rüya görmeye dönüşebilir."

Don Juan, rüyalarımda arayacağım bir şey olarak ellerimi rasgele seçtiğini ve başka bir şeyi aramanın da aynı ölçüde geçerli olduğunu belirtti. Bu uygulamanın amacı belirli bir şeyi bulmak değil, rüya görme dikkatimi işe koyultmaktı.

Don Juan, rüya görme dikkatini, rüyalar esnasında yer değiştiren birleşme noktasını yeni pozisyonunda sabitleyen kişinin, rüyaları üzerinde elde ettiği denetim olarak tanımlıyordu. Daha genel bir deyişle, rüya görme dikkatini, bizim onu ayartıp ona bir amaç vereceğimiz anı bekleyerek kendi başına var olan bilinçliliğin akıl almaz bir yönü olarak adlandırıyordu; bu hepimizin yedekte sahip olduğumuz, fakat gündelik yaşamda kullanma fırsatını hiç bulamadığımız saklı bir meleke idi.

Rüyalarımda ellerimi aramak için yaptığım ilk denemeler tam bir fiyaskoydu. Aylar süren başarısız çabalardan sonra pes ettim ve don Juan'a yine böyle bir görevin saçmalığından yakındım.

"Yedi kapı vardır," dedi, yanıt olarak, "ve rüya görücüler birer birer bunların yedisini de açmalıdır. Sen, eğer rüya göreceksen, açılması gereken ilk kapının karşısındasın henüz."

"Bunu daha önce neden söylemedin bana?"

"Sen kafanı ilk kapıya toslamadan, rüya görme kapılarından söz etmenin yararı olmazdı. Artık bunun bi engel olduğunu ve onu aşman gerektiğini biliyorsun."

Don Juan, evrenin erke akışında girişler, çıkışlar olduğunu ve rüya görmenin kendine özgü durumunda büyücülerin rüya görmenin yedi kapısı olarak adlandırdığı; engel imiş gibi algılanan yedi giriş bulunduğunu açıkladı.

"İlk kapı, derin uykuya dalmadan önce, özel bi duygunun farkına vararak geçmemiz gereken bi eşiktir," dedi. "Gözlerimizi açmamıza izin vermeyen hoş bi ağırlığı andıran bi duygudur bu. Karanlık ve ağırlık içinde asılı bi şekilde uykuya dalmakta olduğumuzun farkına vardığımız an, bu kapıya ulaşırız."

"Uykuya daldığımın nasıl farkına varırım ki? Bunun için

izlenecek adımlar var mı?"

"Hayır, izlenecek hiçbi adım yok. İnsan sadece uykuya daldığının farkına varmaya niyet eder."

"Ama bunun farkında olmaya nasıl niyetlenilir ki?"

"Niyet ve niyet etme, hakkında konuşulması çok güç bi şey. Ben ya da başka biri, bunu açıklamaya kalkışsak budala durumuna düşeriz. Bunu aklında tut; şimdi söyleyeceğimi dinlerken: büyücüler niyet etmek istedikleri herhangi bi şeye, sadece niyetlenerek niyet ederler."

"Bunun hiçbir anlamı yok, don Juan."

"Çok dikkat et. Bi gün açıklama sırası sana gelecek. O ifade sana anlamsız geliyor; çünkü uygun çerçeveye yerleştirmiyorsun. Her ussal insan gibi, anlayışın yalnızca mantığımızın, zihnimizin alanı olduğunu düşünüyorsun.

"Büyücüler için, sözünü etmiş olduğum ifade niyet ve niyetlenmeye ait olduğundan, onu anlayış da erke alanına aittir. Büyücüler inanırlar ki, erke bedeni için niyetlenilirse, erke bedeni bunu zihninkinden tümüyle farklı bi bağlamda anlar. Hüner, erke bedenine ulaşmakta. Bunun için de erkeye gereksinimin var."

"Erke bedeni bu ifadeyi hangi bağlamda anlar, don Juan?"

"Tanımlanması zor olan, bedensel bi duygu bağlamında. Ne demek istediğimi anlaman için, bunu deneyimlemen gerekecek."

Daha net bir açıklama istedim, ama don Juan sırtıma vurdu ve beni ikinci dikkate soktu. O sırada, bu yaptığı hâlâ son kerte gizemli bir şeydi benim için. Dokunuşunun beni hipnotize ettiğine yemin edebilirdim. Beni bir anda uyutuverdiğine, ve rüyamda bilinmeyen bir kentte, iki yanında ağaçlar sıralı olan geniş bir caddede kendimi onunla birlikte yürür buluverdiğime inanıyordum. Bu öylesine canlı bir rüyaydı ve her şeyin öylesine farkındaydım ki, hemen levhaları okuyup insanlara bakarak yerimi belirlemeye çalıştım. Kesinlikle İngilizce—ya da İspanyolca—konuşulan bir kent değildi, ama bir batı kentiydi. İnsanlar kuzey Avrupalılara benziyorlardı, belki Litvanyalıydılar. Reklam panolarını ve sokak levhalarını okumaya kaptırmıştım kendimi.

Don Juan beni hafifçe dürttü. "Buna kafanı takma," dedi. "Tanıyabileceğin bi yerde değiliz. Sadece erke bedenine ulaşman için sana kendi erkemi ödünç verdim ve sen de bununla başka bi dünyaya geçiş yaptın. Bu uzun sürmeyecek, onun için zamanını akıllıca kullan.

"Her şeyi izle, ama kendini belli etme. Kimsenin dikkatini çekme. "

Sessizlik içinde yürüdük. Bir blok boyunca süren bir yürüyüştü bu, ve üzerimde olağanüstü bir etki yapmıştı. Yürümeyi sürdürdükçe bağırsaklarımdaki rahatsızlık duygusu artıyordu. Zihnim merak içindeydi, ama bedenim alarma geçmişti. Bu dünyada olmadığımı en açık şekilde anlamıştım. Bir kavşağa gelip durduğumuzda, yoldaki ağaçların dikkatle budanmış olduğunu gördüm. Boyları kısaydı, sert görünüşlü, kıvrık yaprakları vardı. Her ağaç büyük, kare biçiminde bir sulama alanı içindeydi. Kentlerdeki ağaç diplerinde görülen yabani otlar ve çöpler hiç yoktu burada; sadece kömür karası, yumuşak bir toprak vardı.

Karşıya geçmek için adımımı atmadan önce kaldırıma gözlerimi odakladığımda, ortalıkta hiç araba olmadığını fark ettim. Huzursuzluğumu açıklayacak bir şeyler keşfetmek amacıyla, çevremizde kaynaşan insanları umutsuzca izlemeye çalıştım. Gözlerimi dikip onlara baktıkça, onlar da bana gözlerini diktiler. Bir anda çevremizde sert mavi ve kahverengi gözlerden bir çember oluşmuştu.

Bir kesinlik duygusuyla yumruk yemiş gibi oldum: bu hiç de bir rüya değildi; bildiğim gerçekliğin ötesinde bir gerçeklikte idik. Don Juan'a bakmak için döndüm. Bu insanlarda neyin farklı olduğunu anlamak üzereydim ki, dosdoğru sinüslerime giren tuhaf, kuru bir rüzgâr vurdu yüzüme, görüntümü bulandırdı ve don Juan'a söylemek istediğimi unutturdu. Bir an sonra, başladığım yerdeydim; don Juan'ın evinde. Bir yanıma kıvrılmış, hasır bir yaygının üstünde yatıyordum.

"Sana kendi erkemi ödünç verdim; sen de erke bedenine ulaştın," dedi, durumu açıklayarak.

Onun konuştuğunu duyuyordum, fakat uyuşmuştum. Karın boşluğumda, kısa ve zahmetli soluklar almama neden olan

olağandışı bir gidişme vardı. Rüya görme hakkında ve görmüş olduğum insanlarla ilgili doğaüstü bir şey bulmanın eşiğinde olduğumu biliyordum; fakat bildiğim her neyse, dikkatimi üzerinde toplayamıyordum.

"Neredeydik, don Juan?" diye sordum. "Hepsi bir düş müydü? Hipnotik bir durum muydu bu?"

"Bi düş değildi," dedi. "Rüya görme idi, bu. İkinci dikkate girmene yardım ettim; böylece niyetlenmenin aklın ile değil, erke bedeninle ilgili bir mesele olduğunu anlayabilecektin.

"Bu noktada bütün bunların önemini henüz idrak edemiyorsun; çünkü yeterli erkeye sahip olmamanın yanı sıra, hiçbi şey için niyetlenmiş de değilsin. Bunun aksi olsaydı, bu işin tek yolunun niyetlenmek istediğin şey ne ise onun üzerine niyetini odaklamak olduğunu hemen kavrardın. Bu sefer ben senin için onu erke bedenine ulaşmana odakladım."

"Rüya görmenin amacı erke bedenin için niyetlenmek mi?" diye sordum, aniden tuhaf bir uslamlamaya kapılarak.

"Böyle de söylenebilir, elbette," dedi. "Şu durumda, rüya görmenin ilk kapısından söz ettiğimiz için, rüya görmenin amacı, erke bedeninin uykuya daldığının farkında olması için niyetlenmektir. Uykuya daldığının farkında olmak için kendini zorlamaya çalışma. Bırak bunu erke bedenin yapsın. Niyetlenmek, dilemeden dilemek; yapmadan yapmaktır."

"Niyetlenmenin meydan okuyuşunu kabul et," diye devam etti. Sessiz azmini, başka hiçbi şey düşünmeksizin, erke bedenine ulaştığına ve bi rüya görücü olduğuna kendini inandırmaya yönelt. Bunu yapmak otomatik olarak seni uykuya daldığının farkında olacak hale getirecektir."

"Rüya görücü olmadığım halde, olduğuma kendimi nasıl inandırabilirim ki?"

"İkna olman gerektiğini duyunca kendiliğinden daha ussal oluyorsun. Rüya görücü olmadığını bildiğin halde kendini öyle olduğuna nasıl inandırabilirsin? Niyetlenmek şunların ikisini de kapsar: daha önce rüya görmemiş olmana karşın kendini rüya görücü olduğuna inandırma edimi, ve buna inanmış olma edimi."

"Yani kendi kendime bir rüya görücü olduğumu söyleyip,

buna inanmak için elimden geleni yapmaya mı çalışmalıyım? Böyle mi olmalı?"

"Hayır, öyle değil. Niyetlenmek hem çok daha basit, hem de sonsuz kerte daha karmaşıktır. İmgelem, disiplin ve amaç gerektirir. Konumuz bağlamında niyetlenmek, bi rüya görücü olduğuna ilişkin kuşku götürmez bi bedensel bilgi elde etmen demektir. Bedeninin tüm hücreleri ile bi rüya görücü olduğunu hissedersin."

Don Juan şakacı bir ses tonuyla, niyetlenmek için bana tekrar ödünç vermeye yetecek kadar erkesi kalmadığını, ve yapılacak şeyin benim erke bedenime kendi başıma ulaşmam olduğunu sözlerine ekledi. İlk rüya görme kapısı için niyetlenmenin, ikinci dikkate ve erke bedenine ulaşma konusunda eski çağ büyücülerinin keşfettikleri yollardan biri olduğunu belirtti.

Bana bunları söyledikten sonra, ilk rüya görme kapısı için niyetlenene dek gelmememi emredip, beni nerdeyse evinden dışarı attı.

Eve döndüm, ve aylar boyunca her gece tüm gücümle uykuya daldığımın farkında olmak ve rüyamda ellerimi görmek için niyetlenerek uyudum. Görevin öteki kısmı—kendimi bir rüya görücü olduğuma ve erke bedenime ulaştığıma inandırmak—benim için tümüyle olanaksızdı.

Sonra, bir öğle sonrası kestirirken, rüyamda ellerime baktığımı gördüm. Bunun şoku beni uyandırmaya yetmişti. Bir daha tekrarlanamayacak, emsalsiz bir rüya idi bu. Haftalar geçiyordu, ve ben ne uykuya daldığımın farkına varabiliyor, ne de rüyalarımda ellerimi bulabiliyordum. Ne var ki, rüyalarımda belli belirsiz bir duyguya kapıldığımı fark etmeye başlamıştım; yapmam gereken bir şey olduğu, ve bunu bir türlü anımsayamadığıma ilişkin bir duyguydu bu. Bu duygu öyle güçlendi ki, geceleri her saat başı beni uyandırmaya başladı. İlk rüya görme kapısını geçmek için yaptığım sonuçsuz denemeleri don Juan'a anlattığımda, bana bazı yönergeler verdi. "Bi rüya görücüden rüyalarında belirli bi öğeyi bulmasını istemek bi kurnazlıktır," dedi. "Esas mesele, kişinin uykuya daldığının farkına varmasıdır. Ve garip görünse de, insanın uykuya daldığının farkında olması için kendi kendisine komut vermesiyle olmaz bu;

rüyasında baktığı şeyin görüntüsünü tutabilmesiyle olur."

Rüya görücülerin, rüyalarında mevcut olan her şeye kısa, dikkatli bakışlar attığını anlattı. Eğer rüya görme dikkatlerini belirli bir şeyin üzerine odaklarlarsa, bu sadece bir hareket noktası oluşturması içindi. Buradan çıkarak, ve bu noktaya mümkün olduğunca çok kez dönerek, rüyalarının içindeki öbür öğelere bakmak üzere ilerliyorlardı.

Büyük bir çabadan sonra, rüyalarımda gerçekten de eller buldum; ama bunlar asla benimkiler değildi. Yalnızca bana aitmiş gibi görünen, biçim değiştiren, bazen iyice kâbusumsu bir hal alan ellerdi. Ancak rüyalarımın geri kalan kısmı mutluluk verici ölçüde düzene girmişti. Dikkatimi odakladığım hemen her şeyin görüntüsünü sürdürebiliyordum.

Bu durum aylarca devam etti; ta ki bir gün rüya görme yeteneğim görünüşe göre kendiliğinden değişene dek. Uykuya daldığımın farkında olmak ve ellerimi bulmak için gösterdiğim sürekli ve ciddi kararlılık dışında, özel hiçbir şey yapmamıştım.

Rüyamda memleketimi ziyaret ettiğimi görüyordum. Gördüğüm kentin memleketime benzediği filan yoktu aslında, ama nedense buranın doğduğum yer olduğu inancındaydım. Alışılmış türden, ama çok canlı bir rüya olarak başladı her şey. Bir yerden sonra rüyadaki ışık değişti. İmgeler keskinleşti. Yürüdüğüm sokak, bir an öncesine oranla, dikkat çekici biçimde daha gerçek olmaya başladı. Ayaklarım ağrımaya başlamıştı. Her şeyin anlamsız derecede çetin olduğunu hissedebiliyordum. Örneğin, bir kapıya çarptığımda, sadece vurduğum dizimde acı duymakla kalmıyor, sakarlığıma duyduğum öfkeyle de çileden çıkıyordum.

Tümüyle bitap düşene dek o kentte yürüdüm. Bir kentin sokaklarında yürüyen bir turistin görebileceği her şeyi gördüm. Bu rüya yürüyüşü ile, ilk kez ziyaret ettiğim bir kentin yollarında gerçekten yaptığım yürüyüşler arasında hiçbir fark yoktu.

"Sanırım biraz fazla ileri gittin," dedi, don Juan, anlattıklarımı dinledikten sonra "Senden bütün istenen uykuya daldığının farkında olmandı. Senin yaptığın, bi sivrisineği ezmek için üstünde durduğu duvarı yıkmak gibi bi şey."

"Çuvalladım mı demek istiyorsun?"

"Hayır. Ama besbelli daha önce de yaptığın bi şeyi tekrarlamaya çalışıyorsun. Ben senin birleşim noktanın yerini değiştirdiğimde, ve kendimizi o gizemli şehirde bulduğumuzda, uykuda değildin sen. Rüya görüyordun; ama uykuda değildin ki bu da birleşim noktanın bu pozisyona ulaşmasının normal bi rüya yoluyla olmadığı anlamına geliyor. Onu yer değiştirmesi için ben zorlamıştım.

"Rüya görme yoluyla da bu pozisyona ulaşabilirsin kesinlikle; ama şu aşamada bunu yapmanı önermem."

"Tehlikeli mi olur?"

"Hem de nasıl! Rüya görme çok ölçülü bi iş olmalıdır. Hiçbi yanlış hareketi kaldırmaz. Rüya görme bi tetikte olma, denetim kazanma sürecidir. Rüya görme dikkatimizin dizgesel olarak çalıştırılması gerekir; çünkü o ikinci dikkate açılan kapıdır."

"Rüya görme dikkati ile ikinci dikkat arasında ne fark var?"

"İkinci dikkat bi okyanus gibidir, rüya görme dikkati ise onu besleyen bi ırmak gibi. İkinci dikkat, tam olan dünyaların bilincinde olma durumudur, tıpkı bizim dünyamız gibi tam olan dünyaların; oysa rüya görme dikkati, rüyalarımızdaki öğelerin farkında olma halidir."

Rüya görme dikkatinin, büyücülerin dünyasındaki her devinimin anahtarı olduğunu kuvvetle vurguladı. Rüyalarımızdaki öğe kalabalığı arasında, dışardan yabancı bir güç tarafından rüyalarımıza konulan, erke sahibi gerçek parazitler bulunduğunu söyledi. Onları bulabilmek ve peşlerine düşmek, büyücülüktü.

Bu söylediklerini öyle belirgin şekilde vurgulamıştı ki, ondan açıklamasını istemek zorunda kaldım. Yanıtlamadan önce bir an duraksadı.

"Rüyalar, eğer bi kapı değilse, başka dünyalara açılan bi ara bölmedir," diye başladı. "Bu anlamda, rüyalar çift yönlü bi caddedir. Bilincimiz bu bölmenin içinden başka âlemlere geçer, ve bu âlemler de rüyalarımıza öncüler gönderirler."

"Nedir bu öncüler?"

"Normal rüyalarımızın öğeleri ile karışan erke yükleridir. Bunlar rüyalarımıza giren yabancı erke boşalmalarıdır, ve bunları bize bildik gelen ya da gelmeyen öğeler olarak yorumlarız."

"Üzgünüm, don Juan, ama açıklamalarından hiçbir şey anlayamıyorum."

"Anlayamıyorsun, çünkü rüyalar hakkında bildiğin terimlerle düşünmekte ısrar ediyorsun: uyku esnasında meydana gelenler. Ve ben de sana başka bi yorum getirmekte ısrarlıyım: başka algı âlemlerine açılan bir ara bölme. Bu bölmeden içeriye tanımadığımız erke akımları sızar. Sonra da zihin, ya da beyin, ya da her neyse o, bu erke akımlarını alır ve bunları rüyalarımızın parçaları haline dönüştürür."

Besbelli söylediklerini hazmedebilmem için zihnime zaman vermek üzere durakladı. "Büyücüler bu yabancı erke akımlarının bilincindedirler," diye sürdürdü sözlerini. Bunları fark eder ve rüyalarındaki normal öğelerden ayrıklamaya uğraşırlar."

"Bunları neden ayrıklarlar, don Juan?"

"Çünkü onlar başka âlemlerden gelmişlerdir. Eğer bunları kaynaklarına dek izlersek, bize rehberlik ederek öylesine gizem alanlarına götürürler ki, büyücüler salt böyle bi olasılıktan söz edilmesi karşısında bile titrerler."

"Büyücüler bunları rüyalarındaki normal öğelerden nasıl ayrıklıyorlar?"

"Rüya görme dikkatlerini çalıştırıp denetleyerek. Bir an gelir, rüya görme dikkatimiz rüyanın öğeleri arasında bunları keşfeder ve bunlara odaklanır, sonra tüm rüya dağılır ve yalnızca yabancı erke kalır."

Don Juan bu konuyu daha fazla açıklamayı reddetti. Benim rüya görme deneyimim hakkındaki tartışmamıza geri döndü, ve bunu tümüyle rüya görme konusundaki ilk gerçek girişimim olarak alması gerektiğini, bunun da benim rüya görme kapısına ulaşmakta başarılı olduğum anlamına geldiğini söyledi.

Başka bir zamanda, farklı bir konu tartışırken birdenbire bu konuyu tekrar açtı. "İlk rüya görme kapısını geçmen için rüyalarında ne yapman gerektiğini tekrarlayacağım," dedi. "İlk

olarak sabit bakışını bi başlangıç noktası olarak seçmiş olduğun herhangi bi şey üzerine odaklamalısın. Sonra bakışını başka öğelere kaydır ve bunlara kısa nazarlar at. Olabildiğince çok şey üzerine odakla bakışlarını. Unutma, sadece kısa bakışlar atarsan imgeler değişmez. Sonra ilk baktığın öğeye geri dön."

"İlk rüya görme kapısını geçmek ne anlama geliyor?"

"İlk rüya görme kapısına ya uykuya daldığımızın farkında olarak, ya da senin yaptığın gibi, son derece gerçek bi rüya görerek ulaşırız. Kapıya bi kez ulaşınca da, rüyalarımızdaki herhangi bi öğenin görüntüsünü sürdürmeyi becerip bu kapıyı geçmeliyiz."

"Rüyalarımdaki öğelere nerdeyse sabit bir şekilde bakabiliyorum; fakat çok çabuk dağılıyorlar."

"Ben de sana kesinlikle bunu anlatmaya çalışıyorum. Rüyaların bu çabuk gözden kaybolma özelliğine karşı durabilmek için büyücüler başlangıç noktası öğesini kullanmayı icat ettiler. Bu öğeyi ayrıklayıp ona her bakışında bi erke dalgası alırsın onun için başlangıçta rüyalarında çok fazla şeye bakma. Dört öğe yeterli olur. Sonraları, istediğin bütün öğeleri kapsayacak biçimde alanını genişletebilirsin; ama imgeler değişmeye, sen de denetimini yitirdiğini hissetmeye başlar başlamaz başlangıç noktası öğesine geri dön, ve tekrar en başından başla."

"Gerçekten ilk rüya görme kapısına ulaştığıma inanıyor musun, don Juan?"

"Ulaştın, ve bu da büyük başarı. Devam ettikçe, rüya görmenin artık ne denli kolay olduğunu göreceksin. "

Don Juan'ın abarttığını, ya da beni yüreklendirmeye çalıştığını düşünüyordum. Ama o samimi olduğu konusunda güvence verdi.

"Rüya görücülerin başına gelen en hayret verici şey şudur," dedi, "ilk kapıya ulaştıklarında, erke bedenine de ulaşırlar."

"Erke bedeni tam olarak nedir?"

"Fiziksel bedenin karşılığıdır. Saf erkeden oluşan hayaletimsi bi yapıdır."

"Fakat fiziksel beden de erkeden oluşmuyor mu?"

"Elbette, fakat aralarındaki fark şu: erke bedeninin yalnızca

görüntüsü vardır; ama kütlesi yoktur. Saf erke olduğu için, fiziksel bedenin olanaklarının ötesinde edimler gerçekleştirebilir. "

"Örneğin ne gibi, don Juan?"

"Kendisini bi an içinde evrenin en uç noktalarına taşımak gibi. Ve rüya görme; erke bedenini kıvama getirme, onu kademe kademe çalıştırarak esnek ve ahenkli kılma sanatıdır.

"Rüya görme yoluyla, erke bedenini algılama yetisi olan bi birim haline gelinceye dek yoğunlaştırırız. Erke bedenin algısı bağımsız bi algıdır; gündelik dünyayı algılama şeklimizden etkilense de. Onun kendi alanı vardır."

"Bu alan nedir, don Juan?"

"Erke. Erke bedeni, erke ile kendi bağlamında ilgilenir. Rüya görme içinde erkeyi üç şekilde ele alır: erkeyi akışı içinde algılar, ya da erkeyi kendisini beklenmedik bölgelere bi roket gibi fırlatması için kullanır, ya da bizim dünyayı algıladığımız kadar sıradan biçimde algılar."

"Erkeyi akışı içinde algılamak ne demek?"

"Bu, görmek demek. Erke bedeni, erkeyi doğrudan bir ışık biçiminde, ya da titreşen çeşitli akımlar şeklinde, ya da bir rahatsızlık duygusu olarak görür. Ya da onu doğrudan bi sarsılma, ve hatta bi acı duygusu olarak bile hissedebilir."

"Sözünü ettiğin öbür yol nedir peki, don Juan? Erkeyi fırlatıcı olarak kullanan erke bedeni?"

"Erke onun alanı olduğuna göre, kendisini ileri doğru itmek üzere evrende var olan erke akımlarını kullanmak onun için sorun değil. Bütün yapması gereken onları ayrıklamaktır; ve sonra onlarla çekip gider."

Konuşmayı kesti ve kararsız kalmış gibi durakladı, sanki bir şey söylemek istiyor da bundan emin olamıyor gibiydi. Bana gülümsedi, ve ben tam bir soruya başlarken açıklamasına devam etti.

"Büyücülerin rüyalarında başka âlemlerden gelen öncüleri ayrıkladığından sana söz etmiştim," dedi. "Bunu onların erke bedenleri yapar. Erkeyi tanır ve peşine düşerler. Fakat rüya görücülerin öncüleri aramaya düşkünlük göstermeleri arzulanan bi şey değildir. Sana bunu anlatmaya gönülsüzdüm, çünkü insanın bu araştırma sırasında denetim altına girmesi çok kolay olur."

Don Juan sonra hemen başka bir konuya geçti. Bütün bir uygulama serisinin ana hatlarını benim için dikkatle sıraladı. O zaman keşfettim ki, benim için bütün bunlar bir düzeyde tümüyle idrak dışı iken, başka bir düzeyde tamamıyla akla uygun ve anlaşılabilir görünüyordu. Dikkatli ve telaşsız bir denetimle ilk rüya görme kapısına ulaşmanın, erke bedenine varmak için bir yol olduğunu bir kez daha tekrarladı. Fakat bu kazanımı korumak sadece erkeye dayanıyordu. Büyücüler bu erkeyi, sahip oldukları ve gündelik dünyayı algılamak için kullandıkları erkeyi akıllıca bir yöntemle yeniden düzenleyerek elde ediyorlardı.

Don Juan'ı daha açık anlatması için zorladığımda, hepimizin belirli bir miktar basit erkeye sahip olduğumuzu ekledi. Bu miktar elimizdeki erkenin tümü idi, ve bunu bizi çevreleyen dünyamızı algılarken ve onunla uğraşırken kullanıyorduk. Bizim için başka hiçbir yerde erke olmadığını; mevcut erkemiz de zaten kullanılmakta olduğundan, örneğin rüya görme gibi olağanüstü bir algılama için içimizde bir gıdım erke bile kalmamış olacağını belirtti, söylediklerinin önemini vurgulamak için birkaç kez tekrarlayarak.

"Bize ne yapmak kalıyor, bu durumda?" diye sordum.

"Bize kalan, kendimiz için erke tırtıklamak, nerede bulabilirsek," diye yanıtladı.

Don Juan, büyücülerin bir tırtıklama yöntemi olduğunu açıkladı. Yaşamlarında gereksiz olduğunu düşündükleri her şeyi kesip atarak erkelerini akıllıca yeniden düzenliyorlardı. Bu yönteme büyücülerin yolu deniyordu. Aslında büyücülerin yolu, don Juan'ın deyişiyle, dünya ile ilgili bir davranış tercihleri zinciriydi; bizden önceki kuşakların bize öğretmiş olduklarından çok daha akıllı tercihlerdi söz konusu olan. Büyücülerin bu tercihleri, yaşam ile ilgili basit tepkilerimizi değiştirerek yaşantılarımızı yenilemek üzere çizilmişti.

"Nedir bu basit tepkiler?" diye sordum.

"Yaşamla yüzleşmenin iki yolu var," dedi. "Biri ona teslim olmaktır; ya taleplerine boyun eğerek, ya da onlarla savaşarak teslim olmak. Öteki ise, yaşamdaki özel konumumuza, kendi biçimlenmemize uyacak şekli vermektir."

"Yaşamdaki konumumuzu gerçekten şekillendirebilir mi-

yiz, don Juan?"

"İnsanın yaşamındaki özel konumu, kişinin planlarına uyacak biçimde şekillendirilebilir," diye ısrarla yineledi, don Juan. "Rüya görücüler yapar bunu. Çılgın bi hayal mi? Aslında değil; kendimiz hakkında ne denli az şey bildiğimizi hesaba katarsan."

Bir öğretmen olarak ilgi alanının, beni yaşam ve canlı olma gibi sorunlara iyice daldırmak olduğunu söyledi; burada sözünü ettiği, biyolojik güçlerin sonucu olarak yaşam ile, bir algılama sorunu olarak yaşam arasındaki farklılık gibi konulardı.

"Birinin yaşamdaki konumunu şekillendirmekten söz ettikleri zaman, büyücülerin anlatmak istediği canlı olma bilincinin şekillendirilmesidir," diye açıkladı. "Bu bilinci şekillendirme yoluyla erke bedenimize ulaşıp, onu tutabilecek kadar erke kazanırız, ve bununla da yaşamımızın tüm yön ve sonuçlarına kesinlikle şekil verebiliriz."

Don Juan, rüya görme hakkındaki konuşmamıza son verirken, bana anlattıklarını sadece düşünmekle kalmamamı; aksine, devamlı yineleme yoluyla fikirlerini bir yaşam biçimi haline getirmemi öğütledi. Yaşantımızda yeni olan her şeyin, örneğin bana öğretmekte olduğu büyücülerin kavramlarının, biz bu bilgiye kendimizi açana kadar, bitkin düşürene dek yinelenmesi gerektiğini iddia ediyordu. Bize gündelik dünyamızda işlev görmeyi öğreten atalarımızın toplumsallaşmayı öğretirken kullandıkları yöntemin de yineleme olduğuna işaret etmişti.

Rüya görme uygulamalarımı sürdürdükçe, hem uykuya dalmanın tam bilincine varma yetisini, hem de bir rüyada kendi arzumla durup, o rüyanın içeriğinden herhangi bir şeyi inceleme yetisini kazandım. Bu deneyimler, benim için mucizeye eşti. Don Juan, rüyalarımız üzerindeki denetimimizi sıkılaştırdıkça, rüya görme dikkatimiz üzerindeki etkinliğimizi de arttırmış olacağımızı belirtmişti. Rüya görme dikkatinin, çağrıldığı zaman, kendisine bir amaç verildiğinde sahnede belirdiğini söylemekte haklıydı. Onun sahneye çıkışı bildiğimiz anlamda gerçek bir süreç değildi: nihai bir sonuç getiren sürekli bir işlemler dizgesi, ya da bir eylemler ve işlevler serisiydi. Daha çok, bir uyanıştı bu. Uyuyan bir şey, aniden işlevsel olmaktaydı.

3

İkinci Rüya Görme Kapısı

Rüya görme uygulamalarım yoluyla vardığım sonuç, belirli bir noktayı vurgulamak için, rüya görme öğreticisinin bir yönerge sentezi oluşturması gerektiğiydi. Aslında don Juan'ın ilk görevimde benden istediği, rüyamdaki ayrıntılara odaklanarak rüya görme dikkatimi güçlendirmekti. Bu sonuca varmak için öncül olarak, uykuya dalışın farkında olma fikrini kullanıyordu. Ona göre bu işin püf noktası şuydu; uykuya dalışın far-

kında olmayı başarmak için tek yol, kişinin rüyasındaki ayrıntıları incelemesiydi.

Uygulamalarıma başlar başlamaz, rüya görme dikkati üzerinde çalışmanın rüya görme konusunda temel nokta olduğunu anladım. Bununla birlikte, insanın rüya düzeyinde bilinçlilik konusunda kendini eğitebilmesi olanaksız görünüyordu. Don Juan böyle bir eğitimin etkin öğesinin sabır olduğunu söyledi; ona göre, zihin ve onun bütün savunma mekanizmalarının hiçbiri sabırla baş edemezdi. Eninde sonunda, diyordu, bu çarpışmada zihnin engelleri yıkılır ve rüya görme dikkati filiz verir.

Rüya görme dikkatimi rüyalarımdaki ayrıntılarda odaklama ve tutabilme uygulamaları yaparken öyle özel ve olağanüstü bir özgüven duymaya başladım ki, don Juan'dan bunu yorumlamasını istedim.

"İkinci dikkate girişin sana bu güven duygusunu veriyor," dedi. "Bu senin daha da fazla aklı başında olmanı gerektiriyor. Yavaş ilerle; ama durma, ve hepsinden önemlisi, bunun hakkında konuşma. Sadece yap!"

Bana daha önce anlatmış olduğu bir şeyin, uygulamalarım sürecinde doğrulanmış olduğunu söyledim ona; rüyadaki her şeye kısa bakışlar atıldığında, imgeler dağılmıyordu. İşin zor yanının, rüyalarımızı bilinçli dikkatimize taşımamızı önleyen ana engeli yıkmak olduğunu da belirttim. Don Juan'dan bana bu konudaki fikrini açıklamasını istedim, çünkü içtenlikte inanıyordum ki bu engel bizim rüyaları göz ardı etmeye prim veren toplumsallığımızın yarattığı bir olguydu.

"Bu engelde toplumsallıktan fazlası var," diye yanıt verdi. "O, rüya görmeye açılan ilk kapı. Şimdi artık bunun üstesinden geldiğine göre, kendi irademizle durup rüyalarımızdaki ayrıntılara dikkatimizi yöneltememek sana aptalca geliyor. Burada hatalısın. Rüya görmeye açılan ilk kapının evrendeki erke akışıyla ilgisi var. O, doğal bi engel."

Don Juan ondan sonra rüya görme hakkında sadece ikinci dikkatte ve uygun gördüğü zamanlarda konuşmamız konusunda beni ikna etti. Bu arada uygulamalarımı sürdürmem konusunda beni yüreklendirdi ve bana karışmayacağına söz verdi. Rüyalarımı kurmada ustalık kazandıkça, çok önemli oldukları-

nı sandığım bazı duyguları tekrar tekrar yaşamaya başladım; uykuya dalarken hissettiğim bir hendeğe yuvarlanma duygusu bunlardan biriydi. Don Juan bunların anlamsız duygular olduğunu hiçbir zaman söylemedi ve onları notlarıma kaydetmeme izin verdi. Ona ne denli gülünç göründüğümü şimdi anlıyorum. Bugün ben rüya görmeyi öğretiyor olsaydım, bu konuda kesinlikle cesaret kırıcı davranırdım. Don Juan yalnızca benimle dalga geçiyordu; gizli bir manyak olduğumu, kendimi fazla önemsemeye karşı savaştığımı iddia ederken bir yandan da titizlikle "Rüyalarım" adını verdiğim aşırı kişisel bir günce tuttuğumu söylüyordu.

Rüya görme dikkatimizi toplumsallık cenderesinden kurtarmak için gereken erkenin, zaten var olan erkemizi yeniden düzenlemekle açığa çıktığını don Juan her fırsatta belirtiyordu. Bundan daha doğru bir şey olamazdı. Rüya görme dikkatinin ortaya çıkışı, hayatımızı yeniden gözden geçirmemizin dolaysız sonucuydu. Don Juan'ın dediği gibi, erke yükseltimi için herhangi bir dış kaynağa fişimizi takamayacağımıza göre, var olan erkemizi, bulabileceğimiz her yolla yeniden düzenlemekten başka çıkışımız yoktu.

Don Juan ısrarla belirtiyordu ki, büyücünün yolu, yeniden düzenlediğimiz erkenin dişlilerini sürekli yağlamaktan geçer; ve büyücünün yollarının en etkilisi "kendine fazla önem vermenin üstesinden gelmek"tir. Bunun büyücülerin yaptığı her şeyde vazgeçilmez unsur olduğundan emindi; bu yüzden bütün öğrencilerinin bunu başarması için yol göstermeye büyük önem veriyordu. Kendine fazla önem vermenin, sadece büyücülerin değil, tüm insanlığın baş düşmanı olduğu kanısındaydı.

Don Juan'ın savı, erkemizin çoğunun önemimizi ayakta tutmak için harcandığı idi. Bunun en açık kanıtı; kendimizi göstermek, takdir, sevgi ve kabul görmek konusundaki sonsuz kaygımızdı. Eğer bu önem duygumuzun birazını kaybetmeyi becerebilsek, iki olağanüstü şey gerçekleşecekti. Birincisi, erkemizi büyüklük kuruntumuzu sürdürmeye harcamaktan kurtulacak; ve ikinci olarak da evrenin gerçek büyüklüğüne kısa bir bakış yakalamak için ikinci dikkate girebilecek kadar erke sağlamış olacaktık.

Rüya görme dikkatimi istediğim her şeyin üstünde odaklayabilmek iki yılımdan fazlasını aldı. Ve öyle ustalaştım ki, bunu bütün ömrümce yapmış gibiydim. En ürkütücü olan şuydu; bu yeteneğe sahip olmadığım zamanları aklıma getiremiyordum bile. Oysa bunu bir olasılık olarak düşünmenin bile ne denli güç olduğunu anımsayabiliyordum. Bana öyle geliyordu ki, kişinin rüyasındakileri inceleyebilme yetisi benliğimizin doğal yapısının bir ürünü olmalıydı; örneğin yürüme yeteneğimiz gibi. Fiziksel açıdan yalnızca bir şekilde yürümeye uygunuz; iki ayak üzerinde, oysa yürümeyi öğrenmemiz son derece büyük bir çaba gerektiriyor.

Rüyamdaki ayrıntılara bakışlar atabilme yeteneğim, kendime bu konuda yaptığım sürekli anımsatmaların ısrarcı dırdırı ile bağlantılı gelişiyordu. Takıntıya eğilimli kişiliğimin bilincindeydim; ancak rüyalarımda bu özelliğim çok büyük ölçüde artıyordu. Bu o denli rahatsız edici olmaya başladı ki, sadece kendi söylenmelerime içerlemekle kalmadım, aynı zamanda bunun sadece benim takıntım mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu sorgulamaya başladım. Aklımı kaçırdığımı bile düşünmeye başlamıştım.

"Rüyalarımda hiç durmadan kendimle konuşuyorum, çevreme bakmayı kendime anımsatıyorum," dedim, don Juan'a.

Rüya görme hakkında sadece konuyu o açtığında konuşacağımıza ilişkin anlaşmamıza baştan beri uymuştum. Ne var ki, bu acil bir durumdu.

"Sen değil de, başka biri konuşuyormuş gibi geliyor mu?" diye sordu.

"Düşününce, evet. Kendim gibi ses vermiyorum, o anlarda."

"O zaman sen değilsindir. Bunu açıklamanın henüz zamanı değil. Ama şöyle diyelim; bu dünyada yalnız değiliz. Rüya görücüler için başka dünyalar var; eksiksiz dünyalar. Bu başka dünyalardan bazen erke sahibi varlıklar gelir bize. Bi dahaki sefer rüyanda kendi kendine söylendiğini duyduğunda, iyice öfkelen ve bi komut haykır. Kes şunu! de."

Yeni bir mücadele alanına girdim: rüyalarımda o komutu bağırmayı unutmamak. Sanırım kendi söylenmemi işitmekten

duyduğum büyük rahatsızlık sonucu bunu unutmadım ve bağırdım, "Kes şunu!" diye. Söylenme anında kesildi ve bir daha hiç tekrarlanmadı.

"Her rüya görücü bu deneyimi yaşar mı?" diye sordum, don Juan'a, onu bir sonraki kez gördüğümde.

"Bazıları yaşar," diye yanıtladı, ilgisizce.

Bütün bunların ne kadar da garip olduğu konusunda atıp tutmaya başladım. Sözümü kesti ve şöyle dedi, "Rüya görmenin ikinci kapısından girmeye artık hazırsın."

Ona daha önce soramadığım sorulara yanıt alabilmek için bu fırsatı kullandım. Bana ilk kez rüya gördürdüğünde yaşadığım deneyim zihnimde en baştaydı. Kendi rüyalarımın ayrıntılarını hep sonuna kadar incelediğimi, ama netlik ve detay konusunda ilk deneyimimin yakınına bile varamadığımı söyledim don Juan'a.

"Ne denli düşünürsem," dedim, "o denli ilginç hale geliyor. O rüyadaki insanları izlerken, unutulmaz bir korku ve çekim yaşadım. O duygu neydi, don Juan?"

"Fikrimce, senin erke bedenin o yerin yabancı erkesine takıldı ve hayatının olayını yaşadı. Doğal olarak korktun ve tepki gösterdin; yaşamında ilk kez yabancı bir erke gözlemliyordun.

"Eski çağ büyücüleri gibi davranmaya eğilimin var. Fırsatını bulduğun anda, birleşim noktanı koyuveriyorsun, gidiyor. O sefer birleşim noktan epeyce uzağa kaydı. Sonuç olarak, eski çağ büyücüleri gibi, bildiğimiz dünyanın ötesine yolculuk yaptın. Son kerte gerçek, ama tehlikeli bi yolculuk."

Cümlelerinin anlamını kendi ilgim doğrultusunda dolandırarak sordum, "O kent acaba başka bir gezegende miydi?"

"Rüya görmeyi, bildiğin ya da bildiğini sandığın şeylerle açıklayamazsın," dedi. "Sana bütün söyleyebileceğim, gittiğin kentin bu dünyada olmadığıdır."

"Neredeydi, öyleyse?"

"Bu dünyanın dışında, elbette. O denli ahmak değilsin. Farkına vardığın ilk şeydi o. Seni kısır döngüye sokan, bu dünyanın dışındaki bi şeyi imgeleyememen."

"Bu dünyanın dışı neresi, don Juan?"

"İnan bana, büyücülüğün en ölçüsüz özelliği, bu dünyanın

dışında oluşan o biçimlenmedir. Örneğin, sen benim de aynı şeyleri gördüğümü varsaydın. Bunun kanıtı şu ki hiçbi zaman bana ne gördüğümü sormadın. Sen, yalnızca sen, bi kent ve o kentteki insanları gördün. Ben o türden hiçbi şey görmedim. Ben erke gördüm. Yani bu dünyanın dışı, sadece senin için, bu durumda, bi kentti."

"Ama öyleyse, don Juan, o gerçek bir kent değildi. O sadece bende, benim zihnimde var oldu."

"Hayır. Durum bu değil. Şimdi de üstün bi şeyi sıradan bi şeye indirgemek istiyorsun. Bunu yapamazsın. O yolculuk gerçekti. Sen bi kent gördün. Bense erke gördüm. Hiçbirimiz doğru ya da yanlış değiliz."

"Sen o şeylerin gerçek olduğunu söyleyince benim aklım karışmaya başlıyor. Gerçek bir yere vardığımızı söylemiştin, daha önce. Ama, eğer gerçek idiyse; nasıl iki ayrı açıklamamız olabilir?"

"Çok basit. İki ayrı açıklamamız var, çünkü o anda iki farklı tekdüzelik ve bileşiklik oranına sahiptik. Bu iki niteliğin algılamanın anahtarı olduğunu sana açıklamıştım."

"O özel kente geri gidebilir miyim, dersin?"

"Şimdi beni kıstırdın işte. Bilmiyorum. Ya da belki biliyorum da açıklayamıyorum. Ya da belki açıklayabilirim de yapmak istemiyorum. Bekleyip doğrusunu kendin bulmak zorundasın."

Daha fazla tartışmayı reddetti.

"Hadi işimize bakalım," dedi. "Bi rüyanın içinde bir başka rüyaya uyandığın zaman, ikinci rüya görme kapısına ulaşmış olursun. İstediğin kadar, ya da gücünün yettiği kadar rüya görebilirsin, ama yeterli denetim konusunda çalışmalı ve bildiğimiz dünyada uyanmamalısın."

Panikle sarsıldım. "Hiçbir zaman bu dünyada uyanmamam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

"Hayır, onu demek istemedim. Ama şimdi buna işaret ettiğine göre, bunun da bi seçenek olduğunu belirtmek zorundayım. Eski çağ büyücüleri yaparlardı bunu; hiçbi zaman bildiğimiz dünyada uyanmazlardı. Benim zamanımın büyücülerinden de yapanlar olmuştur. Bu kesinlikle yapılabilir; ama ben öner-

mem. Benim senden istediğim, rüya bittiği zaman doğal olarak uyanman; ama rüyanda, bi başka rüyanın içinde uyandığını görmen."

Rüya kurma ile ilgili ilk konuşmamızda ona sorduğum soruyu yineler buldum kendimi. "Ama bunu yapmak mümkün mü?"

Don Juan besbelli kafasızlığıma takıldı ve gülerek daha önceki yanıtını yineledi. "Elbette mümkün. Bu denetimin, günlük yaşantımızın herhangi bi olayı üzerindeki denetimimizden bi farklılığı yok. "

Hızla sıkıntımın üstesinden geldim ve yeni sorular sormaya hazırlandım, ama don Juan benden önce davrandı ve ikinci rüya görme kapısının yönlerini açıklamaya girişti ki, bu beni daha da huzursuz etti.

"İkinci kapı ile ilgili bi sorun var," dedi. Bu sorun ciddi olabilir, kişinin karakterindeki eğilimlere bağlı olarak. Nesnelere ve durumlara sıkıca yapışmak gibi bi düşkünlüğe meylimiz varsa, hapı yuttuk demektir."

"Ne yönden, don Juan?"

"Düşün, bi an. Rüyalarının içeriğini incelemenin verdiği sıra dışı keyfi yaşadın. Kendini bi rüyadan ötekine geçerken, her şeyi izleyip her detayı incelerken hayal et. İnsanın ölümcül derinliklere dalacağını anlamak çok kolay. Özellikle de düşkünlük gösteriyorsa."

"Beden ya da beyin buna doğal olarak son vermez mi?"

"Doğal bi uyuma durumu ise, yani normalse, evet. Ama bu normal bi durum değil. Bu, rüya görme. Bi rüya görücü birinci kapıyı geçerken zaten erke bedenine ulaşmış oluyor. Böylece, bi rüyadan ötekine atlayarak geçen, aslında erke bedeni."

"Bütün bunların anlamı ne, don Juan?"

"Bunların anlamı şu: ikinci kapıdan geçerken rüya görme dikkatin üzerinde daha büyük ve ciddi bi denetim kurmalısın; rüya görücüler için tek emniyet supabı budur."

"Nedir bu emniyet supabı?"

"Rüya görmenin gerçek amacının erke bedenini mükemmelleştirmek olduğunu kendi başına öğreneceksin. Kusursuz bi erke bedeninin, elbette başka şeylerle birlikte, rüya görme

dikkati üzerinde öyle bi denetimi vardır ki, gerektiği an onu durdurabilir. Rüya görücülerin sahip oldukları emniyet supabı budur. Ne denli düşkünlük gösterseler de, belirli bi zamanda rüya görme dikkatleri onları yüzeye çıkaracaktır."

Yeni bir rüya araştırmasıyla tekrar en baştan başladım. Bu seferki amaç daha da ele geçmez türdendi ve zorlukları da daha büyüktü. Aynı ilk görevimde olduğu gibi, nereden başlamam gerektiğini çıkaramıyordum. Bu seferki uygulamanın pek fazla yararı olmayacağı gibi heves kırıcı bir kuşkuya kapılmıştım. Sayısız başarısızlıklardan sonra pes ettim ve rüyalarımdaki ayrıntılara dikkatimi odaklamakla ilgili çalışmalarıma geri döndüm. Kusurlarımı kabullenmek bana destek vermiş gibiydi, ve dikkatimi sabit tutabilmekte daha da ustalaşmıştım.

Bir yıl hiç değişiklik olmaksızın geçti. Sonra bir gün, bir şeyler değişiverdi. Rüyamda bir pencereden bakıyor ve dışardaki manzaradan bir ayrıntı yakalayabilir miyim diye uğraşıyordum ki, kulaklarımdaki bir vızıltı iie ortaya çıkan yelimsi bir güç beni pencereden dışarı çekiverdi. Çekilmemden hemen önce, dikkatimi uzaklardaki garip bir nesne çekmişti. Bir traktöre benziyordu. Bir an sonra, kendimi onun yanında, onu incelerken buldum.

Rüyada olduğumun tamamıyla bilincindeydim. Baktığım pencereyi bulabilecek miyim diye çevreme bakındım. Kırda, bir çiftlik manzarası içindeydim. Görünürde hiç bina yoktu. Bunun üzerinde düşünmek istedim. Ama etrafta terk edilmiş gibi yayılmış duran bir sürü araç, bütün dikkatimi üzerine çekti. Biçme makineleri, traktörler, biçerdöverler, pulluklar, harman makineleri gördüm. O denli çoktular ki, asıl rüyamı unuttum. Sonra çevredeki görüntüyü izleyerek yerime alışmaya karar verdim. Uzakta reklam panosuna benzeyen bir şey ile çevresinde birkaç telefon direği vardı.

Dikkatimi panonun üzerinde odakladığım anda kendimi onun yanı başında buldum. Panonun çelik yapısı beni irkiltti. Korkutucuydu. Panonun üzerinde bir bina resmi vardı. Yazıları okudum; bir motel ilanıydı bu. Oregon ya da kuzey Kaliforniya'da bulunduğumdan tuhaf bir şekilde emindim.

Çevremde başka şeyler var mı diye bakındım. Çok uzak-

larda birtakım dağlar, ve daha yakınlarda yuvarlak, yeşil tepeler gördüm. Tepelerin üzerinde, Kaliforniya meşesi olduğunu sandığım ağaç kümeleri vardı. Yeşil tepeler tarafından çekilmeyi arzu ettim, ama beni çeken uzaktaki dağlar oldu. Onların Sierralar olduğundan emindim.

Bütün rüya görme erkem, beni o dağların üzerinde terk etti. Ama bu olmadan önce, oradaki her şey tarafından çekildim. Rüyam, rüya olmaktan çıktı. Algılama yetime göre, gerçekten Sierralarda idim; ve hendeklere, kayalara, ağaçlara, mağaralara zum yapıyordum. Tüm gayretim tükenip artık dikkatimi hiçbir şeyin üzerinde odaklayacak gücüm kalmayana dek, dik yamaçlarla zirveler arasında dolaşıp durdum. Denetimimi yitirmekte olduğumu hissediyordum. En sonunda tüm görüntü kayboldu ve sadece karanlık kaldı.

"İkinci rüya görme kapısına ulaştın," dedi, don Juan, rüyamı ona anlattığımda. Bundan sonra yapman gereken, onu geçmek. İkinci kapıyı geçmek, çok ciddi bi iştir; çok disiplinli bi çaba gerektirir."

Benim için tasarladığı görevi tamamlayabildiğimden emin değildim; çünkü aslında bir başka rüyada uyanamamıştım. Bu karışıklığı sordum, don Juan'a.

"Hata benimdi," dedi. "Sana kişinin bi başka rüyada uyanması gerektiğini söyledim; ama anlatmak istediğim, düzenli ve kusursuz biçimde rüyaları dönüştürmekti; senin yapmış olduğun gibi.

"İlk kapıda, özellikle ellerini görmeye çalışarak çok fazla zaman yitirdin. Bu kez; komutları izlemeye boş verip, doğruca sonuca gittin: bi başka rüyada uyanmaya."

Don Juan, ikinci rüya görme kapısını geçmek için iki yol bulunduğunu söyledi. Bunlardan biri, bir başka rüyada uyanmaktı; yani rüyanın içinde rüya görüldüğünü ve bu rüyadan uyanıldığını görmekti. Öbür seçenek ise, rüyadaki ayrıntıları kullanarak başka bir rüya başlatmaktı; aynı benim yapmış olduğum gibi.

Don Juan, hep yaptığı gibi, kendisi hiç karışmadan uygulama yapmama izin verdi. Ve ben tanımlamış olduğu iki seçeneği de yaşayarak doğrulamış oldum. Ya içinde bir başka rüya

görüp bundan da uyandığımı gördüğüm rüyalarla, ya da rüya görme dikkatimi, ulaşabildiğim bir ayrıntıdan kolay ulaşamadığım bir başkasına zumlayarak yaptım bunu. Ya da ikinci seçeneğin önemsiz bir çeşitlemesine girdim: bir rüyanın herhangi bir ayrıntısına gözümü diktim, nesne şekil değiştirene dek bakışımı sürdürdüm, ve biçim değiştirdiğinde vızıldayan bir girdabın içinden yeni bir rüyaya çekti beni. Yalnız üç yoldan hangisini izleyeceğime ilişkin önceden karar almayı hiçbir zaman beceremedim. Uygulamalarım da her zaman dikkatimi yitirmemle, ya da sonunda ya uyanmam, ya da karanlık, derin bir uykuya dalmamla son buluyordu.

Uygulamalarım her bakımdan düzgün gidiyordu. Tek rahatsızlığım, özel bir engel; gittikçe artan bir sıklıkla yaşadığım korku ve rahatsızlık duygusuydu. Bunun dehşetli yeme alışkanlıklarımla ya da o günlerde don Juan'ın eğitimimin bir parçası olarak bana verdiği bol miktardaki sanrılandırıcı bitkiler ile ilintili olduğunu düşünerek, bu duyguyu göz ardı etmeye çalışıyordum. Ama bu ürküntüler öyle sarsıcı olmaya başladı ki, don Juan'ın öğüdünü istemek zorunda kaldım.

"Artık büyücülerin ilminin en tehlikeli bölümüne girdin," diye başladı. "Tam bi dehşet; gerçek bi karabasan. Seninle eğlenebilir ve o kıymetli ussallığının hatırına bu olasılığın sözünü etmiyorum, diyebilirdim, ama bunu yapamam. Her büyücü bununla yüz yüze gelmek zorundadır. İşte burada, korkarım, tehlikeye balıklama atladığını düşünebilirsin."

Don Juan çok ciddi bir tavırla açıklamaya girişti ki; yaşam ve bilinçlilik, özellikle erke maddesi olarak, sadece organizmaların mülkiyetinde değildir. Büyücülerin bu dünyada dolaşan iki tür bilinçli varlık *gördüklerini*, organik ve organik olmayan bu varlıkların birbirleriyle kıyaslandıklarında, ikisinin de hayal edilebilecek her açıdan evrenin erke lifleriyle kuşatılmış ışıltılı kütleler olduklarının *görüldüğünü* söyledi. Bunlar biçimleri ve parlaklık dereceleri açısından birbirlerinden farklıydılar. Organik olmayan varlıklar uzun, mum biçiminde ve donuk; organik varlıklar ise yuvarlak ve çok daha parlaktı. Don Juan'a göre, büyücülerin *gördüğü* bir başka kayda değer farklılık şuydu; organik varlıkların yaşamı ve bilinçliliği kısa ömürlüydü; çünkü

onlar telaşlı yaratılmışlardı, oysa organik olmayan varlıkların yaşamları sonsuz uzunluktaydı, ve bilinçleri sınırsız dinginlikte ve çok daha derindi.

"Büyücüler onlarla etkileşimde bulunma konusunda hiçbi sorun yaşamazlar," diye davam etti, don Juan. "Organik olmayan varlıklar etkileşim için en can alıcı özelliğe sahiptirler; bilinçliliğe."

"Ama bu organik olmayan varlıklar gerçekten yaşar mı? Senin ve benim yaşadığımız gibi?" diye sordum.

"Elbette yaşarlar," diye yanıtladı. "İnan bana, büyücüler çok akıllı yaratıklardır, hiçbi şart altında zihnin sapkınlıklarıyla oynayıp onları gerçek sanmazlar."

"Neden onların canlı olduğunu söylüyorsun?"

"Büyücüler için, yaşam sahibi olmak; bilince sahip olmak demektir. Organik olsun, olmasın, önünde durduğu büyücüye algı yetisine sahip olduğunu gösteren bi birleşim noktasına ve onu çepeçevre saran parlak bi bilinçlilik halkasına sahip olmak demektir. Algı, büyücüler için, canlı olmanın ön koşuludur."

"Öyleyse, organik olmayan varlıklar ölürler de. Bu doğru mu don Juan?"

"Doğal olarak. Algı yetilerini tıpkı bizim gibi yitirirler, yalnız onların bilinçliliklerinin süresi akla durgunluk vericidir."

"Bu varlıklar büyücülere görünürler mi?"

"Onlar hakkında neyin ne olduğunu anlatmak çok zor. Şöyle söyleyelim; o varlıklar bizim tarafımızdan baştan çıkarılırlar, ya da daha iyisi, bizimle etkileşime zorlanırlar, diyelim."

Don Juan beni dikkatle inceledi. "Bunların hiçbirini anlamış değilsin," dedi, kararlı bir ses tonuyla.

"Bunu mantığımla açıklamam nerdeyse olanaksız," dedim.

"Bu konunun mantığını tüketeceği konusunda seni uyarmıştım. Böyle zamanlarda yapılacak şey, yargını askıya almak ve işleri oluruna bırakmaktır; yani bırak, organik olmayan varlıklar sana gelsinler."

"Sen ciddi misin, don Juan?"

"Ölümüne ciddiyim. Bu varlıklarla zor olan, onların algısının bizimkine oranla çok ağır olmasıdır. Bi büyücünün, orga-

nik olmayan varlıkların gerçekliğini teslim etmesi yıllar alır. Bu nedenle sabırlı olup beklemek uygun olur. Eninde sonunda ortaya çıkarlar. Ama senin ya da benim ortaya çıkacağımız gibi değil. Onların kendilerini tanıtma yolu çok özeldir."

"Büyücüler onları nasıl baştan çıkarır? Bir yöntemleri var mıdır?"

"Eh, elbette ki gece yarısı yol ortasında durup titreyen bi sesle onları çağırmazlar, demek istediğin buysa."

"Ne yaparlar öyleyse?"

"Onları rüyalarında kandırırlar. Dediğim gibi, burada kastedilen baştan çıkarmaktan fazla bi şey; rüya görme edimiyle, büyücüler bu varlıkları kendileri ile iletişim kurmaya zorlarlar."

"Rüya görme edimiyle nasıl zorlarlar ki onları?"

"Rüya görmek, düşlerde yer değiştiren birleşim noktasını yeni konumunda tutmaya yarar. Bu edim, ayırt edilebilir nitelikte bir erke yükü açığa çıkarır, bu da onların dikkatini çeker. Oltadaki yemin balığı çekmesi gibi, hemen peşine düşerler. İlk iki rüya görme kapısına ulaşıp onları geçen büyücüler, o varlıkları yemler ve ortaya çıkmaya mecbur ederler.

"İki kapının içinden geçerek, onlara davetini bildirmiş oldun. Şimdi, onlardan bi işaret beklemelisin."

"Bu işaret ne olabilir, don Juan?"

"Bi tanesinin meydana çıkması olabilir; henüz bunun için çok erken görünse de. Bana sorarsan, onların işareti ancak rüyalarında yoluna çıkmaları olacak. Sanırım bugünlerde yaşadığın korku sarsıntılarının hazımsızlıkla filan ilgisi yok; bunlar organik olmayan varlıkların sana gönderdiği erke sarsıntıları."

"Ne yapmalıyım?"

"Beklentilerini tartmalısın."

Ne demek istediğini anlayamamıştım, o zaman dikkatle açıklamaya girişti; hemcinslerimizle ve öbür organik varlıklarla etkileşim içindeyken normal beklentimiz, davetimize hemen karşılık görmektir. Oysa organik olmayan varlıklar ile etkileşimde, bunlar bizden en zorlu engel—farklı bir hızda devinen erke—ile ayrılmış oldukları için, büyücüler beklentilerini tartmalı ve davetlerinin kabulü ne denli uzun zaman alırsa alsın,

taleplerini sürdürmelidirler.

"Yani, don Juan, bu davetin rüya görme uygulamaları ile aynı şey olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Ama mükemmel bi sonuç için, uygulamalarına bu varlıklara ulaşma niyetini de eklemelisin. Bi erk ve güven duygusu gönder onlara; bi güç, bi tarafsızlık duygusu. Korku ve maraz duyguları göndermekten kesinlikle kaçın. Kendileri epeyce marazidirler zaten; onlara kendininkini eklemek, en hafif deyişle, gereksizdir."

"Onların büyücülere görünme yollarını tam anlamadım, don Juan. Kendilerini bildirmek için kullandıkları özel yol nedir?"

"Bazen, günlük yaşamda, tam önümüzde kendilerini cisimlendiriverirler. Ama çoğu zaman, bedensel bi sarsıntı, iliklerden gelen bi ürperti, onların görünmeyen varlıklarına işaret eder."

"Rüya görürken nasıl olur, peki, don Juan?"

"Rüyada tam tersini yaşarız. Bazen, sende olduğu gibi, bi korku sarsıntısı ile hissederiz onları. Çoğu zaman da, kendilerini tam önümüzde cisimlendirirler. Rüya görmede daha işin başlarındayken onlarla hiç deneyimimiz bulunmadığı için, bizi ölçüsüz bi dehşete uğratabilirler. Bu bizim için gerçek bi tehlikedir. Korku kanalı ile, bizi gündelik dünyamıza kadar izleyebilirler; bunun da bizim için feci sonuçları olabilir."

"Ne gibi, don Juan?"

"Korku yaşamımıza yerleşir, ve bununla uğraşmak için yabani hayvanlara döneriz. Organik olmayan varlıklar vebadan beter olabilir. Korku yoluyla insanı kolaylıkla çığrından çıkarabilirler."

"Büyücüler bu varlıklarla nasıl başa çıkar?"

"Onların arasına karışırlar. Onları dostlara dönüştürürler. Birlikler kurarlar, olağanüstü arkadaşlıklar yaratırlar. Algının başrolü oynadığı, engin girişimler diyorum ben bunlara. Biz sosyal varlıklarız. Bilinçliliğin eşliğini aramamak elimizde değildir.

"Organik varlıklarla iken, işin sırrı onlardan korkmamaktır. Ve bu en baştan başarılmalıdır. Kişinin onlara göndereceği

niyet; erk ve teslimiyet duygusu içermelidir. Bu niyetin içinde, kişi şu mesajı kodlamalıdır: 'Senden korkmuyorum. Beni görmeye gel. Eğer gelirsen, sana kapım açık. Gelmek istemezsen, yokluğunu hissedeceğim.' Böyle bi mesajdan öyle meraklanırlar ki, kesinlikle gelirler."

"Niye gelip beni bulmalılar, ya da benim niye onları aramam gerekiyor?"

"Rüya görücüler, hoşlarına gitse de, gitmese de, rüyalarında başka varlıklarla ilişki kurma yolları ararlar. Bu seni çok şaşırtabilir, ama rüya görücüler kendiliklerinden varlık grupları peşine düşerler, yani bu durumda, organik olmayan varlık kümeleri bulma çabasındadırlar. Hırsla araştırırlar onları."

"Bu bana çok garip geliyor, don Juan. Rüya görücüler neden bunu yapsınlar0 ki?"

"Organik olmayan varlıklar bizim için yeni bi şeydir. Ve bizim türümüzden birinin onların âleminin sınırlarını geçmesi de onlar için yeni bi şeydir. Bundan sonra aklından hiç çıkarmaman gereken şey şu; organik olmayan varlıklar, mükemmel bilinçlilikleri ile rüya görücüler üzerinde çok büyük bi çekim oluşturur ve onları sözcüklerle tanımlanamayacak dünyalara kolayca aktarabilir.

"Eski çağ büyücüleri kullanırlardı onları, ve onlara dost adını da onlar verdi. Birleşim noktasını yumurtanın sınırları dışına çıkarıp insansız evrene girmeyi dostları öğretti onlara. Bu nedenle, bi büyücüyü aktardıkları zaman, insanın etkinlik alanının dışındaki dünyalara taşırlar onu."

Konuşmasını dinledikçe garip korkular ve kuşkularla kıvrandığımı hemen fark etti.

"Sapına kadar dindar bi adamsın." Güldü. "Şeytanın soluğunu ensende hissediyorsun, şimdi. Şöyle düşün, rüya görmeyi: mümkün olduğuna inandığımızdan çok daha fazlasını algılamaktır, rüya görmek."

Uyanık olduğum saatlerde, organik olmayan bilinçli varlıkların gerçekten var olup olmadığı hakkında kafa yoruyordum. Ama rüyalarımda, uyanıkken duyduğum kaygıların pek fazla etkisi olmuyordu. Fiziksel korku sarsıntılarının arkası kesilmedi,; fakat ardından her zaman garip bir dinginlik duygusu

izliyordu, ve bu duygu beni denetimi altına aldığında sanki hiç korkum yokmuş gibi ilerleyebiliyordum.

O zamanlar bana öyle geliyordu ki, rüya görmede her hamle ile aniden, hiç uyarılmaksızın karşılaşıyordum. Organik olmayan varlıkların rüyalarımda ortaya çıkışı da bir istisna değildi. Çocukluğumdan anımsadığım bir sirk ile ilgili bir rüya görürken gerçekleşti bu. Sahne Arizona dağlarındaki bir kasabaya benziyordu. Don Juan'ın beni ikinci dikkate ilk soktuğunda görmüş olduğum insanları tekrar görebilmeye ilişkin her zamanki belirsiz umudumla, çevredeki kişileri izlemeye başlamıştım.

Onları izlerken, mide boşluğumda kuvvetli bir sinir krampı hissettim; sanki bir yumruk yemiş gibiydim. Bu sarsıntı dikkatimi dağıttı ve insanları, sirki ve Arizona'daki dağ kasabasını gözden kaybettim. Onların yerinde, iki garip görünüşlü cisim durmaktaydı. İnceydiler; enleri 30 santimden azdı, ama uzundular; nerdeyse 2 metre kadar. İki devasa yer solucanı gibi tepeme dikilmiş, bana bakıyorlardı.

Bir rüyanın içinde olduğumu biliyordum, ama aynı zamanda *görmekte* olduğumu da biliyordum. Normal bilinçliliğimdeki *görmeyi* olduğu kadar, ikinci dikkatimdeki *görmeyi* de don Juan'la tartışmıştık. Bu deneyimi kendim başaramamış olsam da, doğrudan erke algılama fikrini anladığımı düşünüyordum. O rüyada, o iki acayip cisme bakarken, inanılmaz bir şeyin erke özünü *gördüğümü* kavradım.

Çok sakin durdum. Hiç kımıldamıyordum. Benim için en olağanüstü olan, görüntülerinin dağılmaması ya da başka bir şeye dönüşmemesiydi. Muma benzeyen biçimlerini bozulmadan tutabilen iki varlıktılar. İçlerindeki bir şey, benim içimdeki bir şeyi biçimlerinin görüntüsünü tutmam için zorluyordu. Bunu biliyordum; çünkü bir şey bana eğer kımıldamazsam onların da kımıldamayacağını söylemekteydi.

Belirli bir anda her şey sona erdi, ve bir dehşet duygusuyla uyandım. Anında korkularla kuşatılmıştım. Derin bir dalgınlık beni ele geçirdi. Bu ruhsal bir endişeden çok, bedensel bir keder duygusuna, görünürde hiçbir nedeni olmayan bir hüzne benziyordu.

Bu iki garip şekil, o günden sonraki tüm rüya uygulamalarımda bana görünmeye başladı. Sonunda bu öyle bir hal aldı ki, rüya görmemin tek amacının onlarla karşılaşmak olduğu söylenebilirdi. Hiçbir zaman üzerime doğru gelmeye ya da bana dokunmaya kalkışmadılar. Orada öylece duruyorlardı; rüyam devam ettiği sürece, hareketsiz dikiliyorlardı önümde. Rüyalarımı dönüştürmek için çabalamayı bırakmakla kalmamış, rüya uygulamalarımın esas amacını bile unutmuştum.

Bana olanları sonunda don Juan'a anlattığımda, sadece bu iki şekli inceleyerek aylar geçirmiştim.

"Tehlikeli bi ara yolda takılmışsın," dedi, don Juan. Bu varlıkları kovalamak doğru değildir; ama kalmalarına izin vermek de yanlıştır. Onların bulunması, bu aralar rüya görmen için bi engel."

"Ne yapabilirim, don Juan?"

"Gündelik yaşamında hemen karşılarına çık; onlara daha sonra, daha fazla rüya görme erkin olduğunda gelmelerini söyle."

"Nasıl karşılarına çıkacağım?"

"Kolay değildir, ama yapılabilir. Sadece yüreğin varsa yapabilirsin ki elbette var."

Hiç yüreğim olmadığını söylememi beklemeden, beni alıp dağlara götürdü. O zamanlar Meksika'nın kuzeyinde yaşamaktaydı, ve bende yapayalnız bir büyücü izlenimi bırakmıştı; insan ilişkilerinin tamamıyla dışında, herkes tarafından unutulmuş yaşlı bir adam. Bunlarla birlikte, ölçüsüz zekâsının da farkındaydım. Ve bu yüzden de yarı yarıya inandığım tuhaflıklarına uymaya niyetliydim.

Büyücülerin çağlar boyunca geliştirdikleri kurnazlık, don Juan'ın simgesiydi. Normal bilinçliliğimde kavrayabildiğim kadarını anlamamı sağladı; ama aynı zamanda ikinci dikkate girmemi, orada anlamamı ya da en azından bana öğrettiği her şeyi hararetle dinlememi de sağladı. Bu şekilde beni ikiye böldü. Normal bilinçliliğimde, onun tuhaflıklarını ciddiye almaya neden ve nasıl bu denli hevesli olduğumu bir türlü anlayamıyordum. İkinci dikkatte ise, hepsi anlamlı geliyordu.

Onun iddiasına göre, ikinci dikkat hepimizin kullanımına

açıktı; ama yarım yamalak ussallığımıza inatla asılıyor, bazılarımız başkalarından daha da şevkle yapışarak ikinci dikkati kendimizden bir kol boyu uzakta tutuyorduk. Onun fikrine göre rüya görmek, ikinci dikkati çepeçevre saran ve onu yalıtan engelleri yerle bir etmekteydi.

Beni organik olmayan varlıklarla karşılaşmak üzere Sonora çölünün tepelerine götürdüğünde, normal bilinçlilik durumundaydım. Yine de kesinlikle inanılmayacak bir şey yapmak zorunda olduğumu biliyordum, her nasılsa.

Çölde hafif bir yağmur yağmıştı. Kırmızı toprak hâlâ nemliydi ve yürüdükçe ayakkabılarımın lastik tabanlarına yapışıyordu. Ağırlaşan çamur külçelerini sıyırabilmek için kayadan kayaya atlıyordum. Doğuya doğru, tepelere tırmanarak yürüdük. İki tepenin arasındaki dar bir dere yatağına geldiğimizde don Juan durdu.

"Burası arkadaşlarını çağırmak için kesinlikle mükemmel bi yer," dedi.

"Onlardan neden arkadaşlarım olarak söz ediyorsun?"

"Onlar seni kendileri seçtiler. Böyle yapmaları, arkadaş aradıkları anlamına gelir. Büyücülerin onlarla dostluk bağları kurduklarını sana anlatmıştım. Senin durumun buna bi örnek gibi görünüyor. Ve senin onları davet etmen bile gerekmez."

"Böyle bir dostluk nelerden oluşur, don Juan?"

"Karşılıklı erke değişiminden oluşur. Organik olmayan varlıklar yüksek bilinçlilik; büyücüler de arttırılmış bilinçlilik ve yüksek erke gereksinimlerini sağlarlar. Olumlu sonuç, denk bi değişimdir. Eksikli kalan taraf, bağımlı olur.

"Eski çağ büyücüleri, dostlarını çok severlerdi. Dostlarını kendi türlerini sevdiklerinden de fazla severlerdi, aslında. Bunda korkunç tehlikeler öngörebiliyorum."

"Ne yapmamı önerirsin, don Juan?"

"Çağır onları. Ölçüp biçtikten sonra, sen karar ver ne yapacağına."

"Onları çağırmak için ne yapmalıyım?"

"Rüyandaki görünümlerini zihninde tut. Seni rüyandaki görüntülerine doyurmalarının nedeni, zihninde biçimlerinin bi anısını yaratmak istemeleridir. Ve şimdi de o anıyı kullanmanın

tam zamanı."

Don Juan gözlerimi kapamamı ve hep kapalı tutmamı sertçe emretti. Sonra beni bir taşlığa götürdü ve oturmama yardımcı oldu. Taşların sertlik ve serinliklerini hissedebiliyordum. Eğimliydiler; dengemi sağlamakta güçlük çekiyordum.

"Burada otur ve aynı rüyalarındaki gibi olana dek, onların şeklini gözünün önüne getir," diye, don Juan kulağıma fısıldadı. "Onlara tam odaklandığında bana haber ver."

Aynı rüyalarımdaki gibi, şekillerinin tam bir zihinsel resmini canlandırmam çok kısa süremi aldı ve fazla çaba gerektirmedi. Bunu becerebilmeme hiç şaşırmadım. Beni sarsan şey, onları zihnimde canlandırabildiğimi don Juan'a haber vermeye umutsuzca çabaladığım halde, bir türlü konuşamamam ve gözlerimi açamamamdı. Kesinlikle uyanıktım. Her şeyi duyabiliyordum.

Don Juan'ın şöyle dediğini duydum, "Artık gözlerini açabilirsin." Hiç zorlanmadan açtım gözlerimi. Birtakım kayaların üzerinde bağdaş kurmuş, oturuyordum, ama bunlar ilk oturduğumda altımda hissettiğim taşlar değildi. Don Juan arkamda, sağ tarafıma doğru duruyordu. Dönüp yüz yüze gelmek istedim, ama başımı düz tutmaya zorladı beni. Ve sonra iki koyu renkli cisim gördüm; iki ince ağaç gövdesi gibi, tam önümde.

Ağzım açık onlara bakakaldım; rüyalarımdaki kadar uzun değildiler. Yarı yarıya küçülmüşlerdi. Donuk ışıltılı şekilleri yerini sıkı, koyu renkli, nerdeyse siyah, korkutucu iki değneğe bırakmıştı.

"Kalk ve onlardan birini kap," diye emretti, don Juan, "ve seni ne kadar sarsarsa sarssın, sakın bırakma."

Kesinlikle böyle bir şey yapmak istemiyordum, fakat anlaşılmaz bir dürtü beni ayağa kaldırdı. O anda açıkça anlamıştım ki, bilinçli olarak bunu hiç arzu etmesem de, sonunda don Juan ne emrettiyse onu yapacaktım.

Mekanik olarak iki cisme doğru ilerledim, kalbim nerdeyse göğsümden dışarı çıkacaktı. Sağımda olana elimi attım. Öyle bir elektrik çarpması hissettim ki, az kalsın elimi bırakıyordum.

Don Juan'ın sesini duydum; uzaklardan seslenir gibiydi.

"Bıraktın mı işin bitti demektir," diyordu.

Sıkı sıkı yapıştım; kıvrılıyor ve titriyordu. Cüsseli bir hayvan gibi değil de, tüy gibi yumuşak ve hafifti, ama esaslı ölçüde elektrikliydi de. Dere yatağının kumları üzerinde epey bir zaman yuvarlandık, dönüp durduk. Hasta edici bir elektrik akımı vererek beni hiç durmadan sarsıyordu. Hasta edici olduğunu düşünüyordum; çünkü gündelik yaşamımda her an karşılaştığım türden bir erkeden çok daha farklı bir şey hayal etmiştim. Bedenime vurduğunda gıdıklanıyor ve bir hayvan gibi haykırıp homurdanıyordum; ama acıyla değil, garip bir öfkeyle.

En sonunda hareketsiz kaldı, altımda adeta katılaşmış gibiydi. Öyle kımıltısız, yatıyordu. Don Juan'a öldü mü diye sordum, ama kendi sesimi işitmiyordum.

"Hiç yolu yok," dedi birisi, gülerek; konuşan don Juan değildi. "Sadece erke yükünü tükettin onun. Ama daha kalkma. Bir dakika daha yat orada."

Gözlerimde bir soru ile don Juan'a baktım. Büyük bir merakla beni inceliyordu. Sonra kalkmama yardım etti. Koyu renkli şekil yerde kaldı. Onun iyi olup olmadığını don Juan'a sormak istedim. Yine aynı şey oldu; sorumu seslendiremiyordum. O zaman aklın ötesinde bir şey yaptım. Bütün olanların gerçek olduğu fikrine kapıldım. O ana dek zihnimdeki bir şey ussallığımı korumuştu; çünkü olanları don Juan'ın dolaplarını döndürdüğü bir rüya olarak alıyordum.

Yerdeki cisme doğru ilerledim ve onu kaldırmaya çalıştım. Kollarımı çevresine saramadım, çünkü kütlesi yoktu. Karmakarışık olmuştum. Don Juan'ın olmayan o ses, yerdeki organik olmayan varlığın üzerine uzanmamı söyledi. Bunu yaptım, ve ikimiz de tek bir hareketle ayağa kalktık; organik olmayan varlık karanlık bir gölge gibi bana yapışıktı. Yavaşça benden ayrıldı ve gözden kayboldu; beni son derece hoş bir bütünlük duygusu ile bırakarak.

Yeniden tüm melekelerimin denetimini kazanmam yirmi dört saatten fazla zaman aldı. Bu zamanın çoğunu uyuyarak geçirdim. Don Juan zaman zaman gelip beni kontrol ediyor ve hep şu soruyu soruyordu, "Organik olmayan varlığın erkesi ateş gibi mi, yoksa su gibi miydi?"

Boğazım kavrulmuş gibiydi. Ona hissetmiş olduğum erke sarsıntılarının elektriklenmiş su fıskiyeleri duygusu verdiğini söyleyemiyordum. Hayatımda hiç elektriklenmiş su fıskiyesi görmemiştim. Böyle bir şeyi meydana getirmek ya da onu duyumsamak mümkün mü, ondan da emin değilim; ama don Juan anahtar sorusunu her sorduğunda zihnimde dalgalanan imge buydu.

Sonunda tümüyle kendime geldiğimi anladığımda, don Juan uyuyordu. Sorusunun büyük önemini fark etmiş olduğumdan, onu uyandırdım ve ne hissetmiş olduğumu anlattım.

"Organik olmayan varlıklar arasında yardımsever arkadaşlar edinemeyeceksin; bunun yerine, bi tarafın öbürüne bağımlı olduğu, rahatsızlık verici ilişkiler yaşayacaksın," dedi. "Son derece dikkatli ol. Organik olmayan varlıklar arasında sudan olanlar, aşırılığa düşkündürler. Eski çağ büyücüleri onların daha sevecen, öykünmeye daha yatkın, ya da belki daha duygulu bile olduklarına inanırlardı. Ateşten olanlar bunların tersiydi; daha ciddi, öbürlerinden daha denetimli ama aynı zamanda daha azametli oldukları düşünülürdü. "

"Bütün bunların benim için anlamı ne, don Juan?"

"Bunların anlamı şu anda tartışılamayacak kadar geniş. Benim önerim, bütünlüğünü koruyabilmen için, rüyalarında ve gündelik yaşamındaki korkunun hakkından gelmendir. Erkesini boşaltıp sonra tekrar yüklediğin varlığın heyecandan tepesi uçtu. Daha fazlası için sana yine gelecek."

"Neden beni durdurmadın, don Juan?"

"Bana zaman bırakmadın. Ayrıca, sana varlığı yerde bırakman için bağırdığımda beni işitmedin bile."

"Beni bütün olasılıklar konusunda önceden aydınlatmalıydın, daha evvel yaptığın gibi."

"Bütün olasılıkları bilmiyordum. Organik olmayan varlıklarla ilgili meselelerde, benim esamim okunmaz. Ben büyücülerin ilminin o bölümünden vazgeçtim; çünkü çok sıkıcı ve kaprisli bi iş. Hiçbi varlığa borçlu kalmak istemem; organik olsun, olmasın."

Bu, fikir alışverişimizin sonuydu. Açıkça olumsuz olan tepkisinden kaygılanmam gerekirdi, ama öyle hissetmiyor-

dum. Tüm yaptıklarımın doğru olduğundan nerdeyse emindim.

Organik olmayan varlıklar yoluma çıkmadan rüya görme uygulamalarıma devam ettim.

4

Birleşim Noktasının Sabitlenmesi

Rüya görmeyi yalnızca don Juan gerekli gördüğünde tartışacağımıza ilişkin anlaşmamızdan dolayı, bu konuda ona çok ender olarak soru soruyor ve sorularımı sürdürme ısrarımda asla belirli bir noktayı aşmıyordum. Bu yüzden de o ne zaman konuyu açmaya karar verse, onu dinlemeye son derece hevesliydim. Rüya görme ile ilgili yorumları ve tartışmaları her zaman öğretilerinin başka konuları içinde gizlenmiş oluyor,

ve hep aniden ve apansız ortaya konuyordu.

Bir keresinde onun evinde ilgisiz bir konuda konuşmaya dalmışken, apansız lafa girdi ve eski büyücülerin, organik olmayan varlıklarla rüyalarındaki ilişkileri sayesinde, birleşim noktalarını ustaca yönetmekle ilgili o uçsuz bucaksız ve uğursuz konuda büyük ustalık kazandıklarını söyledi.

Bu fırsatı hemen yakaladım ve don Juan'a eski büyücülerin yaşamış olabilecekleri yaklaşık tarihi sordum. Daha önceleri de farklı zamanlarda aynı soruyu sormuş, ama tatmin edici bir yanıt alamamıştım. Ama bu kez beni yanıtlamaya daha istekli olacağına inanıyordum; belki de lafı kendisi açmış olduğundan.

"Bu konu kabak tadı verdi," dedi. Söyleyiş biçimi, sorumu yanıtlamayacağını düşündürmüştü bana. Konuşmayı sürdürdüğünde oldukça şaşırdım. "Organik olmayan varlıklarla ilgili konuda olduğu kadar zorlayacağım ussallığını. Bu arada, hâlâ onları düşünüyor musun?"

"Düşüncelerimi dinlenmeye bıraktım," dedim. "Öyle ya da böyle, düşünmeye gücüm yetmiyor zaten."

Yanıtım onu keyiflendirmişti. Güldü ve bana organik olmayan varlıklara karşı kendi duyduğu korkular ve tiksintilerle ilgili yorumlar yaptı.

"Hiç hoşlanmamışımdır onlardan," dedi. "Tabii bunun temel nedeni onlardan duyduğum korkuydu. Gereken zamanda korkumu yenemedim; sonra da saplantı halini aldı."

"Hâlâ korkuyor musun onlardan, don Juan?"

"Pek korku değil de, itilme diyelim. Onların hiçbi şeyini istemiyorum."

"Bu itilmenin belirli bir nedeni var mı?"

"Dünyadaki en iyi neden: taban tabana zıtız. Onlar köleliği seviyor, ben özgürlüğü. Onlar almayı seviyor, ama bende verecek göz yok."

Açıklanamayacak bir şekilde hırslanmıştım; ona kaba bir şekilde, bu konunun benim için ciddiye alınamayacak kadar zorlama olduğunu söyledim.

Bana gülümseyerek baktı ve şöyle dedi, "Organik olmayan varlıklarla yapılacak en iyi şey, senin yaptığındır: onların var-

lığını yadsı, ama onları sık sık ziyaret et; ve rüyada olduğun, rüyada da her şeyin mümkün olduğu fikrini koru. Bu yolla kendini zorunluluk altında bırakmazsın."

Kendimi tuhaf biçimde suçlu hissediyordum, ama nedenini anlayamamıştım. "Neden bahsediyorsun, don Juan?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Organik olmayan varlıklara yaptığın ziyaretlerden," dedi, alayla.

"Dalga mı geçiyorsun? Ne ziyareti?"

"Seninle bunu tartışmak istemiyordum, ama sanırım söylemenin zamanıdır; sana rüya görme dikkatini rüyalarındaki nesnelerin üzerinde odaklamanı anımsatan o dırdırcı ses, organik olmayan bi varlığın sesiydi."

Don Juan'ın tümüyle kaçık olduğunu düşündüm. Öyle sinirlendim ki, ona bağırdım bile. Bana güldü ve alıştıklarımın dışında olan rüya görme seanslarımı kendisine anlatmamı istedi. Bu istek beni şaşırtmıştı. Hiç kimseye sözünü etmemiştim; sık sık bir rüyadan dışarıya belirli bir nesnenin çekimiyle zumlanıyor, ama yapmam gerektiği gibi rüyamı değiştiremiyordum; bunun yerine rüyamın tüm alanı değişiyor ve ben kendimi bilmediğim bir boyutta buluyordum. Beni fırıldak gibi çevirip duran görünmez bir rehber tarafından yönetiliyor; süzülerek uçuyordum. Bu rüyalardan her zaman hâlâ dönerek uyanıyor ve tamamıyla açılmadan önce uzun bir süre öteberiye çarparak dönüp duruyordum.

"Bunlar organik olmayan dostlarınla yaptığın gerçek görüşmeler," dedi, don Juan.

Onunla tartışmaya niyetim yoktu, ama hak vermek de istemiyordum. Sessiz kaldım. Eski büyücülerle ilgili sorumu unutmuştum, ama don Juan konuyu yeniden açtı.

"Benim anladığıma göre eski büyücüler yaklaşık on bin yıl kadar önce yaşamışlar," dedi, gülerek ve tepkimi gözleyerek.

Göçebe Asya kabilelerinin Amerika'ya göçleri ile ilgili geçerli arkeolojik verilere dayanarak, verdiği tarihin yanlış olduğuna inandığımı söyledim. On bin yıl, fazla eski bir tarihti.

"Senin bilgin sana, benimki bana," dedi. "Benim bilgime göre eski büyücüler dört bin yıl hüküm sürdüler; yedi bin yıl

önceden üç bin yıl önceye kadar. Üç bin yıl önce hiçliğe karıştılar. Ve o zamandan bu yana, büyücüler yeniden gruplaşarak eskilerden kalanı tekrar yapılandırıyorlar."

"Tarihler hakkında nasıl bu denli eminsin?" diye sordum.

"Sen, seninkiler hakkında nasıl bu denli eminsin?" diye cevabı yapıştırdı.

Ona arkeologların geçmiş uygarlıkların tarihlerini saptamak için çok basit yöntemleri olduğunu söyledim. O da bana büyücülerin kendilerine ait çok basit yöntemleri olduğu karşılığını verdi.

"Zıt gitmeye ya da tartışmayı kazanmaya çalışmıyorum," diye devam etti, "ama yakında bi gün bunu kesin olarak bilen birine sorma şansın olacak."

"Bunu kesin olarak hiç kimse bilemez, don Juan."

"Bu da inanılması imkânsız olan şeylerden biri; bütün bunların doğruluğunu kanıtlayabilecek biri var. Bi gün o insanla karşılaşacaksın."

"Hadi, don Juan, şaka yapıyor olmalısın. Yedi bin yıl önce olanların doğruluğunu kim kanıtlayabilir ki?"

"Çok basit, sözünü ettiğim eski büyücülerden biri. Benim karşılaşmış olduğum kişi. Bana eski büyücülerle ilgili her şeyi anlatan, o. Sana bu özel adamla ilgili anlattıklarımı umarım anımsarsın. Çabalarımızın çoğunun anahtarı ondadır; senin de tanışman gereken, o."

Don Juan'a her sözcüğünü can kulağıyla dinlediğimi söyledim; dediklerinden hiçbir şey anlamasam da. Beni onunla eğlenmekle, ve eski büyücüler hakkındaki hiçbir şeye inanmamakla suçladı. İtiraf edeyim ki, gündelik yaşamımın bilinçliliğinde bu zorlama öykülere elbette inanmıyordum. Ama ikinci dikkatte de inanmamıştım; oysa orada daha farklı bir tepki vermem gerekirdi.

"Yalnızca söylediklerim üzerinde kafa yorduğunda zorlama öyküler haline geliyorlar," dedi. "Sağduyunu işe karıştırmazsan, tümüyle bi erke meselesi olarak kalır."

"Neden o eski büyücülerden biriyle karşılaşacağımı söyledin, don Juan?"

"Çünkü öyle olacak. Bi gün ikinizin karşılaşması, yaşam-

sal önem taşıyor. Ama şimdilik, sana yeni bi zorlama öykü anlatmama izin ver, benim hattımın naguallarından biri, nagual Sebastian hakkında."

Don Juan, nagual Sebastian'ın on sekizinci yüzyılın başlarında, Meksika'nın güneyinde bir kilisenin zangoçu olduğunu anlattı. Geçmişte ya da günümüzde, büyücülerin, örneğin kilise gibi resmi kurumlarda sığınak arayıp bulduklarını da kendi adına vurguladı. Onun kanısına göre, üstün disiplinlerinden ötürü büyücüler güvene layık işçilerdi ve böyle insanlara her zaman pek fazla gereksinimi olan kurumlar, onları çalıştırmaya can atıyorlardı. Don Juan, kimse büyücülerin edimlerinin farkında olmadığı sürece, ideolojik yakınlıklardan yoksun oluşlarından dolayı onların örnek çalışanlar olarak göründüklerini söyledi.

Don Juan öyküsünü sürdürdü; bir gün Sebastian zangoçluk görevlerini yerine getirirken, tuhaf bir adam gelmişti kiliseye; hasta görünen ihtiyar bir Kızılderili idi bu. Zayıf bir sesle Sebastian'a yardıma ihtiyacı olduğunu anlattı. Nagual, Kızılderili'nin mahalle papazını görmek istediğini düşünmüştü; ama adam, büyük bir çaba sarf ederek, naguala hitap diyordu. Sert ve buyurgan bir tonla, Sebastian'ın sadece bir büyücü değil, bir nagual olduğunu bildiğini söyledi.

Sebastian, olayların bu ani dönüşümünden oldukça paniklemiş bir şekilde Kızılderili'yi kenara çekti ve özür dilemesini istedi. Adam oraya özür dilemek için değil, özel bir yardım almak üzere gelmiş olduğunu söylüyordu. Dediğine göre, yaşamını sürdürebilmek için nagualın erkesine gereksinimi vardı; ve Sebastian'ı temin ediyordu ki, binlerce yıldır süren yaşamı o sıralarda sona ermek üzereydi.

Çok akıllı bir adam olan Sebastian, bu saçmalıkla ilgilenmeye hevesli olmadığından, Kızılderili'ye zevzekliği bırakmasını söyledi. İhtiyar adam öfkelendi ve isteğine boyun eğmezse, Sebastian ile grubunu kilise yetkililerine ihbar etmekle tehdit etti.

Don Juan, o dönemlerde kilise yetkililerinin, Yeni Dünya Kızılderililerinin resmi doktrine karşı olan uygulamaları üzerinde vahşice ve dizgesel bir yok etme eylemi sürdürdüklerini

anımsattı. Adamın tehdidi hafife alınacak bir şey değildi; nagual ve grubu gerçekten ölümcül bir tehlike içindeydi. Sebastian Kızılderiliye kendisine nasıl erke verebileceğini sordu. Adam, nagualların disiplinleri sayesinde özel bir erke kazandıklarını ve bunu bedenlerinde depoladıklarını, bunu Sebastian'ın göbek çukurundaki erke merkezinden acısız biçimde alacağını söyledi. Karşılığında, Sebastian yalnızca edimlerini kazasız belasız sürdürmekle kalmayacak, aynı zamanda da bir erk armağanı alacaktı.

İhtiyar Kızılderili tarafından kullanılmakta olduğu düşüncesi nagualın hiç içine sinmiyordu, ama adam son derece kararlıydı ve kendisine boyun eğmekten başka seçenek bırakmamıştı.

Don Juan, ihtiyar Kızılderili'nin iddialarında hiç de abartılı olmadığı konusunda bana güvence verdi. Adamın eski çağ büyücülerinden, *ölüme meydan okuyanlar* olarak bilinenlerden biri olduğu ortaya çıkmıştı. Besbelli sadece kendisinin bildiği yollarla birleşim noktasını ustaca kullanarak o günlere dek hayatta kalmıştı.

Don Juan, Sebastian ile o adam arasında geçenlerin, sonradan Sebastian'ı izleyen altı nagualın hepsini bağlayan bir anlaşmaya temel oluşturduğunu söyledi. Ölüme meydan okuyan, sözünü tuttu; o adamların hepsiyle yaptığı erke alışverişi karşılığında, her vericiye bir bağışta bulundu; bir erk armağanıydı bu. Sebastian bu armağanı kabul etmek zorunda kalmıştı ve isteksizce yaptı bunu; çünkü köşeye sıkıştırılmıştı ve başka seçeneği yoktu. Fakat onu izleyen naguallar armağanlarını memnuniyetle ve gururla kabul ettiler.

Don Juan, hikâyesini, ölüme meydan okuyanların zamanla *kiracı* diye anıldıklarını söyleyerek noktaladı. İki yüzyıldan fazla bir süredir, don Juan'ın çizgisindeki naguallar, o bağlayıcı anlaşmaya uyagelmişler, kendilerinden sonra gelen naguallarn çığırını ve nihai amacını değiştiren ortakyaşamsal bir ilişki yaratmışlardır.

Don Juan öyküyü daha fazla açıklamakla uğraşmamıştı, ve ben tuhaf bir gerçeklik duygusu ile kalakalmıştım; bu duygu hayal edebileceğimden çok daha rahatsız ediciydi.

"O denli uzun yaşamayı nasıl başarmış?" diye sordum.

"Kimse bilemez," diye yanıtladı, don Juan. "Bütün bildiğimiz, kuşaklar boyunca onun bize anlattıklarından ibaret. Ben eski büyücüleri ölüme meydan okuyana sormuştum; bana onların doruklarına üç bin yıl önce ulaşmış olduklarını söyledi."

"Doğruyu söylediğini nereden biliyorsun?" diye sordum.

Don Juan hayretle—eğer tiksinti değilse—başını salladı. "O dışardaki hayal edilemeyecek bilinmezle yüz yüze geldiğin zaman," dedi, dört bir yanını göstererek, "ufak tefek yalanlarla boşa zaman harcamazsın. Küçük yalanlar, sadece orada bizi bekleyene hiç tanık olmamış insanlar içindir."

"Orada bizi ne bekliyor, don Juan?"

Yanıtı, görünüşte zararsız olan sözcükler, tanımlayabileceği en korkunç şeyden daha dehşet vericiydi benim için.

"Düpedüz insani olmayan bi şey," dedi.

Dağıttığımı fark etmiş olmalıydı. Korkumu yok etmek için bilinçlilik düzeyimi değiştirdi.

Birkaç ay sonra, rüya görme uygulamalarım garip biçimde yön değiştirdi. Don Juan'a sormayı planladığım soruların yanıtlarını rüyalarımda almaya başlamıştım. Bu tuhaflığın en etkileyici yanı da, bunun hemen uyanık saatlerime de kaymasıydı. Ve bir gün çalışma masamda otururken, organik olmayan varlıkların gerçekliği hakkında seslendirilmemiş bir soruya yanıt aldım. Rüyalarımda bu varlıkları o denli çok *görmüştüm* ki, onların gerçek olduklarını düşünmeye başlamıştım. Anımsadığıma göre bir tanesine dokunmuştum bile; Sonora çölünde, yarı normal bir bilinçlilik durumunda. Ve rüyalarım, benim zihnimin ürünü olabileceklerinden ciddi kuşkular duyduğum birtakım dünyaların görüntülerine belirli aralıklarla sapmalar yapmaya başlamıştı. Kısa ve açık seçik bir soru bağlamında, don Juan'a en iyi atışımı yapmayı tasarlıyordum; onun için kafamda bir soru şekillendirmiştim: organik olmayan varlıkları insanlar kadar gerçek olarak kabul edeceksek, evrenin fiizikselliği içinde, var oldukları âlem neredediir?

Soruyu kendi kendime açık seçik ifade ettikten sonra, acayip bir gülme duydum, aynı organik olmayan varlıkla güreştiğim o gün olduğu gibi. Sonra bir insan sesi bana yanıt verdi. "O

âlem birleşim noktasının özel bir konumunda var olur," dedi. "Aynen senin dünyanın, birleşim noktasının alışılmış konumunda var olduğu gibi."

En son istediğim şey, bedensiz bir ses ile tartışmaya girişmekti; onun için kalktım ve evimden dışarı kaçtım. Aklımı yitirmekte olduğumu düşünüyordum. Kaygı koleksiyonuma katılacak yeni bir kaygı daha.

Öyle net ve buyurgan bir sesti ki, sadece meraka kapılmakla kalmamış, dehşete düşmüştüm. Büyük bir heyecanla sesten gelecek salvoları bekledim, fakat olay hiç tekrarlanmadı. Bulduğum ilk fırsatta, don Juan'a danıştım.

Zerre kadar etkilenmemişti. "İlk ve son olarak, anlamalısın ki bir büyücünün yaşamında bunun gibi şeyler çok normaldir," dedi. "Delirmiyorsun; sadece rüya elçisinin sesini duyuyorsun. Birinci ya da ikinci rüya görme kapısı geçildiğinde, rüya görücüler bi erke eşiğine ulaşırlar ve bazı şeyler görmeye, sesler duymaya başlarlar. Aslında sesler değil; bi tek ses. Büyücüler buna rüya elçisi der."

"Nedir rüya elçisi?"

"Veciz olan yabancı erke. Rüya görücülere bazı şeyler anlatarak destek veren yabancı erke. Rüya elçisi ile ilgili bi sorun var, yalnız: o da ancak büyücünün zaten bildiği ya da bilmesi gereken şeyleri—tabii doğru dürüst bi büyücüyse—anlatabilmesi."

"Bunu bilinçliliği olan yabancı erke diye tanımlamanın bana hiçbir yararı dokunmuyor, don Juan. Nasıl bir erke bu; iyi, kötü, doğru, yanlış, nasıl?"

"Ne söyledimse o; yabancı erke. İnsani olmayan bi güç; ama biz onu alabildiğine insanileştiririz, çünkü bi sesi var. Bazı büyücüler ona çok güvenir. Onu görürler bile. Ya da, senin yaptığın gibi, onu sadece bir erkek ya da kadın sesi olarak duyarlar. Ve bu ses onlara her şeyin durumu hakkında bilgi verir; onlar da bunu çoğunlukla kutsal bi öğüt olarak kabul ederler. "

"Neden bazılarımız onu ses olarak duyar?"

"Görür ve duyar, çünkü birleşim noktalarımızı belirli bi yeni konumda sabit tutarız; bu sabitleme ne denli güçlü olursa, elçi ile olan deneyimimiz de o denli güçlü olur. Dikkatli ol!

Onu çıplak bi kadın olarak görüp hissedebilirsin."

Don Juan kendi sözüne kendi güldü; ben şakalaşamayacak kadar korkmuştum.

"Bu gücün kendini cisimlendirebilme yetisi var mı?"

"Elbette," diye yanıtladı. Hepsi birleşim noktalarının ne denli sabitlendiğine bağlıdır. Ama rahat ol; bağımsızlığını bi derece koruma yetin varsa, hiçbi şey olmaz. Elçi ne ise öyle kalır: birleşim noktamızın sabitlenmesi yüzünden üzerimizde edimleri olan bi elçi olarak."

"Akıl verdiği söylenemez. Sadece neyin ne olduğunu söyler bize, sonra yargılara biz kendimiz varırız."

Sesin bana ne dediğini don Juan'a anlattım.

"Tam benim söylediğim gibi," dedi. Elçi sana yeni hiçbi şey söylemedi. Sözleri doğruydu, ama sana ifşaatta bulunuyormuş gibi durması görünüşteydi sadece. Elçinin yaptığı yalnızca zaten bildiğin şeyleri sana yinelemekti."

"Korkarım onların tümünü bildiğimi iddia edemem, don Juan."

"Evet, edebilirsin. Ussallığınla tahmin edebildiğinden sonsuz ölçüde fazlasını biliyorsun, evrenin gizemi hakkında. Ama bizim beşeri illetimiz bu; evrenin gizemi hakkında sandığımızdan çok daha fazlasını biliyor olmamız."

Bu inanılmaz olayı tamamen kendi başıma, don Juan'ın gözetimi olmadan deneyimlemem beni coşturmuştu. Elçi hakkında daha fazla bilgi istedim. Don Juan'a onun da elçinin sesini duyup duymadığını sormaya hazırlandım.

Sözümü kesti ve kocaman bir gülümsemeyle "Evet, evet," dedi. "Elçi benimle de konuşur. Gençliğimde onu siyah kukuletalı bi manastır rahibi olarak görürdüm. Her seferinde korkudan aklımı kaçırtan, durmadan konuşan bi rahip. Sonraları, korkum daha denetlenebilir hale geldiğinde bedensiz bi sese dönüştü; bugüne kadar da hep bi şeyler anlatmıştır bana."

"Ne gibi şeyler, don Juan?"

"Niyetimi odakladığım ne varsa; kendim izlemeye üşendiğim şeyler. Örneğin, çömezlerimin davranışlarının ayrıntıları gibi. Ben ortalıkta yokken yaptıkları şeyler. Bana senin hakkında bi şeyler anlatır, özel olarak. Elçi bana yaptığın her şeyi an-

latır."

O noktada konuşmamızın aldığı yön pek umurumda değildi. Aklımı başka sorular için çılgınca kurcalarken, o kahkahadan kırılıyordu.

"Rüya elçisi organik olmayan bir varlık mı?" diye sordum.

"Şöyle söyleyelim, rüya elçisi organik olmayan varlıkların âleminden gelen bi güçtür. Bu yüzden rüya görücüler onunla mutlaka karşılaşırlar."

"Demek istediğin, don Juan, her rüya görücünün elçiyi duyduğu ya da gördüğü mü?"

"Hepsi elçiyi duyar, çok azı onu görür ya da hisseder."

"Bunun için bir açıklaman var mı?"

"Hayır. Ayrıca elçi pek de umurumda değil, aslında. Yaşamımın bi yerinde bi karara varmak zorunda kalmıştım: ya organik olmayan varlıklar üzerinde yoğunlaşacak ve eski büyücülerin izinden gidecektim, ya da tümünü birden reddedecektim. Öğretmenim, nagual Julian, reddetme kararına varmamda bana yardımcı oldu. O karardan asla pişman olmadım."

"Ben de organik olmayan varlıkları reddetmeli miyim dersin, don Juan?"

Beni yanıtlamadı; onun yerine, organik olmayan varlıkların tüm âleminin daima öğretmeye hazır olduğunu anlattı. Belki bizden daha derin bir bilinçliliğe sahip olduklarından, organik olmayan varlıklar bizi kanatlarının altına almaya kendilerini mecbur hissediyorlardı.

"Ben onların öğrencisi olmakta bi yarar görmedim," diye ekledi. "Bedeli çok yüksek."

"Nedir bedeli?"

"Yaşamımız, erkemiz, onlara bağımlılığımız. Başka bi deyişle, özgürlüğümüz."

"Ama ne öğretiyorlar ki?"

"Dünyalarına ait şeyler. Eğer yetimiz olsaydı, bizim onlara kendi dünyamızı öğretebileceğimiz biçimde yapıyorlar bunu. Yalnız onların yöntemi, temel benliğimizi neye gereksinim duyduğumuzun ölçütü olarak almak; ve ona göre bizi eğitmek. Son derece tehlikeli bi ilişki!"

"Neden tehlikeli olabileceğini anlamıyorum."

"Eğer birisi senin temel benliğini ölçüt olarak alsaydı, bütün korkuların, tamahkârlığın, hasedin, vesaire, vesairenle birlikte, ve bu korkunç var oluş durumunu neyin tamamlayacağını öğretseydi, sonuç ne olurdu, dersin?"

Hiçbir karşılığım yoktu. Reddedişinin nedenlerini çok iyi anladığımı düşündüm.

"Eski büyücülerin sorunu şuydu; harika şeyler öğrendiler, ama bunu saflığı bozulmamış alt benliklerinin temeli üzerinde yaptılar," diye, don Juan devam etti. "Organik olmayan varlıklar onların dostları oldular, ve dikkatle planlanmış örnekler yoluyla onlara mucizeler öğrettiler. Dostları mucizeleri gerçekleştirdiler, ve eski büyücülere bu mucizeleri kopya etmeleri için adım adım rehberlik ettiler; temel doğalarındaki hiçbi şeyi değiştirmeksizin."

"Organik olmayan varlıklarla bu ilişkiler bugün de sürüyor mu?"

"Buna gerçekçi bi yanıt veremem. Bütün söyleyebileceğim, böyle bi ilişki kurmayı benim düşünemediğimdir. Bu türden ilişkilere karışmak var olan erkemizin tümünü tüketip, özgürlük arayışımızı sınırlandırır. Dostlarının örneğini gerçekten izleyebilmek için, eski büyücüler yaşamlarını organik olmayan varlıkların âleminde geçirmek zorunda kaldılar. Böyle sürekli bi yolculuğun üstesinden gelmek için gereken erke miktarı hayret vericidir."

"Yani, don Juan, eski büyücülerin o âlemlerde bizim buradaki varlığımız gibi var olduklarını mı söylemek istiyorsun?"

"Tam bizim buradaki var oluşumuz gibi değil; ama kesinlikle yaşadılar, bilinçliliklerini sürdürdüler, bireyselliklerini de. Rüya elçisi, o büyücüler için en yaşamsal varlık oldu. Bi büyücü organik olmayan varlıkların âleminde yaşamayı arzu ederse, elçi mükemmel bi köprüdür; konuşur, ve eğilimi öğretmek, rehberlik etmektir."

"Sen hiç o âlemde bulundun mu, don Juan?"

"Sayısız kereler. Ve sen de bulundun. Ama şimdi bunu konuşmanın bi yararı yok. Rüya görme dikkatinden tüm döküntüleri temizlemedin henüz. O âlemi bi gün konuşuruz."

"Elçiyi onaylamadığın, ya da ondan hoşlanmadığın sonu-

cunu mu çıkarmalıyım, don Juan?"

"Ne onu onaylıyorum, ne de ondan hoşlanıyorum. O başka bi ruhsal duruma ait; eski büyücülerin ruhsal durumuna. Üstelik, öğretilerinin ve rehberliğinin bizim dünyamızda hiçbi anlamı yok. Ve bütün o saçmalık karşılığında elçinin bizden istediği erke miktarı korkunç. Bi gün bana hak vereceksin. Görürsün."

Don Juan'ın sözlerinin tonunda, elçi hakkında ona katılmadığım inancında olduğuna ilişkin gizli bir ima yakaladım. Tam karşı çıkmaya hazırlanıyordum ki, kulaklarımın içinde elçinin sesini işittim. Ses, "O haklı," dedi. "Benden hoşlanıyorsun, çünkü sence tüm olasılıkları keşfetmenin yanlış bir yanı yok. Sen bilgi istiyorsun, bilgi ise erktir. Gündelik dünyanın alışılmış düzen ve inançları içinde emniyette kalmak istemiyorsun."

Elçi bunların hepsini İngilizce söylemişti, belirgin bir Pasifik Kıyısı lehçesi ile. Sonra İspanyolca'ya geçti. Hafif bir Arjantin aksanı hissettim. Daha önce elçinin böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Bu beni büyüledi. Elçi bana bütünlenmekten, bilgiden bahsetti, doğum yerimden ne denli uzakta olduğumdan, yeni şeyler, yeni ufuklar hakkındaki saplantımdan söz etti. Benimle Portekizce bile konuştu, güney pampalarının tonunu belirgin biçimde taşıyan bir sesle.

O sesin yağdırdığı bütün o övgüleri işitmek beni yalnız korkutmakla kalmamış, midemi de altüst etmişti. Hemen orada, don Juan'a rüya görme uygulamalarımı bırakmam gerektiğini söyledim. Başını kaldırıp hayretle bana baktı. Fakat işittiklerimi ona tekrarlayınca, durmam gerektiğine katıldı, yalnız bunu sadece beni yatıştırmak için söylediğini hissetmiştim.

Birkaç hafta sonra, tepkimi biraz isterikçe, geri çekilme kararımı da sağlıksız bulmaya başladım. Rüya görme uygulamalarıma geri döndüm. Don Juan'ın geri çekilmekten vazgeçtiğimin farkında olduğundan emindim.

Onu ziyaretlerimden birinde, oldukça ani bir şekilde, rüyalarımın konusunu açtı. "Bize rüyalara gerçek bi keşif alanı olarak önem verilmesinin öğretilmemiş olması, onların öyle olmadığı anlamına gelmez," diye başladı. "Rüyalar anlamlarına göre incelenir, ya da işaretler olarak yorumlanır, ama hiçbi zaman

gerçek olayların âlemi olarak ele alınmaz.

"Benim bilgime göre, eski büyücüler bunu yaptı," diyerek, don Juan devam etti, "ama sonunda çuvalladılar. Açgözlü oldular, ve can alıcı dönüm noktasına geldiklerinde, yanlış yolu tuttular. Bütün yumurtalarını aynı sepete koymuşlardı: birleşim noktasını alabileceği binlerce konumda sabitlemekti, bu."

Don Juan, o binlerce konumu keşfeden eski büyücülerin öğrendikleri bütün harika şeylerden geriye, sadece rüya görme ve iz sürme sanatlarının kalmış olmasına şaşkınlığını ifade etti. Rüya görme sanatının, birleşim noktasının yerini değiştirmekle ilgili olduğunu tekrarladı. Sonra, iz sürmeyi birleşim noktasının değiştirildiği konumda sabit tutulması ile ilgili sanat olarak tanımladı.

"Birleşim noktasını herhangi yeni bi noktada sabitlemek, bileşiklik elde etmek demektir," dedi. "Sen de rüya görme uygulamalarında işte tam bunu yapıyordun."

"Ben erke bedenimi mükemmelleştirdiğimi sanıyordum," dedim, sözlerine biraz şaşırmış olarak.

"Onu, ve çok daha fazlasını yapıyorsun; bileşiklik kazanmayı öğreniyorsun. Rüya görme, rüya görücüleri birleşim noktalarını sabitlemeye zorlayarak bunu yapar. Rüya görme dikkati, erke bedeni, ikinci dikkat, organik olmayan varlıklarla ilişki, rüya elçisi bileşiklik kazanmanın yan ürünleridir; başka bi deyişle, hepsi birleşim noktasını biçok rüya görme konumunda sabitlemenin yan ürünleridir."

"Rüya görme konumu nedir, don Juan?"

"Birleşim noktasının uyku sırasında yerini değiştirdiği herhangi yeni bir konum."

"Birleşme noktasını bir rüya görme konumunda nasıl sabitleriz?"

"Rüyalarındaki herhangi bi nesnenin görüntüsünü tutarak, ya da kendi arzunla rüyalarını değiştirerek. Rüya görme uygulamalarınla, aslında bileşiklik kapasiten üzerinde çalışıyorsun; bu da şu demek; birleşim noktanı görmekte olduğun herhangi bi rüyanın konumunda sabit tutarak, yeni bi erke biçimini sürdürme kapasiteni geliştiriyorsun."

"Gerçekten yeni bir erke biçimi edinebildim mi?"

"Tam sayılmaz, ama yapamadığından değil; birleşim noktanı devindirmek yerine kaydırdığın için. Birleşim noktasının kaymaları nerdeyse fark edilemeyecek kadar küçük değişiklikler yaratırlar. Bu kaymaların getirdiği zorluk şudur; bunlar öyle küçük ve sayıca öyle çokturlar ki, hepsinde birden bileşikliği sürdürebilmek bi zafer sayılır."

"Bileşiklik elde etmekte olduğumuzu nasıl anlarız?"

"Algımızın netliği ile anlarız. Rüyalarımızdaki görüntüler ne denli net ise, bileşikliğimiz de o denli iyidir."

Ondan sonra, rüyalarımda öğrendiklerimin bir uygulamasını yapmamın zamanının geldiğini söyledi. Bana hiçbir şey sorma şansı tanımadan, sanki rüyadaymışım gibi, dikkatimi odaklamaya zorladı beni, bunun için yakınlardaki bir çöl ağacının yapraklarını göstermişti; bir keçiboynuzu ağacıydı bu.

"Ona sadece gözümü dikmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece gözünü dikmeni istemiyorum; o yeşillikle çok özel bi şey yapmanı istiyorum," dedi. Şunu anımsa, rüyalarında herhangi bi nesnenin görüntüsünü tutmayı başardığın zaman, aslında birleşim noktanı rüya görme konumunda tutmuş oluyorsun. Şimdi, bi rüyada imişsin gibi, o yapraklardan gözünü ayırma, yalnız küçük ama son derece anlamlı bi farklılıkla: rüya görme dikkatini keçiboynuzu ağacının yapraklarında gündelik dünyamızın bilinçliliği içinde tutacaksın."

Sinirliliğim, düşüncesini izlememi olanaksızlaştırıyordu. Yapraklara uzun süre baktığımda, birleşim noktamda küçük bir yer değiştirme gerçekleştirmiş olacağını sabırla açıkladı. Sonra, yaprakları tek tek süzerek rüya görme dikkatimi toplayıp, o küçük yer değiştirmeyi gerçekten sabitleyecektim, ve bileşikliğim ikinci dikkatte algılama yapmamı sağlayacaktı. Kıkırdayarak eklediğine göre, bu yöntem öyle basitti ki, adeta gülünçtü.

Don Juan haklıydı. Bütün gereken, bakışımı yapraklarda odaklamam ve bunu tutmamdı; bir anda girdaba benzeyen bir duygunun içine çekildim, rüyalarımdaki girdaplara son derece benziyordu bu. Keçiboynuzu ağacının yaprakları bir duyusal veriler evreni haline gelmişti. Sanki yeşillik tarafından yutulmuş gibiydim, yalnız görüşümle ilgili bir şey değildi bu; yap-

raklara dokunduğumda onları gerçekten hissedebiliyordum. Rüya görme dikkati her zaman rüyalarımda olduğu gibi yalnızca görme duyusu ile ilgili değildi, çok-duyusaldı, bu kez—yani birden çok sayıda duyuyla ilgiliydi.

Bir keçiboynuzu ağacının yapraklarına bakarak başlayan şey, bir rüyaya dönüşmüştü. Bir rüya ağacının içinde olduğuma inanıyordum, rüyalarımda sayısız kereler ağaçların içinde olduğum gibi. Ve doğal olarak, bu ağacın içinde de, rüyalarımdaki ağaçların içinde öğrenmiş olduğum şekilde davranıyordum; çok-duyusal rüya görme dikkatimi ağacın neresine odaklarsam orada oluşan bir girdabın gücüyle çekilerek, bir nesneden öbürüne deviniyordum. Girdaplar sadece baktığım yerde değil, bedenimin herhangi bir yeriyle dokunduğum her şey üzerinde de oluşuyordu.

Bu hayal ya da rüyanın orta yerinde, ussal kuşkuların saldırısına uğradım. Yarı bilinçsiz bir anımda ağaca sahiden tırmanmış olamaz mıyım, diye düşünmeye başladım; ne yapacağımı bilmeden yeşilliğin içinde kaybolmuş ve sahiden yapraklara sarılıyor olamaz mıydım. Ya da belki de uyuyakalmıştım; olasılıkla yaprakların rüzgârdaki çırpıntısı ile kendimden geçerek bir rüya görüyordum. Ama aynı rüyalarımda olduğu gibi, uzun süre kafa yormama yetecek erkeye sahip değildim. Düşüncelerim hızlı hızlı geçmeye başlamıştı. Bir an dayanıyorlar; sonra doğrudan deneyimlemenin gücü onları tümüyle örtüp yok ediyordu.

Çevremdeki ani bir devinim her şeyi sarstı ve beni yaprak kümesinden nerdeyse çıkardı; sanki ağacın manyetik çekiminden kurtulmuş gibiydim. Sonra yüksek bir yerde, engin bir ufukla karşı karşıya buldum kendimi. Çevrem koyu renkli dağlar ve yeşil bitki örtüsüyle sarılıydı. Başka bir erke sarsılmasıyla nerdeyse kemiklerim dışarı fırladı; hemen sonra bir başka yerdeydim. Her tarafta kocaman ağaçlar ortaya çıkmıştı. Oregon ve Washington eyaletlerindeki Douglas köknarlarından bile büyüktüler. Hiç böyle bir orman görmemiştim. Manzara Sonora çölünün çoraklığıyla öyle bir tezat oluşturuyordu ki, rüyada olduğum konusunda hiç kuşkum kalmadı.

Olağanüstü görüntüyü sıkı sıkı tuttum, bırakmaya korku-

yordum, çünkü bunun gerçekten bir rüya olduğunu, ve rüya görme dikkatinden çıktığım anda kaybolacağını biliyordum. Ama imgeler bozulmadı, rüya görme dikkatinden çıkmış olmam gerektiğini düşündüğümde bile. O zaman dehşet verici bir düşünce geçti zihnimden: ya bu ne bir rüya, ne de gündelik dünya değilse?

Korku içinde, aynı bir hayvanın yapacağı gibi, çıkmış olduğum yaprak kümesine geri çekildim. Geriye doğru hareketimin hızı, beni ağacın yapraklarından ve sert dallarının içinden öteye geçirdi. Beni ağaçtan uzağa çekti, ve bir anda kendimi don Juan'ın yanında durur buldum; Sonora çölünde, evinin kapısındaydık.

Birden anladım ki yine o tutarlı şekilde düşünebildiğim, ama konuşamadığım hale girmiştim. Don Juan kaygılanmamamı söyledi. Konuşma melekemizin son derece dayanıksız olduğunu, ve normal algılamanın sınırları dışına çıkmaya cüret eden büyücüler arasındaki dilsizlik nöbetlerinin yaygınlığını anlattı.

Don Juan'ın bana acıdığını ve konuşarak beni cesaretlendirme kararına vardığını sezinliyordum. Fakat o anda çok net bir şekilde duyduğum rüya elçisinin sesi, birkaç saat ve biraz dinlenmeden sonra tamamıyla iyi olacağımı söyledi.

Uyandığımda, don Juan'ın isteği üzerine görmüş ve yapmış olduğum şeylerin tam bir tanımını yaptım. Deneyimimi anlamak için ussallığıma güvenmemin mümkün olmadığı konusunda beni uyardı; ussallığım bir şekilde bozulduğu için değil, olanlar ussallığın parametrelerinin dışında olduğu için.

Doğal olarak ben de, hiçbir şeyin ussallığın sınırları dışında olamayacağını; olguların çapraşık olabileceğini, ama eninde sonunda ussallığın her şeyi aydınlatmak için bir yol bulacağını söyleyerek itiraz ettim. Ve buna gerçekten inanıyordum.

Don Juan, büyük bir sabırla, ussallığın sadece birleşim noktasının sürekli konumunun bir yan ürünü olduğuna işaret etti; bu yüzden ne olup bittiğini bilmek, sağduyu sahibi olmak, ayakları yere basmak—büyük gurur kaynaklarımız ve değerimizin doğal göstergesi olarak kabul edilenler—ancak birleşim noktasını her zamanki yerinde sabitlemenin sonuçlarıydı. O ne

denli katı ve sabitse, özgüvenimiz de o denli büyüktü; dünyayı bildiğimiz, her şeyi önceden kestirebileceğimiz duygusu da.

Rüya görmenin bize sağladığı şeyin, bu dünyayı bildiğimiz duygusunu yok ederek, başka dünyalara girmemiz için bize gereken akışkanlığı vermek olduğunu da ekledi. Rüya görmeye, hayal edilemeyecek boyutların yolculuğu diyordu; bu öyle bir yolculuktu ki, insan olarak algılayabileceğimiz her şeyi algıladıktan sonra, birleşim noktasını insan âleminin dışına fırlatıyor ve kavranamaz olanı algılıyordu.

"Tekrar aynı yere geldik, büyücülerin dünyasının en önemli konusu üzerinde konuşmaya," diye devam etti, "birleşim noktasının konumu. Eski büyücülerin laneti, ve de insanoğlunun baş belası."

"Neden böyle söylüyorsun, don Juan?"

"Çünkü her ikisi de; genel anlamda insanoğlu da, eski büyücüler de birleşim noktasının konumuna yem oldular: İnsanoğlu, birleşim noktasının varlığını bilmediği için onun daimi konumunun yan ürününü nihai ve tartışılmaz bir şey olarak almaya mecbur kaldı. Ve eski büyücüler, birleşim noktası hakkında her şeyi bildikleri halde, onu ustalıkla kullanmanın kolaylığına vuruldular.

"Bu tuzaklara düşmekten kaçınmalısın," diye devam etti. "Gerçekten iğrenç olurdu, eğer insanoğlunun tarafını tutsaydın; sanki birleşim noktasının varlığı hakkında bilgin yokmuş gibi. Ama eski büyücülerin tarafını tutup da birleşim noktasını çıkar için kullanmaya kalksaydın, bu ondan bile haince olurdu."

"Hâlâ anlamıyorum. Bütün bunların dün yaşadığım deneyimle ilgisi ne?"

"Dün, farklı bi dünyadaydın sen. Ama o dünyanın nerede olduğunu bana sorarsan, ben sana birleşim noktasının bir konumunda olduğunu söylerim, yanıtım da sana hiçbi şey ifade etmez."

Don Juan'ın savı, iki seçeneğim olduğu idi. Biri insanoğlunun ussallığını izleyip bir açmazla yüzleşmekti: deneyimim başka dünyaların var olduğunu söyleyecek, ama mantığım böyle dünyaların var olmadığını ve olamayacağını iddia edecekti. Öbür seçenek ise eski büyücülerin ussallığını izlemekti;

bu durumda başka dünyaların varlığını kendiliğimden kabul edecektim, ve yalnızca açgözlülüğüm yüzünden birleşim noktamı sürekli o dünyaları yaratan konumda tutacaktım. Sonuç, başka tür bir açmaz olacaktı: erk ve çıkar beklentilerine kapılmış olarak, hayal gibi görünen âlemlere fiziksel olarak taşınma zorunluluğu.

İddialarını izleyemeyecek kadar uyuşmuştum, ama sonra fark ettim ki izlemem gereksizdi, çünkü zaten ona katılıyordum; neye katıldığımı tam olarak tanımlayamasam da. Ona hak vermek daha çok uzaklardan gelen bir duygu durumu gibiydi; yitirmiş olduğum, ama artık yavaş yavaş bana geri dönen bir kesinlik duygusuydu bu.

Yeniden rüya görme uygulamalarıma dönmek bu sıkıntıları yok etmiş, ama yenilerini yaratmıştı. Örneğin, aylar boyu dinledikten sonra, rüya elçisinin sesi sıkıntı ve hayret verici olmaktan çıktı. Benim için işin doğal sürecinin bir parçasıydı artık. Ve onun dediklerinden etkilenerek öyle çok yanlış yaptım ki, don Juan'ın onu ciddiye almaktaki gönülsüzlüğünü anlamaya başladım. Bir psikanalist, elçiyi yorumlamak için benim bütün içsel dinamiklerimi değiştirme sıralamamı izleyerek alan çalışması yapabilirdi.

Don Juan bu konudaki değişmez görüşünü sürdürdü: elçi, organik olmayan varlıkların âleminden insani olmayan fakat sürekli bir güçtü, böylece bütün rüya görücüler onu aşağı yukarı aynı biçimde deneyimlerdi. Ve onun sözlerini öğüt olarak almak için şifa bulmaz bir ahmak olmak gerekirdi.

Ben kesinlikle o ahmaklardan biriydim. Bu denli olağanüstü bir olguyla doğrudan temasta olmak, kayıtsız kalmama olanak bırakmıyordu: kimin ya da neyin üzerinde dikkatimi odaklasam, hemen ona ait gizli şeyleri üç ayrı dilde açık seçik anlatan bir sesti bu. Benim için hiç önem taşımayan tek eksikliği, eşzamanlı olmamasıydı. Bana anlattığı şeyler, ilgilendiğimi gerçekten unuttuğum kişiler ve olaylar hakkındaydı.

Juan'a bu garipliği sorduğumda, bunun birleşim noktamın katılığı ile ilgili olduğunu söyledi. Yaşlı yetişkinler tarafından yetiştirildiğimi, onların bana yaşlı insanların görüşlerini aşılamış olduklarını, bu yüzden tehlikeli biçimde iyi ahlaklı olduğu-

mu açıkladı. Bana sanrılandırıcı bitki dozları vermekteki ısrarı da, dediğine göre, birleşim noktamı sarsmak ve ona çok az da olsa bir akışkanlık payı kazandırmak için bir çabaydı.

"Eğer bu payı edinemezsen," diye devam etti, "ya daha ahlakçı olursun, ya da isterik bi büyücü olup çıkarsın. Sana eski büyücüleri anlatma merakım onları kötülemek için değil, seni onlarla boy ölçüştürmek için. Er geç birleşim noktan daha akışkan olacak; ama onlar gibi hem ahlakçı hem isterik olmak için ustalığını dengelemeye yetecek kadar da akışkan olmayacak."

"Bütün bunlardan nasıl kaçınabilirim, don Juan?"

"Bi yolu var. Büyücüler bunu saf anlayış olarak adlandırır. Ben, bilgi ile serüven diyorum. Büyücülerin bildikleri, keşfetmiş oldukları, onları hayrete düşüren bi şeydi bu."

Don Juan konuyu değiştirdi ve birleşim noktasının sabitlenmesini açıklamaya devam etti. Eski büyücüler, çocukların birleşim noktalarının titremelerle devinir gibi sürekli dalgalandığını, yerini kolaylıkla değiştirdiğini *gördüklerinde*, birleşim noktasının sürekli yerinin doğuştan değil, alışkanlıklarla edinildiği sonucuna varmışlardı. Sadece yetişkinlerde bir noktada sabit olduğunu da gördüklerinde, birleşim noktasının her bir konumunun, belirli bir algılama biçimini geliştirdiği kanısını edindiler. Kullanma yoluyla, bu belirli algılama biçimi, bir duyusal verilerdizgesi haline gelmekteydi.

Don Juan şuna işaret etti: içine doğduğumuzdan dolayı bu dizgeye mecbur edildiğimizden, yaşantımız boyunca üzerimizde hüküm süren bu dizgeye ve onun taleplerine uydurabilmek için algılamamızı ayarlamaya uğraşıyorduk; ister istemez. Bu nedenle, eski büyücüler buna tümüyle karşı çıkıp erkeyi doğrudan algılamanın bir insanı büyücüye dönüştürdüğüne inanmakta tamamıyla haklıydılar.

Don Juan, çocuk yetiştirmemizle ilgili en büyük başarımız olarak adlandırdığı şeyden duyduğu büyük şaşkınlığı dile getirdi: birleşim noktamızı sürekli konumuna kilitlemekti bu. Çünkü bir kez orada devinimsiz kılındı mı, algımız yönetilebilir ve ne algıladığımız konusunda ona kılavuzluk edilebilir. Başka bir deyişle, duyularımıza dayanarak algılamaktan çok, sisteme dayanarak algılama konusunda yönlendirilebilirdik.

İnsan algısının dünya çapında türdeş olduğu konusunda güvence veriyordu, çünkü tüm insan ırkının birleşim noktaları aynı yerde sabitlenmişti.

Birleşim noktamız belirli bir eşiğin ötesine yer değiştirdiğinde, ve yeni evrensel erke lifleri algılanmaya başlandığında, algıladıklarımıza hiç anlam verilemediğini *gören* büyücülerin yukardaki savı kendilerine kanıtladığını söyleyerek, don Juan sözlerine devam etti. Bunun temel nedeni, yeni duyusal verilerin sistemimizi etkisiz kılması, ve artık algıladıklarımızı yorumlamak için onu kullanmamızın olanaksız hale gelmesiydi.

"Sistemimiz olmadan algılamak, elbette kaotiktir," diye konuşmasını sürdürdü. "Ama garip görünse de, iyice pusulayı şaşırdığımızda, eski sistemimiz toparlanır; imdadımıza koşar ve yeni idrak dışı algımızı anlaşılabilir yeni bi dünyaya dönüştürür. Aynı keçiboynuzu ağacının yapraklarına bakarken sana olduğu gibi."

"Bana tam olarak ne oldu, don Juan?"

"Algılaman bi süre kaotikti; her şey bi anda üstüne geldi, ve dünyayı yorumlama sistemin çalışmadı. Sonra kaos açıldı, ve işte yeni bi dünyanın önünde duruyordun."

"Yeniden, don Juan, aynı yere döndük. O dünya gerçekten var mı; yoksa benim zihnim mi uydurdu onu?"

"Kesinlikle aynı yere döndük; ve yanıt da hâlâ aynı. O, birleşim noktanın o anda durduğu belirli konumda var. Onu algılaman için, bileşikliğe gereksinimin vardı; yani birleşim noktanı o konumda sabit bi şekilde tutman gerekiyordu, bunu da yaptın. Sonuçta bi süre için yeni bi dünyayı tümüyle algıladın."

"Ama başkaları da aynı dünyayı algılayabilir miydi?"

"Tekdüzelik ve bileşikliğe sahiplerse, algılayabilirlerdi. Tekdüzelik, birleşim noktasının aynı konumda, birlik içinde tutulabilmesi için gerekli. Eski büyücüler, normal dünyanın dışında tekdüzelik ve bileşiklik kazanmanın tüm edimine, iz sürme algılaması derlerdi.

"İz sürme sanatı," diye devam etti, "daha önce de söylediğim gibi, birleşim noktasının sabitlenmesi ile uğraşır. Eski büyücüler, deneyimler sonucu şunu keşfettiler; birleşim noktasının yerini değiştirmek önemli olmakla birlikte, onu yeni konu-

munda, bu yeni konum nerede olursa olsun, sabit tutmak daha da önemliydi."

Eğer birleşim noktası durağan olmazsa, tutarlı biçimde algılamanın başka yolu olmadığını açıkladı. O zaman deneyimleyebileceğimiz, birbiriyle ilişkisiz bir imgeler kaleydoskopu olur. Bu yüzden eski büyücüler rüya görmeye de, iz sürmeye de aynı önemi verdiler. Bir sanat öbürleri olmadan var olamaz; özellikle eski büyücülerin uğraştıkları etkinlikler söz konusu olduğunda.

"Neydi o etkinlikler, don Juan ?"

"Eski büyücüler, onları ikinci dikkatin karışık işleri; ya da bilinmeyenin büyük serüveni olarak adlandırıyorlardı. "

Don Juan, bu etkinliklerin birleşim noktasının yer değiştirmesinden doğduğunu söyledi. Eski büyücüler, birleşim noktalarının yerini erke kütlelerinin yüzeyindeki ya da içindeki binlerce konuma değiştirmeyi öğrenmekle kalmamışlar; aynı zamanda birleşim noktalarını bu konumlarda tutmayı ve bileşikliklerini süresiz olarak korumayı da öğrenmişlerdi.

"Bunun yararı neydi, don Juan ?"

"Yararlardan söz edemeyiz. Nihai sonuçlardan söz edebiliriz yalnızca."

Açıkladığına göre, eski büyücülerin bileşiklikleri öyle bir düzeydeydi ki, algısal ve fiziksel açıdan birleşim noktalarının belirli konumlarının buyurduğu her şeye dönüşmelerine olanak veriyordu. Kendilerini belirli bir kayıttan geçirdikleri her şeye dönüştürebiliyorlardı. Bu kayıt, dediğine göre, oluşumun bütün algılama ayrıntılarını kapsıyordu; bu oluşum bir jaguar da olabilirdi, bir kuş da, bir böcek de, vb., vb.

"Bu dönüşümün mümkün olabileceğine inanmak benim için çok zor," dedim.

"Bu mümkün," diye bana garanti verdi. " Senin ve benim için o kadar değil, ama onlar için mümkün. Bu hiçbi şeydi, onlar için."

Eski büyücülerin mükemmel bir akışkanlıkları olduğunu söyledi. Bütün gereksindikleri, bileşim noktalarında çok hafif bir kayma, rüyalarından en önemsiz bir algısal işaret idi; hemen anında algılarının izini sürer, yeni algı durumlarına göre

bileşikliklerini yeniden düzenler; ve bir hayvan, başka bir insan, bir kuş ya da herhangi bir şey olurlardı.

"Fakat bu akıl hastası insanların yaptığı bir şey değil mi? Yaşadıkça kendi gerçekliklerini oluşturmak?"

"Hayır, aynı şey değil. Deliler kendi gerçekliklerini imgelerler, çünkü önceden tasarlanmış hiçbir amaçları yoktur. Deliler, kaosa kaos katarlar. Büyücülerse, tam aksine, kaosa düzen getirir. Onların tasarlanmış, üstün hedefi, algılarını değiştirmektir. Büyücüler algıladıkları dünyayı uydurmazlar, erkeyi doğrudan algılarlar, ve o zaman algıladıklarının onları bütün yutabilecek, bilinmeyen yeni bi dünya olduğunu keşfederler; çünkü o da bildiğimiz her şey kadar gerçektir."

Don Juan, bundan sonra, keçiboynuzu ağacına baktığımda bana olanların yeni bir yorumunu yaptı. Önce ağacın erkesini algılamakla başladığımı söyledi. Oysa kendi adıma ben rüya görmekte olduğuma inanıyordum; çünkü erkeyi algılamak için rüya görme tekniklerini uygulamıştım. Gündelik yaşamda rüya görme tekniklerinin kullanılmasının eski büyücülerin en etkin hilelerinden biri olduğunu öne sürdü. Erke algılamayı tümüyle kaotik yapmak yerine, doğrudan rüyadaki gibi bir hale getiriyordu; bu durum, bir şey algıyı yeniden düzenleyene dek sürüyor ve o anda büyücü kendini yeni bir dünya ile yüz yüze buluyordu—bana olan da tam buydu.

Ona üzerinde düşünmeye bile cesaret edemediğim fikrimi anlattım: izlediğim görüntünün ne bir rüya, ne de gündelik dünyamız olmadığı fikrini.

"Değildi," dedi. Bunu sana tekrar tekrar söylüyorum, ve sen de sadece kendimi yinelediğimi düşünüyorsun. Akıl dışı olasılıkların gerçekleştiğini zihne kabul ettirmenin ne denli zor olduğunu biliyorum. Ama yeni dünyalar var! Onlar birbirlerinin etrafına sarılmış durumda, bi soğanın katmanları gibi. Var olduğumuz dünya, o katmanların birinden başka bi şey değil."

"Söylemek istediğin, don Juan, öğretinin amacının beni o dünyalara gitmeye hazırlamak olduğu mu?"

"Hayır, onu demek istemiyorum. O dünyaların içine idman olsun diye gireriz. Bu yolculuklar, günümüz büyücülerinin geçmiş kayıtlarıdır. Eski büyücülerle aynı biçimde rüya

görme uygularız, ama bi yerde yeni alanlara saparız. Eski büyücüler birleşim noktasının kaymalarını yeğliyorlardı; böylece her zaman, az çok bildikleri, kestirebildikleri alanlardaydılar. Biz birleşim noktasının devinimlerini yeğliyoruz. Eski büyücüler, insani bilinmeyenin peşindeydiler. Biz, insan ötesi bilinmeyenin peşideyiz."

"Ben oraya daha gelmedim, değil mi?"

"Hayır. Sen daha yeni başlıyorsun. Ve başlangıçta herkesin eski büyücülerin adımlarını izlemesi gerekir. Unutmamalı ki, rüya görmeyi icat eden onlardı."

"Peki ben ne zaman yeni büyücülere özgü olan rüya görmeyi öğrenmeye başlayacağım?"

"Daha gidilecek dünya kadar yolun var. Yıllar sonra, belki. Üstelik, senin durumunda olağanüstü dikkatli olmam gerekiyor. Kişilik olarak kesinlikle eski büyücüler gibisin. Sana bunu daha önce de söylemiştim, ama her zaman benim gözlemlerimden kaçınmayı beceriyorsun. Bazen seni yabancı bi erkenin öğütlediğini bile düşünüyorum, ama sonra kovuyorum bu düşünceyi. Dalavereci değilsin sen."

"Sen neden söz ediyorsun, don Juan?"

"Farkında olmadan, kaygıdan aklımı başımdan alan iki şey yaptın. Erke bedeninle bu dünyanın dışına yolculuk yaptın; daha ilk kez rüya gördüğünde. Ve orada yürüdün. Sonra erke bedeninle bu dünyanın dışında bi başka yere yolculuk yaptın; ama gündelik dünyanın bilinçliliğinden yola çıkarak."

"Bu seni niye kaygılandırsın ki, don Juan?"

"Rüya görmek senin için fazla kolay. Ve bu bi lanettir; eğer dikkatli olmazsak. İnsanı bilinmeyene götürür. Oysa sana söylediğim gibi, modern çağ büyücüleri insan ötesi bilinmeyeni elde etmek için uğraşırlar."

"İnsan ötesi bilinmeyen ne olabilir ?"

" İnsan olmaktan kurtulmuş olmaktır. İnsan topluluğunun dışında olan, ama yine de algılayabileceğimiz, inanılmaz dünyalardır. Çağdaş büyücülerin dolambaçlı yolu seçtikleri yer burasıdır. Onların tercihi, insan âleminin dışında olandır. Ve o âlemin dışındakiler, çok kapsamlı dünyalardır; sadece kuşlar âlemi değil, hayvanlar âlemi ya da insanlar âlemi değil, bilinme-

yen bi insan türü olsa bile. Benim sözünü ettiğim, dünyalardır; aynı içinde yaşadığımız dünya gibi, sonsuz âlemleriyle tüm dünyalar."

"Nerede bu dünyalar, don Juan? Birleşim noktasının değişik konumlarında mı?"

"Doğru. Birleşim noktasının değişik konumlarında; ama devinimi ile büyücülerin ulaştıkları konumlarda; kayması ile değil. O dünyalara girmek, yalnız günümüz büyücülerinin yaptığı türden bi rüya görme. Eski büyücüler ondan uzak durdular; çünkü çok fazla bağımsızlık istiyor, ve kendini fazla önemsemekten kesinlikle kurtulmayı gerektiriyordu. Ödemeye güçlerinin yetmediği bi bedeldi bu.

"Günümüzde rüya görme uygulaması yapan büyücüler için rüya görmek, imgelemin ötesinde dünyalar algılamak için özgürlüktür."

"Ama, bütün bunları algılamaktaki amaç ne?"

"Bugün zaten bana bi kez sordun, aynı soruyu. Tam bi tüccar gibi konuşuyorsun. Riski ne? diye soruyorsun, yatırımın kazancı yüzde kaç? Bana kâr sağlayacak mı?

"Bunları yanıtlamanın yolu yok. Tüccar mantığı ticaret yapar. Ama özgürlük bi yatırım olamaz. Özgürlük, sözcüklerin ötesinde, düşüncelerin ve duyguların ötesinde bikaç dakikalık bişey için yaşamımızı ve daha fazlasını tehlikeye attığımız, sonu olmayan bi serüvendir."

"O soruyu bu anlamda sormadım, don Juan. Bilmek istediğim, benim gibi tembel bir dalgacıya tüm bunları yapacak azmi veren dürtü ne olabilir?"

"Özgürlük arayışı, bildiğim tek dürtü. Oradaki sonsuzluğun içine uçup gitme özgürlüğü. Çözülüp dağılma özgürlüğü; havalanma; bi mum alevi gibi olma özgürlüğü; o mum ki, milyarlarca yıldızın ışığının önünde durmasına karşın sapasağlam kalır; çünkü asla üstünlük taslamamıştır, ne ise odur, sadece bi mum."

5

Organik Olmayan Varlıkların Dünyası

Rüya görme konusunda herhangi bir yorumda bulunması için don Juan'ı bekleyeceğime ilişkin anlaşmama sadık kalarak, sadece gerekli durumlarda ondan öğüt istiyordum. Ama genellikle buna değinmekte isteksiz görünmekle kalmıyor, ayrıca bu konuda nedense bana kırgın duruyordu. Benim fikrime göre, ne zaman rüya görme uygulamalarımla ilgili konuşsak, başarmış olduğum şeyleri önemsememesi hoşnutsuzluğunun ka-

nıtıydı.

O zamanlar benim için rüya görme uygulamalarımın can alıcı yönü, organik olmayan varlıkların devinimli canlılıklarıydı. Onlarla rüyalarımda karşılaştıktan ve özellikle çölde, don Juan'ın evinin çevresinde mücadele ettikten sonra, varlıklarını ciddi bir mesele olarak almaya daha hazır olmam gerekiyordu. Ama bütün bu olayların üzerimde bıraktığı etki, tam tersiydi. Boyun eğmez olmuş ve onların var olma olasılıklarını inatla yadsır hale gelmiştim.

Derken duygularım değişti ve onlar hakkında nesnel bir araştırma yapmaya karar verdim. Bu soruşturmanın yöntemi, önce rüyalarımda meydana çıkan her şeyin kaydını tutmak ve sonra bu kaydı bir kalıp olarak kullanarak rüyalarımın bu varlıkları kanıtlayıp kanıtlamadığını ayırt etmekti. Yüzlerce sayfa dolusu titizlikle yapılmış ama anlamsız ayrıntı listeleri çıkardım, oysa daha araştırmaya başlar başlamaz kanıtların yığıldığını açıkça görmem gerekirdi.

Don Juan'ın rasgele bir önerisi sandığım şeyin—fikir yürütmeyi bırakıp organik varlıkların bana gelmesine izin vermenin—aslında eski çağ büyücüleri tarafından onları cezbetmek için kullanılan bir yöntem olduğunu keşfetmem sadece birkaç seans aldı. Beni kendi kendime anlamam için bırakırken, don Juan sadece kendi büyücülük eğitiminin kurallarını uyguluyordu. Uygulamalar bizzat yapılmadan, benliğin kalelerinden vazgeçmesinin çok zor olduğunu defalarca belirtmişti. Aslında benliğin en güçlü savunma hatlarından biri ussallığımızdır, ve iş büyücülük eylemlerine ve açıklamalarına geldiğinde, o yalnız en dayanıklı savunma hattımız olmakla kalmaz, en fazla tehdide uğrayan da odur, diyordu. Don Juan, organik olmayan varlıkların mevcudiyetinin ussallığımıza yapılan saldırıların en başta gelenlerinden biri olduğuna inanıyordu.

Rüya görme uygulamalarımda her gün hiç sapma olmadan izlediğim bir sıra kurmuştum. Önce rüyalarımdaki düşünülebilecek her nesneyi dikkatle incelemeyi, sonra da rüyalarımı değiştirmeyi hedefliyordum. İçtenlikle söyleyebilirim ki, sayısız rüyalar boyunca dünyalar kadar ayrıntıyı inceledim. Haliyle rüya görme dikkatim bir noktada zayıflamaya başlıyor, ve rü-

ya görme seansım ya içinde bunun hiç bulunmadığı normal rüyalar gördüğüm bir uykuyla sona eriyor, ya da bir daha uyuyamamak üzere uyanmamla sonuçlanıyordu.

Yalnız zaman zaman, don Juan'ın tanımıyla bir yabancı erke akımı, onun verdiği isimle bir öncü, rüyalarıma sokuluyordu. Haberli olmak, rüya görme dikkatimi ayarlamama ve tetikte durmama yardımcı olmuştu. Yabancı erkeyi ilk fark ettiğim sefer, rüyamda bir büyük mağazada alışveriş yapmaktaydım. Bir tezgâhtan öbürüne dolaşarak antika parçalar arıyordum. En sonunda bir tane buldum. Bir alışveriş merkezinde antika aramanın yersizliğine kendi kendime gülmüştüm, ama bir tane bulduğum için bu anlamsızlığa boş verdim. Antika parça, bir baston sapıydı. Tezgâhtar parçanın iridyumdan yapıldığını söyledi, dediğine göre bu dünyadaki en sert maddelerden biriydi. Oyma bir parçaydı bu: bir maymun başı ve omuzları. Ben yeşim taşına benzetmiştim. Yeşim olabileceğini ima ettiğimde tezgâhtar bozuldu ve söylediğini kanıtlamak için parçayı bütün gücüyle beton zemine çarptı. Kırılmamıştı, ama bir top gibi zıplayarak uzağa uçtu; bir Frizbi gibi dönüyordu. Onu izledim. Birtakım ağaçların arkasında gözden yitti. Aramak için koştum, ve buldum onu, toprağa saplanmış olarak. Olağanüstü güzel, koyu yeşil ve siyah renkli, tam boy bir bastona dönüşmüştü.

Ona göz dikmiştim. Elimi attım ve kimse gelmeden onu topraktan çıkarmak için çabalamaya başladım. Ama çok uğraştıysam da kımıldatamadım. Öne arkaya sallayarak yerinden oynatmaya kalkışırsam onu kıracağımdan korkuyordum. Bu yüzden ellerimle çevresini kazmaya başladım. Ben kazdıkça o da erimeye başlamıştı; sonunda yerinde yeşil bir su birikintisi kaldı. Gözümü suya diktim, ansızın su sanki patladı. Beyaz bir kabarcığa dönüştü, sonra yitip gitti. Rüyam başka imgeler ve ayrıntılarla sürdü, ama kristal berraklığında olmalarına karşın çarpıcı değildi bu imgeler.

Don Juan'a rüyamı anlattığımda, "Bi öncü ayrıklamışsın," dedi. "Sıradan, normal rüyalarımızda öncüler sayıca daha çoktur. Rüya görücülerin rüyaları garip biçimde öncülerden yoksundur. Ortaya çıktıklarında, onları çevreleyen gariplik ve uy-

gunsuzluktan tanınabilirler."

"Ne anlamda uygunsuzluk, don Juan?"

"Varlıkları anlam ifade etmez."

"Bir rüyada çok az şey anlam ifade eder, zaten."

"Sadece sıradan rüyalarda anlamsız şeyler bulunur. Bunun nedeni onlara daha çok öncünün sokulmasıdır, diyebilirim; çünkü sıradan insanlar bilinmeyenden daha büyük bi set ile ayrılmışlardır."

"Bunun neden olduğunu biliyor musun, don Juan?"

"Benim fikrime göre, burada bi güçler dengesi söz konusu. Sıradan insanlar, kendilerini o hamlelerden korumak için şaşılacak güçte engeller oluştururlar. Kendileri için kaygılanma türünden engeller. Engel ne denli sağlamsa, saldırı da o denli büyük olur.

"Buna karşılık rüya görücülerin daha az engeli, ve rüyalarında daha az öncüsü vardır. Görünürde rüya görücülerin rüyalarından anlamsız şeyler kaybolmuştur, belki de öncülerin varlığını yakalamalarını sağlamak için."

Don Juan çok dikkatli olmamı, ve rüyalarımdaki her bir ayrıntıyı aklımda tutmamı öğütledi. Ona anlattıklarımı bile tekrar ettirdi.

"Beni şaşırtıyorsun," dedim. Rüya görmem hakkında hiçbir şey duymak istemiyordun, oysa şimdi de tersini yapıyorsun. Ret ve kabullerinin belli bir düzeni var mı?"

"Bütün bunların ardında düzen olduğuna bahse girebilirsin," dedi. "Olasılıkla, bi gün sen de aynısını başka bi rüya görücüye yapacaksın. Bazı öğeler anahtar önemi taşır, çünkü tinle bağlantılıdırlar. Öbürleri tamamıyla önemsizdir; çünkü kişiliğimizdeki düşkünlüklerle bağlantılıdır.

"Ayrıkladığın ilk gözcü her zaman varolacak; herhangi bi yapıda olabilir; iridyum bile. Bu arada, iridyum nedir?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedim, bütün içtenliğimle.

"İşte gördün mü! Dünyadaki en sert maddelerden biri olduğu ortaya çıkarsa ne diyeceksin bakalım?"

Don Juan'ın gözleri keyifle parladı, bense sonradan gerçek olduğunu öğrendiğim bu saçma olasılığa sinirli sinirli gülmekle yetindim.

O günden sonra rüyalarımdaki uygunsuz öğeleri fark etmeye başladım. Don Juan'ın rüyalardaki yabancı erke sınıflandırmasını bir kez kabul edince, uygunsuz öğelerin rüyalarımdaki yabancı istilacılar olduğu fikrine de tümüyle hak vermiştim. Onları ayırkladığımda, rüya görme dikkatim başka hiçbir koşulda oluşmayan bir yoğunlukla daima üzerlerinde odaklanıyordu.

Fark ettiğim başka bir şey de, yabancı erke rüyama her girdiğinde, rüya görme dikkatimin onu bilinen bir nesneye dönüştürmek için çok fazla uğraşması gerektiğiydi. Böyle bir dönüşümü tam başaramaması rüya görme dikkatimin yetersizliğindendi, sonuç tam tanıyamadığım, alışılmışın dışında bir nesne oluyordu. Yabancı erke bundan sonra kolayca dağılıyor, bu alışılmadık nesne bir ışık damlacığına dönüşüp rüyalarımın daha baskın ayrıntıları tarafından çabucak emilerek yok oluyordu.

Neler olduğu hakkında yorumunu istediğimde, don Juan şöyle dedi, "Rüya görmende geldiğin bu noktada, öncüler, organik olmayan âlem tarafından gönderilen kâşiflerdir. Çok hızlıdırlar, bunu çok fazla kalmazlar, anlamında söylüyorum."

"Onlara neden kâşifler diyorsun, don Juan?"

"Potansiyel bilinçlilik aramaya geliyorlar. Bilinçlilikleri ve amaçları var, belki ağaçların bilinçlilik ve amaçları ile kıyaslanabilir düzeyde, bu zihnimize anlaşılabilir gelmese de. Ağaçların ve organik olmayan varlıkların iç hızları bizim için idrak dışıdır; çünkü bizimkinden sonsuz derecede daha yavaştır."

"Yani nasıl, don Juan?"

"Ağaçlar da, organik olmayan varlıklar da bizden daha uzun yaşar. Devinimsiz yaratılmışlardır. Kımıldamazlar; ama çevrelerindeki her şeyi devindirirler."

"Söylemek istediğin, don Juan, organik olmayan varlıkların ağaçlar gibi durağan oldukları mı?"

"Kesinlikle. Rüyanda parlak ya da karanlık değnekler olarak gördüğün şeyler, onların yansımalarıdır. Rüya elçisinin sesi olarak duyduğun şey de aynı şekilde onların yansımasıdır. Öncüleri de. "

Anlaşılmaz bir nedenden ötürü, bütün bu açıklamalar beni bunaltmıştı. Birdenbire kaygıyla dolmuştum. Don Juan'a ağaç-

ların da böyle yansımaları olup olmadığını sordum.

"Vardır," dedi. "Yalnız onların yansımaları, bize karşı, organik olmayan varlıkların yansımalarından bile daha az dostanedir. Rüya görücüler onları hiç aramazlar, ağaçlarla derin bi uyum içinde değillerse eğer, ki bu da ulaşılması çok zor bi durum. Bu yeryüzünde hiç dostumuz yok, biliyor musun?" Kıkırdadı ve ekledi, "Nedeni çok açık."

"Senin için çok açık olabilir, don Juan, ama benim için kesinlikle öyle değil."

"Yıkıcıyız. Bu yeryüzündeki her şeyi aleyhimize çevirdik. Onun için hiç dostumuz yok."

Kendimi öyle huzursuz hissettim ki konuşmayı tümüyle kesmek istedim. Fakat içimden gelen bir dürtü beni organik olmayan varlıklar konusuna döndürdü. "Öncüleri izlemek için ne yapmam gerekir, dersin?" diye sordum.

"Ne demeye onları izlemek isteyesin ki?"

"Organik olmayan varlıklar hakkında nesnel bir araştırma yürütüyorum."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Onların var olmadığı konusundaki inadından vazgeçmediğini sanıyordum."

Alaycı ses tonu ve kih kih gülmesi bana nesnel araştırmam hakkındaki düşünce ve duygularının neler olduğunu anlatıyordu.

"Fikrimi değiştirdim, don Juan. Artık bütün o olasılıkları araştırmak istiyorum."

"Organik olmayan varlıklar âleminin eski büyücülerin alanı olduğunu hatırından çıkarma. Oraya varmak için, rüya görme dikkatlerini rüyalarındaki nesneler üzerinde titizlikle odaklarlardı. Bu yolla öncüleri ayrıklamayı başardılar. Ve öncüleri odakladıklarında, onları izleme niyetlerini bağırarak dile getirdiler. Bu niyeti seslendirdikleri anda, yabancı erke tarafından çekilerek uçup gittiler. "

"Bu denli kolay mı, don Juan?"

Yanıtlamadı. Sadece güldü, yap da gör, der gibi.

Eve dönüşte, don Juan'ın sözlerinin gerçek anlamlarını bulmaya çalışmaktan yorgun düştüm. Onun gerçek bir yöntemi tanımladığını hesaba katmayı kesinlikle istemiyordum. Fi-

kirlerim de, sabrım da tükendiğinde, kalkanımı indiriverdim bir gün. Görmekte olduğum rüyada, yanında yürüdüğüm bir gölcükten ansızın dışarı fırlayan bir balık, beni şaşırttı. Balık ayaklarımın dibinde biraz çırpındıktan sonra, renkli bir kuş gibi havalanıp bir dala kondu, ama hâlâ bir balıktı. Görüntü öyle olağanüstüydü ki ikinci dikkatim harekete geçti. O anda onun bir öncü olduğunu anladım. Bir saniye sonra, balık-kuş bir ışık noktacığına dönüştüğünde, onu izleme niyetimi bağırdım, ve aynen don Juan'ın söylemiş olduğu gibi, bir başka dünyaya geçiverdim.

Ağırlığı olmayan bir uçan böcek gibi, karanlık görünen bir tünelin içinde uçuyordum. Sonra tünel duyumu bir anda kesiliverdi. Aynen bir tüpten dışarı fışkırtılmış, ve itme gücü tarafından kocaman bir maddesel kütleye şaplatılmış gibiydim; adeta dokunabiliyordum ona. Baktığım hiçbir yönde bitimini seçemiyordum. Her şey bana öylesine bilimkurgu filmlerini anımsatıyordu ki, aynı rüya kurar gibi, bu kütlenin görüntüsünü kendim kurduğuma tümüyle inanmıştım. Niye olmasındı ki? Bildiğim, zaten uykuda ve rüyada olduğumdu.

Rüyamdaki ayrıntıları incelemeye giriştim. Gördüğüm şey dev boyutlarda bir süngere benziyordu. Gözenekliydi ve sanki mağaralarla dolu gibiydi. Dokusunu hissedemiyordum; ama pürüzlü ve lifli görünüyordu. Rengi koyu kahverengimsiydi. Sonra bir anlık bir kuşku sarsıntısı geçirdim; o kütlenin sadece bir rüya olmayabileceğine ilişkin. Karşımdaki şey şekil değiştirmiyordu. Devinmiyordu da. Ona bakışımı sabitlediğimde, tüm izlenimim gerçek fakat durağan bir şeye aitti; sanki bir yere yerleştirilmiş gibiydi ve öyle güçlü bir çekimi vardı ki, rüya görme dikkatimi kendim dahil başka hiçbir şeyin üzerine çeviremiyordum. Daha önceki rüyalarımda hiç karşılaşmadığım bir garip güç beni kendine perçinlemişti.

Daha sonra kütlenin rüya görme dikkatimi salıverdiğini açıkça duyumsadım; bütün bilinçliliğim beni oraya götürmüş olan öncü üzerinde odaklanmıştı. Karanlığın içinde yanı başımdaydı, bir ateşböceği gibi tepemde, havada asılı duruyordu. Kendi âleminde, bir saf erke damlacığıydı. Erkesel cızırdamasını görebiliyordum. Benim varlığımın bilincindeymiş gibi gö-

rünüyordu. Ansızın üzerime doğru silkindi ve beni çekeledi, ya da dürttü. Dokunuşunu hissetmiyordum, ama yine de bana dokunduğunu biliyordum. Bu duyum korkutucu ve yeniydi; orada bulunmayan bir parçam o dokunuşla elektriklenmiş gibiydi sanki; içinden birbiri ardına erke dalgacıkları geçiyordu.

O andan sonra, rüyamdaki her şey çok daha sahici oldu. Bir rüyada olduğum fikrini koruyabilmekte büyük zorluk çekiyordum. Bu zorluğa ek olarak, bir de öncünün dokunuşları yoluyla benimle erkesel bağlantı kurduğu kanısı vardı. Beni çekelediği ya da istelediği anda, ne yapmamı istediğini anlıyordum.

İlk yaptığı şey, beni karşımdaki maddesel kütlenin içine uzanan bir büyük mağara ya da açıklığa doğru itmek oldu. Kütlenin içine girdiğimde, içerisinin de dışı gibi bütünüyle gözenekli olduğunu fark ettim; ama sanki pürüzleri zımparalanmış gibi, daha düzgün görünümlüydü. Karşımdaki şey, bir arı kovanının büyütülmüş resmine benzeyen bir yapıydı. Sayısız geometrik biçimli tüneller her yöne doğru uzanıyordu. Bazıları yukarıya ya da aşağıya, bazıları sağıma ya da soluma doğru gidiyorlardı; birbirleriyle açılar oluşturuyor, dik ya da hafif eğimli inişler, çıkışlar yapıyorlardı.

Işık çok loştu, ama yine de her şey mükemmel bir şekilde görülebiliyordu. Tüneller canlı ve bilinçli gibiydiler, cızırdıyorlardı. Onlara bakakaldım, ve görmekte olduğumu fark ederek sarsıldım. Bunlar erke tünelleriydi. Bunu kavradığım anda, rüya elçisinin sesi kulaklarımın içinde kükredi; ses öyle yüksekti ki ne söylediğini anlayamadım.

"Sesini alçalt," diye olağandışı bir sabırsızlıkla bağırdım, ve konuştuğum anda tünellerin görüntüsünü bloke ettiğimi ve sadece duyabildiğim bir hava boşluğuna girdiğimi fark ettim.

Elçi sesini ayarladı ve şöyle dedi, "Organik olmayan bir varlığın içindesin. Bir tünel seçersin ve onun içinde yaşayabilirsin bile." Ses bir an sustu, sonra ekledi, "Tabii bunu yapmak istiyorsan."

Hiçbir şey söylemeye kalkışamıyordum. Söylediğim herhangi bir şey tersine yorumlanabilir diye korku içindeydim.

"Senin için sayısız avantajlar var," diye elçinin sesi devam

etti. "Dilediğin kadar çok tünelde yaşayabilirsin. Ve her biri sana farklı bir şey öğretir. Eski çağ büyücüleri böyle yaşadılar ve harika şeyler öğrendiler."

Bir şey hissetmeksizin, öncünün beni arkadan ittiğini duyumsadım. İleriye doğru ilerlememi ister gibi görünüyordu. Tam sağımdaki tünele yöneldim. İçine girdiğim anda, bir şey bana tünelin içinde yürümediğimi fark ettirdi; havada süzülüyordum, uçuyordum. Öncüden hiç farklı olmayan bir erke damlacığıydım.

Elçinin sesi yine kulaklarımın içinde yankılandı. "Evet, sadece bir erke damlacığısın," dedi. Bu gereksiz sözleri bana büyük bir rahatlık vermişti. "Ve organik olmayan bir varlığın içinde uçuyorsun," diye devam etti. "Öncü, bu dünyada senin bu şekilde devinmeni istiyor. Sana dokunduğu zaman, seni sonsuza dek değiştirdi. Artık nerdeyse bizden birisin. Burada kalmak istersen, sadece niyetini seslendir." Elçi konuşmasını kesti, ve tünelin görüntüsü geri geldi. Fakat yeniden konuştuğunda, bir şey ayar edilmişti sanki; o dünyanın görüntüsünü yitirmemiştim, ve hâlâ elçinin sesini duyabiliyordum. "Eski çağ büyücüleri bildikleri her şeyi burada bizim aramızda kalarak öğrendiler," dedi.

Bütün bildiklerini sadece o tünellerde yaşayarak mı öğrendiklerini sormaya hazırlanıyordum ki, sorumu seslendiremeden elçi onu yanıtladı.

"Evet, her şeyi sadece organik olmayan varlıkların içinde yaşayarak öğrendiler," dedi.

"Onların içinde yaşamak için eski büyücülerin bütün yapması gereken, bunu istediklerini söylemekti, aynen senin buraya gelmen için tek yaptığının yüksek sesle ve açık biçimde niyetini seslendirmek olduğu gibi."

Öncü ilerlememi işaret etmek için beni karşıya doğru iteledi. Durakladım, o zaman öyle bir güçle beni itti ki, sayısız tünellerin içinden bir kurşun hızıyla geçmeye başladım. En sonunda durdum, çünkü öncü durmuştu. Bir an havada süzülerek duraladık, sonra dikey bir tünelin içine düştük. Bu etkin yön değişikliğini hissetmemiştim. Algılamam açısından, ben hâlâ yere paralel devinir gibiydim.

Bir çok kez yön değiştirdik ve üzerimdeki algısal etkisi hep aynı oldu. Yukarı ya da aşağı doğru devindiğimi hissetme yetimin olmadığı yolunda bir düşünce geliştirmeye başlamıştım ki, elçinin sesini duydum. "Sanırım uçmak yerine emeklersen daha rahat olacaksın," diyordu. "Bir örümcek ya da bir sinek gibi de devinebilirsin, doğru yukarıya, aşağıya, ya da baş aşağı."

Anında, aşağı indim. Sanki tüy gibiyken birden beni aşağı çeken bir ağırlık kazanmıştım. Tünelin duvarlarını hissedemiyordum ama elçi benim emekleyince daha rahat edeceğimi söylemekte haklıydı.

"Bu dünyada yerçekimi yüzünden yere bağlı olmak zorunda değilsin," dedi. Elbette, bunu kendim de anlayabiliyordum, zaten. "Soluk almak zorunda da değilsin," diye ses devam etti. "Ve, sadece kendi rahatlığın için görme duyunu koruyabilir ve kendi dünyandaki gibi görebilirsin." Elçi başka bir şey ekleyip eklememe konusunda karar verir gibiydi. Tıpkı, boğazını temizleyen bir adam gibi öksürdü, ve şöyle dedi, "Görme duyusu hiçbir zaman bozulmaz; bu yüzden, bir rüya görücü daima rüyaları hakkında gördüklerine dayanarak konuşur."

Öncü beni sağımdaki bir tünelin içine itti. Bu tünel her nasılsa öbürlerinden biraz daha karanlıktı. Akıl almaz bir biçimde öbürlerinden daha rahat ve sıcak göründü bana, daha dostane ve hatta tanıdık geliyordu. Aklımdan, benim o tünel gibi olduğum, ya da o tünelin benim gibi olduğuna ilişkin bir düşünce geçti.

"İkiniz daha önce karşılaşmıştınız," dedi, elçinin sesi.

"Özür dilerim, anlayamadım," dedim. Dediğini anlamıştım aslında, ama bu akıl almaz bir şeydi.

"İkiniz güreştiniz, ve bundan dolayı şimdi ikiniz de birbirinizin erkesini taşıyorsunuz." Elçinin sesinin bir muziplik, hatta alaycılık tonu taşıdığını düşündüm.

"Hayır, alaycılık değil," dedi, elçi, "Burada bizim aramızda hısımların olduğuna memnunuz."

"Hısımlar derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Paylaşılmış erke hısımlık doğurur," diye yanıtladı. "Erke, kan gibidir."

Başka bir şey söyleyebilmekten âcizdim. Açıkça korku spazmları geçiriyordum.

"Korku, bu dünyada olmayan bir şeydir," dedi elçi. Ve doğru olmayan tek sözü de buydu.

Rüyam orada sona erdi. Her şeyin canlılığından, elçinin sözlerinin etkileyici açıklığından ve sürekliliğinden öyle şoka uğramıştım ki, don Juan'a anlatmak için sabredemedim. Öyküm duymak istememesi beni şaşırttı ve rahatsız etti. Bunu söylememişti; ama hepsinin zayıf kişiliğimin ürünü olduğuna inandığı izlenimine kapılmıştım.

"Bana neden böyle davranıyorsun?" diye sordum. "Canını mı sıkıyorum?"

"Hayır, canımı sıkmıyorsun," dedi. "Sorun şu ki, rüya görmenin bu yanı hakkında konuşamazsın. Bu olayda tamamıyla kendi başınasın. Sana organik olmayan varlıkların gerçek olduğunu söylemiştim. Nasıl olduklarını keşfediyorsun. Fakat bu keşifle ne yapacağın sana kalmış, sadece sana. Bi gün uzak durmamın nedenini anlayacaksın."

"Ama o rüya hakkında bana anlatabileceğin hiçbir şey yok mu?" diye ısrar ettim.

"Söyleyebileceğim, bi rüya olmadığı. Bilinmeyen bi yolculuktur o. Gerekli bi yolculuk, diye ekleyebilirim, ve son derece de kişisel."

Sonra konuyu değiştirdi ve eğitiminin öbür cephelerinden söz etmeye başladı.

O günden sonra, korkuma ve don Juan'ın bana akıl verme konusundaki gönülsüzlüğüne karşın, o süngersi dünyaya düzenli bir rüya gezgini oldum. Hemen keşfettiğim bir şey vardı; rüyalarımdaki ayrıntıları inceleme yeteneğim arttıkça, öncüleri ayrıklama becerim de gelişiyordu. Öncüleri yabancı erke olarak kabullenmeyi seçersem, benim algı alanımda bir süre kalıyorlardı. Yarı bilinen nesneler olarak almayı seçersem daha da uzun kalıyorlar, ve düzensiz biçimde şekil değiştiriyorlardı. Ama onlarla gitme niyetimi yüksek sesle açıklayarak onları izlersem, rüya görme dikkatimi gerçekten normalde hayal edebileceğimin ötesinde bir dünyaya taşıyorlardı.

Don Juan, organik olmayan varlıkların her zaman öğret-

meye hazır olduklarını söylemişti. Ama öğretmeye hazır oldukları şeyin rüya görme olduğunu söylememişti. Rüya elçisinin, bir ses olmasından ötürü, o dünya ile bizimki arasında mükemmel bir köprü olduğunu belirtmişti. Elçinin bir öğretmenin sesi olmakla kalmayıp, en kurnazından bir tezgâhtar olduğunu da keşfettim. Her uygun zamanda ve fırsatta, dünyasının avantajlarını hiç durmadan sayıp döküyordu. Ancak bana rüya görme hakkında değersiz şeyler de öğretiyordu. Söylediklerini dinlerken, eski büyücülerin somut uygulamaları yeğleme nedenlerini daha iyi anlıyordum.

"Mükemmel rüya görme için yapman gereken ilk şey içsel söyleşini kesmektir," dedi bana bir keresinde. "Onu kesme konusunda en iyi sonuç şöyle alınır; parmaklarının arasına beş altı santim uzunluğunda kuartz kristalleri, ya da birkaç tane düzgün, ince ırmak çakıl taşı koy. Parmaklarını hafifçe kapatarak kristalleri ya da çakıl taşlarını sık."

Elçiye göre metal iğneler de, enleri ve boyları kişinin parmakları ile aynı olmak kaydıyla, aynı derecede etkiliydi. Yöntem, her iki elin parmakları arasında en az üç tane ince nesneyi sıkarak nerdeyse acı veren bir basınç yaratmaktan oluşuyordu. Bu basınç içsel söyleşiyi kesmek gibi garip bir özelliğe sahipti. Elçinin tercihi kuartz kristallerinden yanaydı; onların en iyi sonuçları verdiğini söylüyordu, ama başka herhangi bir şeyle çalışma yapmak da uygundu.

"Tam bir sessizlik anında uykuya dalmak, rüya görmeye mükemmel bir girişi garantiler," dedi elçinin sesi, "aynı zamanda kişinin rüya görme dikkatinin değerinin artmasını da garantiler."

"Rüya görücüler bir altın yüzük takmalı," dedi bir başka sefer de, "tercihen biraz sıkı olanından."

Elçinin açıklamasına göre böyle bir yüzük, rüya görmeyi bırakıp gündelik dünyamızda yüzeye çıkmak için, ya da gündelik bilincimizden çıkıp organik olmayan varlıkların âlemine gömülmek için bir köprü görevini yapıyordu.

"Bu köprü nasıl çalışıyor?" diye sordum. Ne olduğunu tam anlamamıştım.

"Parmakların yüzüğe teması bir köprü oluşturur," dedi, el-

çi." Bir rüya görücü benim dünyama yüzük takmış olarak girerse, yüzük dünyamın erkesini çeker ve onu tutar; ve gereksinim olduğu zaman, yüzük o erkeyi rüya görücünün parmaklarına bırakır ve erke onu bu dünyaya geri getirir.

"Yüzüğün parmağı sıkması, rüya görücünün kendi dünyasına dönmesini sağlamada da aynı derecede etkindir. Ona parmağı üzerinde sürekli ve bildik bir duyum verir."

Başka bir rüya görme seansında, elçi, gündelik dünyamızın konumundan organik olmayan varlıkların konumuna erke dalgaları aktarmak ya da bunu ters yönde yapmak için derimizin mükemmel bir organ olduğunu söyledi. Derimi serin, ve boya ya da yağlardan uzak tutmamı önerdi. Ayrıca bir basınç noktası oluşturup, erke alışverişinde bir deri merkezi işlevi görmesi amacıyla, rüya görücülerin dar bir kemer ya da saç bandı ya da bilezik takmalarını salık verdi. Elçi derinin kendiliğinden erkeyi üzerinde yansıttığını açıkladı, ve onu sadece yansıtmakla bırakmayıp, erkeyi bir konumdan öbürüne değiştirebilmesini sağlamak için bize gereken şeyin, rüyamızda bu niyetimizi yüksek sesle belirtmek olduğunu söyledi.

Bir gün, elçinin sesi bana harika bir sürpriz armağan sundu. Söylediğine göre, rüya görme dikkatimizin keskinliğini ve doğruluğunu garanti etmek için, onu her insanda çok büyük bir dikkat haznesinin bulunduğu yerden, damaktan çıkartmalıydık. Elçinin kendine özgü yönergeleri, dilin ucunu damağa bastırmak için gerekli disiplin ve denetimi rüya görürken uygulama ve öğrenme yönündeydi. Bu zor ve tüketici bir iştir, dedi, elçi; tıpkı rüyada insanın ellerini bulması gibi. Fakat, bir kez başarıldı mı, bu iş rüya görme dikkatini denetleme konusunda en şaşırtıcı sonuçları verir.

Akla gelebilecek her konuda bir yönerge bolluğuna uğramıştım, sayısız kereler tekrar edilmezlerse hemen unuttuğum yönergelerdi bunlar. Bu unutma sorununu nasıl halledeceğim konusunda don Juan'dan öğüt istedim.

Yanıtı beklediğim kadar kısaydı. "Elçinin sadece rüya görme hakkında anlattıklarına odaklan," dedi.

Elçinin yeterince tekrarladığı ne varsa, çok büyük bir ilgi ve hararetle kapıyordum. Don Juan'ın önerisine sadık kalarak,

elçinin kılavuzluğunu sadece rüya görme hakkında olduğu zaman izledim ve yönergelerinin değerini kişisel olarak doğruladım. Benim için en yaşamsal parça, rüya görme dikkatinin damağın arkasından gelmesi idi. Rüya görürken, dilimin ucunu damağıma bastırdığımı hissetmek, kendi adıma çok büyük çaba gerektirdi. Bunu bir kez başardığımda, rüya görme dikkatim kendine ait bir yaşam edindi, ve diyebilirim ki, gündelik dünyadaki normal dikkatimden daha keskin hale geldi.

Büyücülerin organik olmayan varlıklarla ilişkilerinin ne denli derin olduğunu kavramam fazla sürmedi. Böyle bir ilişkinin tehlikesi hakkında don Juan'ın yorumları ve uyarıları her zamankinden önemli hale geldi. Hiç düşkünlüğe kapılmadan, onun öz-sorgulama konusundaki standartlarına ulaşmak için elimden geleni yaptım. Böylece, elçinin sesi ve söyledikleri benim için büyük bir meydan okumaya dönüştü. Ne pahasına olursa olsun, elçinin bilgi vaatlerinin baştan çıkarıcılığına yenilmekten sakınmam gerekiyordu; ve don Juan açıklamalarımı dinlemeyi reddettiğine göre, bunu kendi başıma yapmak zorundaydım.

"Ne yapmam gerektiğini hiç değilse azıcık çıtlatmalısın," diye ısrar ettim bir keresinde, ona soracak cesareti bulduğumda.

"Yapamam," dedi, kesinlikle, "ve bi daha da sorma. Sana söylemiştim; rüya görücüler bu olayda yalnız bırakılmalıdır."

"Ama sana ne soracağımı bile bilmiyorsun, daha."

"Ah evet biliyorum. Senin o tünellerden birinin içinde yaşamanı onaylamamı istiyorsun, başka hiçbi nedenle olmasa bile, salt elçinin sesinin neden bahsettiğini öğrenmek için."

Benim açmazımın tam da bu olduğunu itiraf ettim. Başka hiçbir şey olmasa bile, insanın o tünellerin içinde yaşayabileceği söylendiğinde ne kastedildiğini bilmek istiyordum.

"O keşmekeşten kendim de geçtim," diye, don Juan devam etti, "ve bana hiç kimse yardım edemedi, çünkü bu son derece kişisel ve nihai bi karar; o dünyada yaşama arzunu dile getirdiğin anda verilen bi nihai karar. Bu arzuyu dile getirmeni sağlamak için, organik olmayan varlıklar en gizli dileklerini bile yerine getirecekler."

"Bu gerçekten şeytanca, don Juan."

"Ha şunu bileydin. Ama sadece senin düşündüğün nedenden ötürü değil. Senin için şeytanca yanı, teslim olmak için ayartılmak; özellikle de bu denli büyük ödüllerle. Benim için ise, organik olmayan varlıklar âleminin şeytansı doğası, rüya görücülerin düşman bi evrende bulabileceği belki de tek sığınak olmasından geliyor."

"Orası rüya görücüler için gerçekten bir sığınak mı, don Juan?"

"Bazı rüya görücüler için kesinlikle öyle. Benim için değil. Benim payandalara ve parmaklıklara gereksinmem yok. Ben ne olduğumu biliyorum. Ben düşman bi evrende tek başınayım ve, Ne olursa olsun! demesini öğrendim."

Konuşmamız burada son buldu. Duymak istediklerimi söylememişti, ancak biliyordum ki, bir tünelde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek, nerdeyse, o yaşam biçimini seçmiş olmak anlamına geliyordu. Böyle bir şeye meraklı değildim. Hemen oracıkta, başka şeyler karıştırmadan rüya görme uygulamalarıma devam kararı aldım. Bunu da hemen don Juan'a söyledim.

"Hiçbi şey söyleme," diye öğütledi. "Ama anla ki, eğer kalmayı seçersen, kararın kesindir. Orada sonsuza dek kalırsın."

O dünyayı rüyamda gördüğüm sayısız kereler neler olduğu hakkında nesnel bir yargıya varmak benim için olanaksız. Söyleyebileceğim, o dünyanın bir rüya ne denli gerçek olabilirse o denli gerçek olduğudur. Ya da gündelik dünyamız kadar gerçek görünüyordu, diyebilirim. O dünya hakkında rüya görürken, don Juan'ın bana birçok kez söylediği şeyin farkına vardım: rüya görmenin etkisi altında, gerçek acılı bir başkalaşım geçiriyordu. Don Juan'ın bütün rüya görücülerin karşı karşıya kaldığını söylediği iki seçenekle yüz yüze bulmuştum kendimi; bize yüklenmiş olan duyusal yorum sistemini ya dikkatlice yenileyecek, ya da tümüyle kaldırıp atacaktık.

Don Juan için, yorumlama sistemimizi yenilemek onu onarmaya niyetlenmek anlamına geliyordu. Kişinin telaşsız ve dikkatle yetilerini geliştirmeye girişmesi demekti. Rüya görü-

cüler büyücülerin yolu ile uyum içinde yaşayarak, yargılarını askıya alıp, böylece istenilen yenilemeyi kolaylaştırmak için gerekli erkeyi koruyor ve depoluyorlardı. Anlattığına göre, yorumlama sistemimizi onarmayı seçtiğimizde gerçek akışkan hale geliyor, ve gerçek olabileceklerin alanı gerçeğin bütünlüğünü tehlikeye atmadan genişleyebiliyordu. O zaman, rüya görme, gerçek olanın öbür cephelerine kapıyı sahiden açıyordu.

Sistemimizi gözden çıkarmaya karar verirsek, yorum yapmadan algılanabileceklerin alanı aşırı genişliyordu. Algılamamızın açılıp yayılması öyle dev boyutlardaydı ki, elimizde duyusal yorumlama için çok az araçla ve böylece gerçekdışı gibi görünen sonsuz bir gerçeklikle, ya da pekâlâ gerçek de olabilecekken olmayan bir sonsuz gerçekdışılık ile baş başa kalakalıyorduk.

Benim için tek kabul edilebilir seçenek, yorumlama sistemimi yenilemek ve genişletmekti. Rüyalarımda organik olmayan varlıkların âlemindeyken, rüyadan rüyaya, öncüleri ayrıklamaktan rüya elçisinin sesini dinlemeye ya da tünelleri dolaşmaya kadar, bu dünyanın tutarlılığıyla karşı karşıya idim. O tünellerden hiçbir şey hissetmeden, ama uzay ve zamanın sürekliliğini bilerek geçiyordum, bu süreklilik normal koşullarda ussallık yoluyla fark edilemeyecek türden olsa da. Bununla birlikte, her tünelin içindeki farklılık ya da ayrıntı yokluğu ya da bolluğundan, ya da tüneller arasındaki mesafe duyumunu hissederek, ya da içinde dolaştığım her tünelin belirgin uzunluk ve genişliğini fark etme yoluyla, nesnel bir gözleme varmıştım.

Yorumlama sistemimdeki bu yenileme içinde, üzerimde en dramatik etkiyi yapan alan, organik olmayan varlıkların dünyasıyla aramdaki ilişkiye ait bilgiydi. Benim için gerçek olan bu dünyada, ben bir erke damlacığıydım. Böylece, yıldırım hızıyla devinen bir ışık gibi tünellerde vınlayarak dolaşıyor, ya da bir böcek gibi duvarlarına tırmanabiliyordum. Eğer uçuyorsam, bir ses bana rüya görme dikkatimi odakladığım duvarların ayrıntıları hakkında, keyfi değil, kapsamlı şekilde bilgi veriyordu. Bu ayrıntılar girift çıkıntılardan oluşuyordu, Braille yazı sistemi gibi. Duvarlarda emeklediğimde aynı ayrıntı-

ları daha net görebiliyor ve sesin bana anlattığı daha karmaşık tanımlamaları dinliyordum.

Benim için kaçınılmaz olan sonuç, ikili bir durumun gelişmesiydi. Bir yandan bir rüya görmekte olduğumu biliyordum; öte yandan, dünyadaki herhangi bir yolculuk kadar gerçek olan pragmatik bir yolculuk içinde olduğumun farkındaydım. Bu gerçek bölünme, don Juan'ın söylediklerini doğruluyordu: organik olmayan varlıkların mevcudiyeti ussallığımıza yapılan saldırıların en başta geleniydi.

Ancak uslamlamamı gerçekten askıya aldıktan sonra biraz rahata kavuştum. Bir zaman gelip de, inanılmaz konumumun gerilimi—sadece bir rüya gördüğüme ciddi olarak inanırken, organik olmayan varlıkların kanıtlanabilir varlığına da ciddi biçimde inanmak—beni mahvetmek üzereyken, tutumumda birden etkin bir değişiklik oldu; ama bunda benim hiç payım yoktu.

Don Juan'ın iddiasına göre düzenli şekilde gelişen erke düzeyim bir gün öyle bir eşiğe ulaşmıştı ki, insanın doğası, gerçekliği, algılaması hakkındaki varsayımlarıma ve önyargılarıma artık önem vermememi olanaklı kılmıştı. O gün, mantıksal ve işlevsel değerden bağımsız, ve hepsinden önemlisi, kişisel uygunluktan bağımsız bilgi tarafından büyülenmiştim.

Organik olmayan varlıklar konusundaki nesnel araştırmam benim için önemini yitirince, benim o dünyaya yaptığım rüya yolculukları konusunu don Juan kendisi gündeme getirdi. "Organik olmayan varlıklarla olan buluşmalarının düzenliliğinin farkında değilsin, sanırım," dedi.

Haklıydı. Hiç merak edip bunun üzerinde düşünmemiştim. Dikkatsizliğimin garipliği ile ilgili yorumlar yaptım.

"Bu dikkatsizlik değil," dedi. "Bu, o âlemin gizliliği teşvik etme özelliğidir. Organik olmayan varlıklar kendilerini gizemin, karanlığın ardında gizlerler. Dünyalarını düşün: durağan, bizi bi ışığa ya da bi ateşe yol alan pervaneler gibi çekmek üzere düzenlenmiş bi dünya.

"Rüya elçisinin sana şimdiye dek söylemeye cesaret edemediği bi şey var: organik olmayan varlıklar, bizim ya da ağlarına düşen herhangi bi varlığın bilinçliliğinin peşindedirler. Bi-

ze bilgi verecek, fakat karşılığını da çekip alacaklardır: tüm varlığımızı."

"Yani, don Juan, organik olmayan varlıkların balıkçılar gibi olduklarını mı söylüyorsun?"

"Tamamıyla. Bi an gelecek, elçi sana orada yakalanmış olan insanları, ya da insan olmayan, ama oraya takılmış olan öbür varlıkları gösterecektir. "

Buna tepkim, ani bier şaşkınlık ve korku sarsıntısı oldu. Don Juan'ın açımlamaları beni derinden etkilemişti, ama bastırılamayan bir merak duygusu anlamında. Adeta soluğum kesilmişti.

"Organik olmayan varlıklar, kimseyi kendileriyle kalmaya zorlayamazlar," diye, don Juan devam etti. Onların dünyasında yaşamak, gönüllü bi ilişkidir. Bununla birlikte, arzularımıza hizmet ederek, şımartıp her istediğimizi yaparak bizi tutsak etme yetisine sahiptirler. Devinimsiz olan bilinçlilikten sakın. Böyle bi bilinçlilik devinim aranmak zorundadır, ve bunu da sana söylediğim gibi yansıtmalar gerçekleştirerek, hatta bazen hayalet görüntüler yaratarak yapar."

Don Juan'dan "hayalet görüntüler"in ne demek olduğunu anlatmasını istedim. Organik olmayan varlıkların rüya görücülerin en derin duygularına kanca attıklarını ve onlarla acımasız biçimde oynadıklarını söyledi. Onları memnun etmek, ya da korkutmak için hayaletler yaratıyorlardı. Benim o hayaletlerden biriyle güreşmiş olduğumu anımsattı. Organik olmayan varlıkların üstün yansıtmacılar olduklarını, kendilerini duvardaki resimler gibi yansıtmaktan zevk aldıklarını açıkladı.

"Eski büyücüler bu yansıtmalara duydukları budalaca güven yüzünden yenik düştüler," diye devam etti. "Onlar dostlarının erk sahibi olduklarına inanıyorlardı. Dostlarının, sanki bi evrensel sinemadaymış gibi, dünyaların içinden yansıtılan yüzeysel erke oldukları gerçeğini göz ardı ettiler."

"Kendinle çelişkiye düşüyorsun, don Juan. Organik olmayan varlıkların gerçek olduğunu sen kendin söyledin. Şimdi bana onların yalnızca resimler olduğunu anlatıyorsun."

"Benim demek istediğim, organik olmayan varlıkların bizim dünyamızda perdeye yansıtılmış devinimli resimler gibi

olduklarıdır; hatta şunu da ekleyebilirim ki, onlar iki dünyanın sınırları içinden yansıtılan devinimli, yoğunluğu az erke resimleridir."

"Peki ya kendi dünyalarındaki organik olmayan varlıklar? Onlar da devinimli resimler midir?"

"Hiç de değil. O dünya bizimki kadar gerçektir. Eski büyücüler, organik olmayan varlıkların dünyasını karanlık bi alanda yüzen bi mağaralar ve gözenekler kabarcığı olarak tanımladılar. Ve organik olmayan varlıkları da, tıpkı vücudumuzun hücreleri gibi birbirlerine bağlı olan, içleri boş değnekler olarak betimlediler. Eski büyücüler, bu uçsuz bucaksız demete alacakaranlık labirenti adını verdiler."

"O zaman her rüya görücü o dünyayı aynı şekilde görüyor, öyle mi?"

"Elbette. Her rüya görücü onu olduğu gibi görür. Sen kendini, o dünyayı olduğu gibi gören tek insan mı sanıyorsun?"

O dünyada bir şeyin baştan beri bana eşsiz olduğum duyumunu verdiğini itiraf ettim. Bu çok hoş ve net olan özellik duygusunu yaratan rüya elçisinin sesi değildi, bilinçli olarak düşünebildiğim başka herhangi bir şey de değildi.

"İşte eski büyücüleri yere yıkan da tam buydu," dedi, don Juan. "Organik olmayan varlıklar onlara şimdi sana yaptıklarının aynısını yaptılar; onlarda eşsiz, özel oldukları duyumunu yarattılar; üstelik en mahvedici bi başkasını da: erk sahibi olma duyumunu. Erk ve eşsizlik, bozguncu güçler kadar yenilmezdir. Dikkatli ol!"

"Bu tehlikeyi sen nasıl savuşturdun, don Juan?"

"Ben o dünyaya bi iki kez gittikten sonra bi daha asla dönmedim oraya."

Don Juan, eski büyücülere göre evrenin yırtıcı olduğunu, ve herkesten çok onların bunu günlük büyücülük etkinliklerinde hesaba katmaları gerektiğini düşündüklerini anlattı. Onun fikri, bilinçliliğin doğal olarak gelişmek zorunda olduğu; ve gelişebilmesi için de tek yolun mücadelelerden, ölüm kalım savaşlarından geçtiği yönündeydi.

"Büyücülerin bilinçliliği rüya gördükleri zaman gelişir," diye devam etti. "Ve geliştiği anda, orada, dışarda bi şey bunun

doğruluğunu kabul eder, onaylar, ve onun için bi teklif verir. Organik olmayan varlıklar, bu yeni, zenginleşmiş bilinçlilik için pey sürenlerdir. Rüya görücülerin sonsuza dek ayakları üzerinde durmaları şarttır. O yırtıcı evrene çıkmaya cüret ettikleri anda, bi avdır artık onlar."

"Güvende olmam için ne yapmamı önerirsin, don Juan?"

"Her saniye ayaklarını sıkı bas! Hiçbi şeyin ya da hiç kimsenin senin için karar almasına izin verme. Organik olmayan varlıkların dünyasına sadece sen istediğin zaman git."

"Gerçekten, don Juan, bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Bir öncüyü ayrıkladığım anda, gitmem için üzerimde çok büyük bir güç kullanıyor. Vazgeçmek için zerre kadar şansım yok."

"Hadi! Kimi kandırdığını sanıyorsun sen? Kesinlikle durdurabilirsin onu. Daha önce denememişsin, hepsi bu."

Benim için durmanın olanaksız olduğu konusunda ısrar ettim. Konuyu daha fazla sürdürmedi, bunun için ona teşekkür borçluydum. Rahatsız edici bir suçluluk duygusu beni kemirmeye başlamıştı. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, öncülerin çekimini bilinçli olarak durdurma fikri hiç aklıma gelmemişti.

Her zamanki gibi, don Juan haklıydı. Niyetlenme yoluyla rüya görmemin akışını değiştirebileceğimi keşfettim. Unutmamalı ki, öncülerin beni kendi dünyalarına taşımaları için niyetlenmiştim. Bilerek bunun tersine niyetlenirsem, rüya görmemin de aksi yönü izlemesi olasıydı.

Uygulama yoluyla, organik olmayan varlıkların âlemine yolculuklarım için niyetlenme yeteneğim olağanüstü keskinleşti. Gelişmiş bir niyetlenme yeteneği, rüya görme dikkatim üzerinde gelişmiş bir denetim getirdi. Bu ilave denetim, beni daha cüretkâr yapmıştı. Dokunulmazlığa sahip olarak yolculuk yapabileceğimi hissediyordum, çünkü yolculuğumu ne zaman istersem durdurabilecektim.

"Güvenin çok ürkütücü," yorumunu yaptı, isteği üzerine rüya görme dikkati denetimimin yeni durumunu don Juan'a anlattığımda.

"Niye ürkütücü olsun?" diye sordum. Keşfetmiş olduğum şeyin işlevsel değerinden kesinlikle emindim.

"Çünkü seninki bi ahmağın güveni," dedi. "Sana tam duruma uygun bi büyücü öyküsü anlatacağım. Kendim tanık olmadım; ama öğretmenimin öğretmeni, nagual Elias, olmuş."

Don Juan'ın anlattığına göre nagual Elias ve hayatının aşkı, Amalia isimli bir kadın büyücü, gençlik yıllarında organik olmayan varlıkların dünyasında kaybolmuşlardı.

Don Juan'ın büyücülerden söz ederken birisinin hayatının aşkı olma türünden bir tanım yaptığına hiç tanık olmamıştım. Cümlesi beni irkiltti. Ona bu aykırılığı sordum.

"Aykırılık değil. Sadece baştan beri sana büyücülerin sevgisiyle ilgili öyküler anlatmaktan kaçındım," dedi. "Tüm yaşantın boyunca aşka öyle doymuşsun ki, ben sana bi ara verdirtmek istemiştim.

"Neyse, nagual Elias ve hayatının aşkı, cadı Amalia, organik olmayan varlıkların dünyasında kayboldular," diye, don Juan devam etti. "Oraya rüya görürken değil, fiziksel bedenlerinin içinde gittiler."

"Bu nasıl oldu, don Juan?"

"Öğretmenleri, nagual Rosendo, yaradılış olarak ve uygulamalar açısından eski büyücülere çok yakındı. Elias ve Amalia'ya yardım etmeye niyetlenmişti, ama bunun yerine onları bitakım ölümcül sınırların ötesine itti. Nagual Rosendo bunu aklından bile geçirmiyordu. Yapmak istediği iki öğrencisini ikinci dikkate sokmaktı; ama sonuçta eline geçen onların yitimi oldu."

Don Juan bu uzun ve karmaşık öykünün ayrıntılarına girmeyeceğini söyledi. Bana sadece onların o dünyada nasıl kaybolduklarını anlatacaktı. Nagual Rosendo'nun yanlış hesabının, organik olmayan varlıkların kadınlarla zerre kadar ilgilenmediklerini varsayışı olduğunu söyledi. Uslamlaması doğruydu ve bu şuradan geliyordu; büyücülerin bilgisinin kılavuzluğuna göre, evrenin dişi olduğu açıktı; ve dişiliğin bir filizi olan erkeklik ise ender bulunuyor, bu yüzden de açgözlülükle peşine düşülüyordu.

Don Juan konudan ayrıldı ve erkeklerin gezegenimizdeki haksız egemenliğinin, olasılıkla erkeklerin azlığının bir sonucu olduğu yorumunu yaptı. Ben bu konuyu sürdürmek istiyor-

dum, ama o öyküsüne devam etti. Nagual Rosendo'nun planı, Elias ve Amalia'ya özel olarak ikinci dikkatte yönerge vermekti. Ve bu hususta eski büyücülerin salık verdiği tekniği izledi. Rüya içinde bir öncü tuttu, ve ona öğrencilerinin birleşim noktalarını uygun konuma getirerek onları ikinci dikkate taşımasını emretti.

Kuramsal olarak, güçlü bir öncü hiç çaba harcamadan onların birleşim noktalarını uygun konuma getirebilirdi. Nagual Rosendo'nun göz önüne almadığı şey, organik olmayan varlıkların hileciliğiydi. Öncü, öğrencilerin birleşim noktalarının yerini değiştirdi değiştirmesine; ama onları bedensel olarak organik olmayan varlıkların âlemine kolayca taşıyacak bir konuma.

"Bu mümkün mü, bedensel olarak taşınmak?" diye sordum.

"Mümkün," diye güvence verdi. "Biz, birleşim noktasının bi yerde sabitlenmesi ile belirli bi biçim ve konumda tutulan erkeyiz. O yer değiştirilirse, erkenin biçim ve konumu da buna uygun olarak değişir. Organik olmayan varlıkların bütün yapması gereken, birleşim noktamızı doğru yere koymaktır; ve uçar gideriz; kurşun gibi, pabuçlar, şapka, ne varsa."

"Bu hepimizin başına gelebilir mi, don Juan?"

"Hiç kuşkusuz. Özellikle erkemizin toplam miktarı uygunsa. Besbelli, Elias ve Amalia'nın birleşik erkelerinin toplam miktarı organik olmayan varlıkların gözden kaçıramayacakları bi şeydi. Organik olmayan varlıklara güvenmek çok saçmadır. Onların kendi uyumları var, ve bu insani değil."

Don Juan'a nagual Rosendo'nun öğrencilerini o dünyaya göndermek için tam olarak ne yaptığını sordum. Sormamın aptalca olduğunu biliyordum, nasıl olsa sorumu duymazdan gelecekti. Anlatmaya başladığında gerçekten şaşırdım.

"Adımlar, sadeliğin ta kendisidir," dedi. "Öğrencilerini çok küçük, kapalı bi yere koydu, dolap gibi bir şeyin içine. Sonra rüya görmeye geçti, niyetini seslendirerek organik olmayan varlıkların âleminden bir öncü çağırdı, sonra da öğrencilerini öncüye teklif etme niyetini seslendirdi.

"Öncü, doğal olarak armağanı kabul etti ve savunmasız bi anlarında, dolabın içinde sevişirlerken onları alıp götürdü. Na-

gual dolabı açtığında, artık orada değildiler."

Don Juan'ın anlattığına göre, öğrencilerini organik olmayan varlıklara armağan olarak sunmak, tamamıyla eski büyücülerin yaptıkları bir şeydi. Nagual Rosendo bunu yapmak istemiyordu aslında; ama organik olmayan varlıkları denetimi altında tuttuğu gibi saçma bir inancın etkisi altındaydı.

"Büyücülerin manevraları ölümcüldür," diye, don Juan devam etti."Sana yalvarırım olağanüstü uyanık ol. Ahmakça bi özgüven edinmeye kalkışma."

"Sonunda Elias ve Amalia'ya ne oldu?" diye sordum.

"Nagual Rosendo bedensel olarak o dünyaya gidip onları aramak zorunda kaldı," diye yanıtladı.

"Buldu mu onları?"

"Buldu, anlatılmaz mücadelelerden sonra. Yine de onları tümüyle dışarı çıkaramadı. Böylece bu iki genç insan daima o âlemin yarı-tutsakları olarak kaldılar."

"Onları tanıdın mı, don Juan?"

"Elbette tanıdım, ve seni temin ederim, çok gariptiler."

6

Gölgelerin Dünyası

Son derece dikkatli olmalısın, çünkü organik olmayan varlıklara yem olmak üzeresin," dedi, don Juan, oldukça beklenmedik bir anda; rüya görmekle hiç ilgisi olmayan bir şey hakkında konuşmamızın sonrasında. Söylediği beni şaşırttı. Her zaman olduğu gibi, kendimi savunmaya yeltendim. "Beni uyarmana gerek yok. Ben çok dikkatliyim," diye güvence verdim.

"Organik olmayan varlıklar entrikacıdır," dedi. "Bunu

hissederim, ve daha baştan tuzaklar kurduklarını ve bu yolla istenmeyen rüya görücülerin fiilen ve süresiz olarak elendiklerini söyleyerek kendimi avutamam."

Sesinin tonu öyle ısrarcıydı ki, hemen, hiçbir tuzağa düşmeyeceğim konusunda tekrar güvence vermek zorunda kaldım.

"Organik olmayan varlıkların hizmetinde hayret edilecek araçları bulunduğunu ciddi olarak göz önünde tutmalısın," diye devam etti. "Bilinçlilikleri mükemmeldir. Onlara kıyasla bizler çocuğuz; göz diktikleri çok erkeli çocuklar."

Soyut düzeyde onun fikirlerini ve kaygılarını anladığımı, ama somut düzeyde uyarısı için hiçbir neden göremediğimi, çünkü rüya görme uygulamalarımın denetimim altında olduğunu söylemek istedim.

Don Juan tekrar konuşmadan önce gergin bir sessizlik oldu. Konuyu değiştirdi, ve dikkatimi, rüya görme yönergelerinin çok önemli bir noktasına—şimdiye dek fark etmemiş olduğum bir şeye çekmek istediğini söyledi.

"Rüya görme kapılarının özgül engeller olduğunu zaten anladın," dedi, "fakat bi kapıya ulaşıp onu geçebilmek için sana verilen uygulama yöntemlerinin o kapı hakkındaki her şey demek olmadığını henüz anlamış değilsin."

"Bu bana hiç açık gelmiyor, don Juan."

"Demek istiyorum ki, örneğin bi rüya görücü bi başka rüyanın içinde uyanmayı ya da gündelik yaşamın dünyasında uyanmadan rüyalarını değiştirmeyi öğrendiğinde, ikinci kapıya ulaşıp onu geçtiğini söylemek gerçeği yansıtmaz."

"Neden yansıtmaz, don Juan?"

"Çünkü ikinci rüya görme kapısı, ancak bi rüya görücü yabancı erke öncülerini ayrıklayıp onları izlemeyi öğrendiğinde geçilir."

"Öyleyse neden rüyaları değiştirme fikri de ortaya atılıyor ki?"

"Başka bi rüyada uyanmak ya da rüyaları değiştirmek, bi rüya görücünün bi öncüyü ayrıklayıp izleme yeteneğini arttırma uygulaması için eski büyücüler tarafından düşünülüp bulunmuş bi yoldur."

Don Juan bir öncüyü izlemenin yüksek bir başarı olduğunu, ve rüya görücüler bunun üstesinden geldiklerinde ikinci kapının ardına dek açılıp, ardında varolan evrenin onlara ulaşılabilir kılındığını söyledi. Bu evrenin hep orada olduğunu, ama erkesel cesaretimiz olmadığı için oraya gidemediğimizi; ve aslında ikinci rüya görme kapısının organik olmayan varlıkların dünyasına açılan kapı, ve rüya görenin de o kapıyı açan anahtar olduğunu vurguladı.

"Bir rüya görücü, bir öncüyü doğrudan ayrıklayabilir mi, rüya değiştirme eğitiminden geçmek zorunda kalmadan?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," dedi. "Eğitim şarttır. Buradaki soru, varolan tek eğitimin bu olup olmadığı. Ya da rüya görücü başka bi eğitim izleyebilir mi?"

Don Juan bana şakacı bir ifadeyle baktı. Sorusunu gerçekten yanıtlamamı bekler gibi görünüyordu. "Eski büyücülerin buldukları kadar mükemmel bir eğitimle ortaya çıkmak çok zor," dedim, nedenini bilmeden, ama karşı çıkılamayacak bir yetkeyle.

Don Juan kesinlikle haklı olduğumu kabul etti ve eski büyücülerin, rüya görme kapılarından geçip, her kapının ardında varolan belirli dünyalara gitmek için bir seri mükemmel eğitim tasarladıklarını söyledi. Rüya görmenin eski büyücülerin icadı olmasından dolayı, onların kuralları ile oynanması gerektiğini tekrarladı. İkinci kapının kuralını, üç adımdan oluşan bir seri olarak tanımladı: bir, rüya değiştirme eğitimini uygulayarak, rüya görücüler öncüleri keşfederler; iki, öncüleri izleyerek bir başka gerçek evrene girerler; ve üç, orada, eylemleri aracılığıyla, o evrenin yönetim yasalarını ve kurallarını kendi kendilerine keşfederler.

Don Juan'ın dediğine göre, organik olmayan varlıklarla ilişkilerimde kurallara öyle iyi uymuştum ki, yıkıcı olasılıklardan korkmaya başlamıştı. Bu varlıklardan yana kaçınılmaz olan tepkinin beni dünyalarında alıkoymaya kalkışmaları olduğunu düşünüyordu.

"Abarttığını düşünmüyor musun, don Juan?" diye sordum. Ortada onun çizdiği kadar cesaret kırıcı bir tablo olduğuna ina-

namıyordum.

"Kesinlikle abartmıyorum," dedi, kuru, ciddi bir ses tonuyla. "Göreceksin. Organik olmayan varlıklar, kimseyi gerçek bi savaş olmaksızın salıvermezler. "

"Ama sana beni istediklerini düşündüren ne?"

"Sana şimdiden çok fazla şey gösterdiler. Gerçekten bunca eziyete eğlence olsun diye girdiklerini mi sanıyorsun?"

Don Juan kendi sözüne kendi güldü. Ben hiç de eğlenceli bulmamıştım. Garip bir korku, rüya görme uygulamalarıma ara vermem, hatta tümüyle bırakmam gerektiğini mi düşünüyor diye sormaya yöneltti beni.

"İkinci kapının ardındaki evrene gidene dek rüya görmeni sürdürmelisin," dedi. "Anlatmak istediğim, organik olmayan varlıkların çağrısını kabul ya da reddedecek olanın yalnız sen olduğundur. Bu yüzden kendimi uzak tutuyor ve rüya görme uygulamaların hakkında hemen hiç yorum yapmıyorum."

Bilgisinin öbür yönlerini açıklamakta bu denli cömertken, rüya görme konusundaki bu cimriliğinin beni şaşkınlığa düşürdüğünü itiraf ettim.

"Sana rüya görmeyi öğretmek zorunda bırakıldım," dedi. "Sadece eski büyücüler tarafından kurulan model bu şekilde olduğu için. Rüya görme yolu tuzaklarla doludur, ve bu tuzaklardan kaçınmak ya da içlerine düşmek her rüya görücünün kişisel ve bireysel meselesidir; ve ekleyebilirim ki, nihai bi meseledir."

"Bu tuzaklara düşmek pohpohlanmaya ve güç vaatlerine dayanamamanın sonucu mudur?" diye sordum.

"Sadece onlara değil, organik olmayan varlıkların sunduğu hiçbi şeye dayanamamanın sonucu. Belirli bi noktanın ötesinde, büyücülerin onlar tarafından sunulan herhangi bi şeyi almamasının hiç yolu yoktur."

"Peki bu belirli nokta nedir, don Juan?"

"O nokta biz bireylere bağlı. Her birimiz için mücadele, o dünyadan sadece gerekeni almak adınadır; daha fazlasını değil. Neyin gerektiğini bilmek, büyücülerin hüneridir; fakat sadece gerekeni almak, en büyük başarılarıdır. Bu basit kuralı anlayamamak, bi tuzağın içine tepesi üstü düşmenin en emin yolu. "

"Düşersen ne olur, don Juan?"

"Düşersen bedelini ödersin, ve bedel düşüşün koşullarına ve derinliğine göre değişir. Ama aslında bu tür bi sonuçlanmadan söz etmenin yolu yok, çünkü karşımızdaki bi cezalandırma sorunu değil. Erkesel akımlar pusuda burada; ölümden çok daha ürkütücü durumlar yaratabilecek erkesel akımlar. Bi büyücünün yolundaki her şey bi ölüm kalım sorunudur, ama rüya görme yolunda bu sorun yüze katlanıyor."

Don Juan'a rüya görme uygulamalarımı her zaman azami dikkatle yürüttüğüm ve son derece düşünceli ve titiz davrandığım konusunda güvence verdim.

"Böyle olduğunu biliyorum," dedi. "Ama ben senin daha da düşünceli davranmanı, ve rüya görmeye ilişkin ele aldığın her şeye karşı çok daha temkinli olmanı istiyorum. Her şeyden önce, tetikte ol. Saldırının nereden geleceğini önceden bilemem."

"Bir görücü olarak, benim için yakınlarda bir tehlike mi *görüyorsun*, don Juan?"

"O gizemli kente ayak bastığın, sana erke bedenini toparlamanda yardım ettiğim o günden bu yana senin için yaklaşan bi tehlike *gördüm*.."

"Ama özel olarak neler yapmam ve nelerden kaçınmam gerektiğini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Tek bildiğim, ikinci kapının ardındaki evrenin bizimkine en yakın evren olduğu; ve bizim evrenimiz de epeyce düzenbaz ve zalim. Öyleyse ikisinin pek fazla farkı olamaz."

Beni neler beklediğini anlatması için inatla üsteledim. Ve o da ısrarla, bir büyücü olarak genel anlamda bir tehlike duyumsadığını, ama daha fazla ayrıntıya inemeyeceğini söyledi.

"Organik olmayan varlıkların evreni her an vurmaya hazırdır," diye devam etti. "Ama bizim kendi evrenimiz de öyledir. Onun için onların evrenine aynen bi savaş alanına dalıyormuşçasına girmelisin."

"Demek istediğin, don Juan, rüya görücülerin o dünyadan daima korkması gerektiği mi?"

"Hayır. Onu demek istemiyorum. Bi rüya görücü ikinci

kapının ardındaki evrene geçtiğinde, ya da bi rüya görücü bunu geçerli bi seçenek olarak almayı reddettiğinde, bi daha başı ağrımaz."

Don Juan, rüya görücülerin ancak bu aşamadan sonra devam etmekte özgür olduklarını belirtti. Ne demek istediğinden emin değildim; şöyle açıkladı; ikinci kapının ardındaki evren öyle güçlü ve saldırgandı ki, doğal bir siper, ya da rüya görücülerin zayıflıklarının araştırıldığı bir deneme alanı görevi yapıyordu. Bu denemeleri atlatabilirlerse, bir sonraki kapıya doğru ilerleyebiliyorlar, atlatamazlarsa sonsuza dek o evrende tutsak kalıyorlardı.

Endişeyle tıkanıp kalmıştım, ama bütün dil dökmelerime karşın tüm söylediği bunlarla kaldı. Eve döndüğümde, organik olmayan varlıkların âlemine yolculuklarımı sürdürdüm, büyük dikkat sarf ederek. Özenim yalnızca bu yolculuklardan aldığım zevki arttırmış görünüyordu. Öyle bir noktaya gelmiştim ki, organik olmayan varlıkların dünyasını sadece düşünmek bile tanımlanması olanaksız bir coşku yaratmaya yetiyordu. Keyfimin er geç sona ereceğinden korkuyordum, ama böyle olmadı. Beklenmedik bir şey onu daha da yoğunlaştırdı.

Bir seferinde, bir öncü beni sayısız tünellerin içinde hızla dolaştırmaktaydı; sanki bir şey arıyormuş, ya da tüm erkemi harcatıp beni tüketmek istiyormuş gibi. En sonunda durduğunda, kendimi maraton koşmuş gibi hissettim. O dünyanın kenarındaymışım gibi görünüyordu. Başka tünel kalmamıştı, tüm çevremde yalnızca siyahlık egemendi. Sonra birdenbire tam önümdeki alan aydınlanıverdi, oraya dolaylı bir kaynaktan ışık yansıyordu. Her şeyi yaygın olarak gri ve kahverengimsi gösteren yumuşak bir ışıktı. Gözlerim alıştığında bazı koyu renkli, devinimli şekilleri belli belirsiz ayırt ettim. Bir süre sonra bana öyle gelmeye başladı ki, rüya görme dikkatimi bu devinen şekillerin üzerinde odaklamam onları şekillendiriyordu. Üç değişik tipte olduklarını fark ettim: bazıları top gibi yuvarlaktı, öbürleri çan biçimindeydi ve en sonuncular dalgalanan dev boyutlu mum alevlerine benziyorlardı. Hepsi temelde yuvarlak hatlı ve aynı boyutlardaydı. Yüzlerce, hatta belki binlerceydiler.

Garip, karmaşık bir görsüyle karşı karşıya olduğumu biliyordum; ancak şekiller öyle gerçektiler ki tepkim sahici bir mide bulantısı oldu. Bir yuva dolusu dev boyutlu, yuvarlak, gri ve kahverengimsi böceğin üzerindeymişim gibi tiksintiye kapıldım. Yalnız her nedense kendimi güvencede hissediyordum, onların üzerinde uçarak dolaşırken. Ama rüyam bir gerçek yaşam durumu imiş gibi kendimi güvencede ya da huzursuz hissetmemin budalaca olduğunu anladığım anda, bütün o düşünceleri kafamdan attım. Yine de, o böceksi şekillerin kıvranışlarını izlerken onların bana dokunmak üzere oldukları fikri beni çok rahatsız etti.

"Biz dünyamızın devingen birimiyiz," dedi rüya elçisinin sesi, ansızın. "Korkma. Biz erkeyiz, ve kesinlikle sana dokunmak niyetinde değiliz. Bu zaten olanaksız. Gerçek sınırlarla ayrılmış durumdayız."

Uzun bir aradan sonra, ses ekledi, "Bize katılmanı istiyoruz. Bizim bulunduğumuz yere in. Ve huzursuz olma. Öncüler ve ben tıpkı öbürleri gibiyiz. Ben çan biçimindeyim, ve öncüler mum alevleri gibi."

O son cümle erke bedenim için kesinlikle bir tür işaretti. Onu duyduğum anda, bulantım ve korkum yok oldu. Onların düzlemine indim, ve toplar, çanlar ve mum alevleri çevremi aldılar. Öyle yakınıma gelmişlerdi ki, eğer fiziksel bedenim olsaydı bana dokunacaklardı. Bunun yerine, birbirimizin içinden geçtik, kapsüllenmiş hava yumakçıkları gibi.

O noktada, inanılmaz bir duyum yaşadım. Erke bedenim ile ya da onun içinde hiçbir şey hissetmememe karşın, bir başka yerde, en olağanüstü gıdıklanma duygusunu hissediyor ve kaydediyordum; yumuşak, hava gibi şeyler kesinlikle içimden geçiyordu, ama tam orada olmuyordu bu. Duyum belirsiz ve hızlıydı, ve onu tümüyle yakalamak için bana zaman tanımadı. Onun üzerine rüya görme dikkatimi odaklamak yerine, tümüyle o iri erke böceklerini incelemeye daldım

Bulunduğumuz düzeyde, bana öyle geliyordu ki, gölge varlıklarla benim aramda ortak bir yan vardı: boyutlar. Belki de onların erke bedenimle aynı boyutlarda oldukları yargısına vardığım için kendimi onlarla bu denli rahat ve sıcak hissetmiştim.

Onları inceleyince, kendilerine hiç aldırmadığım sonucuna vardım. Kişiliksiz, soğuk, duygusuzdular, ve ben bundan çok hoşlanıyordum. Bir dakika onlardan hoşlanmayıp, bir dakika sonra onları sevmemin, rüya görmenin sonucu mu, yoksa o varlıkların üzerimde kullanmaya çabaladıkları bir tür erke etkisinin ürünü mü olduğunu bir an için merak ettim.

"Onlar çok sevimli," dedim, elçiye, tam onlar için çok derin bir dostluk dalgasına, hatta sevgiye yenildiğim anda.

Aklımdakini söyler söylemez, karanlık şekiller iri kobaylar gibi telaşla kaçıştılar, beni yarı karanlıkta yalnız bırakarak.

"Çok fazla duygu yansıttın ve onları korkutup kaçırdın," dedi, elçinin sesi. "Hissetmek onlar için fazla müşkül, benim için de." Elçi gerçekten utangaç bir şekilde güldü.

Rüya görme seansım orada bitti. Uyandığımda, ilk tepkim çantamı toplayıp Meksika'ya gitmek ve don Juan'ı görmek arzusuydu. Ne var ki özel yaşantımda beklenmedik bir gelişme, gitmek için kendimden geçmiş bir şekilde hazırlanmama karşın yola çıkmamı engelledi. Bu aksilikten doğan kaygılar rüya görme uygulamalarımın bütün düzenini bozdu. Bilinçli irademle onları durdurmuş değildim; o özel rüyayı farkında olmadan o denli önemsemiştim ki, tek bildiğim eğer don Juan'a ulaşamazsam rüya görmeyi sürdürmenin hiç anlamı olmadığıydı.

Altı aydan uzun süren bir kesintiden sonra, olanlar bana gittikçe daha gizemli gelmeye başladı. Tek başına duygularımın, rüya görme uygulamalarımı durdurabileceğini hiç düşünmemiştim. Arzulamanın da geri getirmeye yeterli olup olmayacağını merak ettim. Yeterliydi! Rüya görmeye yeniden girme düşüncesini ifade ettiğim anda, uygulamalarım sanki hiç durmamış gibi devam etti. Öncü beni kaldığımız yerden alıp doğruca geçen seansta karşılaştığım görsüye götürdü.

"Burası gölgelerin dünyasıdır," dedi, elçinin sesi, ben oraya varır varmaz. "Fakat, gölge olmamıza rağmen, ışık saçarız. Devingen olmamızın dışında, tünellerdeki ışık da biziz. Burada var olan başka bir organik olmayan varlık çeşidiyiz. Üç tür var: bir tanesi devinimsiz bir tünel gibidir, öteki ise devingen bir gölgeye benzer. Biz, devingen gölgeleriz. Tüneller bize erkelerini verir, biz de onların arzularını yerine getiririz."

Elçi konuşmayı kesti. Üçüncü tür organik olmayan varlığı sormam için bana meydan okuduğunu hissettim. Sormazsam, elçinin bana anlatmayacağını da hissediyordum.

"Üçüncü çeşit organik olmayan varlık nedir?" dedim.

Elçi öksürdü ve kıkırdadı. Sesi, soruyu almış olmaktan duyduğu zevki yansıtıyor gibi geldi bana. "Ah, o bizim en gizemli parçamız," dedi. "Üçüncü tür, ziyaretçilerimize yalnız bizimle kalmaya karar verdiklerinde gösterilir."

"Neden öyle?" diye sordum.

"Çünkü onları görmek için çok fazla erke gereklidir," diye yanıtladı, elçi. "Ve bu erkeyi temin etmemiz gerekir."

Elçinin bana doğruyu söylediğini biliyordum. Aynı zamanda korkunç bir tehlikenin pusuda olduğunu da biliyordum. Yine de sınırsız bir merakla sürüklenmekteydim. Üçüncü türü görmek istiyordum.

Elçi ruh halimin farkında gibiydi. "Onları görmek ister miydin?" dedi kayıtsızca "Pek tabii," dedim.

"Bütün yapman gereken, burada bizimle kalmayı arzu ettiğini yüksek sesle söylemek," dedi, umursamaz bir ses tonuyla.

"Ama bunu söylersem, kalmam gerekir, doğru değil mi?" diye sordum.

"Kuşkusuz," dedi, elçi, kesin bir inanç ifadesiyle. "Bu dünyada seslendirdiğin her şey temellidir. "

Düşünmeden edemedim; elçi beni kalmam için kandırmak isteseydi, tüm yapması gereken bana yalan söylemekti. Aradaki farkı bilemezdim ki.

"Sana yalan söyleyemem, çünkü bir yalan mevcut değildir," dedi, elçi, düşüncelerimin içine sızarak. "Sana sadece var olanları anlatabilirim. Benim dünyamda, yalnızca niyet mevcuttur; bir yalanın ardında ise niyet yoktur; bundan dolayı da varlığı mevcut değildir."

Yalanların ardında bile niyet bulunduğunu söyleyerek tartışmak istedim, ama daha itirazımı seslendiremeden, elçi, yalanların ardında kasıt olduğunu, ama kastın niyet olmadığını söyledi.

Rüya görme dikkatimi elçinin ortaya attığı fikir üzerinde odaklayamıyordum. Tümü gölge varlıklara yönelmişti. Birden,

onların garip, çocuksu hayvanlardan oluşan bir sürü görünümü aldıklarını fark ettim. Elçinin sesi beni coşkumu denetim altında tutmam için uyardı, çünkü duygusal patlamaların onları bir kuş sürüsü gibi dağıtma gücü vardı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Bizim yanımıza in, ve bizi itmeye ya da çekmeye çalış," diyordu elçinin sesi, ısrarla, "Bunu yapmayı ne denli çabuk öğrenirsen, kendi dünyanda nesneleri sadece onlara bakarak devindirmeyi de o denli çabuk başarırsın. "

Benim tüccar mantığım bu beklentiyle çılgına dönmüştü. Bir anda onların arasındaydım; deliler gibi itmeye veya çekmeye çalışıyordum. Bir süre sonra erkemi tümüyle tükettim. O zaman, bir evi dişlerimle kaldırmaya denk hayret verici bir iş için çabalıyormuşum izlenimine kapıldım.

Başka bir izlenimim de şuydu; ne denli gayret sarf edersem, gölgelerin sayısı da o denli artıyordu. Sanki her köşeden çıkıyor gibiydiler; beni izlemek için, ya da benden beslenmek için. Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, gölgeler yine kaçıştılar.

"Biz senden beslenmiyoruz," dedi, elçi. "Hepimiz senin erkeni hissetmek için geliyoruz, senin soğuk bir günde güneş ışığı için yaptığına çok benzer bu."

Elçi kuşkulu düşüncelerimi bırakıp onlara açılmam için beni zorladı. Sesini duydum, ve söylediklerini dinlerken fark ettim ki tamamıyla gündelik dünyamdaki gibi işitiyor, hissediyor ve düşünüyordum. Çevremi görmek için yavaşça döndüm. Algımın netliğini bir ölçü olarak alınca, gerçek bir dünyada olduğum sonucuna vardım.

Elçinin sesini kulaklarımın içinde duydum. Benim kendi dünyamı algılamamla onların dünyasını algılamam arasındaki tek farkın, onlarınkini algılama bir göz açıp kapayıncaya dek başlayıp biterken, benimkini algılamanın böyle olmamasında bulunduğunu söylüyordu, çünkü benim bilinçliliğim—niyetleri ile benim dünyamı yerinde tutan, benim gibi sınırsız sayıdaki varlığın bilinçliliği ile birlikte—kendi dünyam üzerinde sabitlenmişti. Elçinin eklediğine göre, benim dünyamı algılamak da organik olmayan varlıklar için aynı şekilde, göz açıp kapayana dek başlayıp bitiyordu, ama kendi dünyalarını algılama-

ları böyle değildi; çünkü onlardan sınırsız sayıda varlık, dünyalarını niyetleri ile yerinde tutuyorlardı.

O anda görüntü dağılmaya başladı. Bir dalgıç gibiydim; ve o dünyadan uyanmak, yüzeye ulaşmak için yukarı yüzmeye benziyordu.

Bir sonraki seansta, elçi benimle konuşmasına devingen gölgelerle durağan tünellerin arasında tümüyle uyumlu ve birlikte işleyen bir ilişki olduğunu yineleyerek başladı. Sözlerini, "Birbirimiz olmadan var olamayız," diye bitirdi.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim.

Elçi, bu şekilde bağlı olmanın ne olduğunu hiçbir şekilde anlayamayacağımı, bunun bağımlı olmaktan sonsuz ölçüde daha fazla olduğunu sitemle söylerken, sesinde bir küçümseme ifadesi sezdim. Ne demek istediğini sormaya niyetlenmiştim, ama bir an sonra kendimi ancak tünel dokusunun kendisi diye tanımlayabileceğim bir şeyin içinde buldum. Donuk bir ışık yayan, garip biçimde birbirine karışmış, beze gibi birtakım tümsekler görüyordum. Bunların bende Braille gibi oldukları izlenimini bırakan çıkıntılarla aynı olduklarını düşündüm. Yaklaşık bir metre çapında erke kabarcıkları olduğunu hesaplayınca, o tünellerin gerçek boyutlarını merak etmeye başlamıştım.

"Buradaki boyutlar, sizin dünyanızdaki boyutlar gibi değildir," dedi, elçi."Bu dünyanın erkesi farklı bir tür erkedir; onun nitelikleri sizin dünyanızdaki erkenin nitelikleri ile uyuşmaz, ancak bu dünya da sizinki kadar gerçektir."

Elçi, tünellerin duvarlarındaki çıkıntıları bana betimlediği ve açıkladığı zaman, gölge varlıklar hakkındaki her şeyi anlatmış olduğunu söyleyerek konuşmasını sürdürdü. Ben de karşılık olarak, açıklamalarını duyduğumu, ama rüya görme ile doğrudan ilgili olmadıklarını düşündüğüm için dikkatimi vermediğimi söyledim.

"Burada, bu âlemdeki her şey, doğrudan rüya görme ile ilgilidir," diye belirtti, elçi.

Yanlış yargımın nedenleri hakkında düşünmek istiyordum, ama zihnim boşalmıştı. Rüya görme dikkatim zayıflıyordu. Onu çevremdeki dünyaya odaklamakta güçlük çekiyordum. Uyanmak için kendimi sıktım. Elçi tekrar konuşmaya başladı,

ve sesi bana destek oldu. Rüya görme dikkatim büyük ölçüde canlandı.

"Rüya görme, rüya görücüleri bu dünyaya getiren araçtır," dedi, elçi, "ve büyücülerin rüya görme hakkında bildikleri her şey onlara tarafımızdan öğretildi. Bizim dünyamız, sizin dünyanıza rüyalar diye adlandırılan bir kapıyla bağlanmıştır. Biz o kapıdan nasıl geçileceğini biliriz, ama insanoğlu bilmez. Öğrenmesi gerekir."

Elçinin sesi bana daha önce açıkladıklarını anlatmaya devam etti.

"Tünellerin duvarlarındaki çıkıntılar, gölge varlıklardır," dedi. "Ben de onlardan biriyim. Tünellerin içinde, duvarlarında dolaşırız, bizim erkemiz olan tünellerdeki erke ile kendimizi yükleyerek."

Amaçsız bir düşünce geçti zihnimden: tanıklık etmekte olduğum türden bir eşyaşamsal ilişkiyi kavrayacak yetim gerçekten yoktu.

"Eğer bizim aramızda kalacak olsaydın, bizim kadar bağlanmış olmanın nasıl bir duygu olduğunu kuşkusuz öğrenecektin," dedi, elçi.

Yanıtımı bekliyor gibiydi. Gerçekten istediği şeyin, kalmaya karar verdiğimi söylemem olduğunu hissediyordum.

"Tünellerin her birinde kaç gölge varlık var?" diye, havayı değiştirmek için sordum; ama anında pişman oldum, çünkü elçi her tünelin içindeki gölge varlıkların sayısı ve görevleri hakkında bana ayrıntılı bir hesap vermeye başlamıştı. Dediğine göre her tünelin belirli sayıda bağımlı varlığı mevcuttu ve bunlar destekleyici tünellerin gereksinim ve beklentileriyle ilgili belirli görevleri yerine getiriyorlardı.

Elçinin daha fazla ayrıntıya inmesini istemiyordum. Düşünceme göre, tünel ve gölge varlıklar hakkında ne denli az şey bilirsem o denli iyi durumda olacaktım. Bu düşünceyi açıkça ifade ettiğim anda, elçi durdu ve erke bedenim bir telle çekilmiş gibi şiddetle sarsıldı. Bir an sonra, tümüyle uyanık, yatağımdaydım.

O günden sonra, uygulamalarımı durdurabilecek başka korkularım olmadı. Başka bir fikir bana egemen olmaya başla-

mıştı; eşsiz bir heyecan bulmuş olduğum düşüncesi. Her gün, rüya görmeye başlamak ve öncü tarafından gölgelerin dünyasına götürülmek için zor sabrediyordum. İlave bir çekicilik de, gölgelerin dünyasına ait görsülerimin de öncekilerden daha gerçeğe yakın olmasıydı. Düzenli düşüncelerin, görsel ve işitsel açıdan yüklenen düzenli duyusal verilerin, düzenli tepkilerimin öznel ölçüleri ile yargıya varıldığında; deneyimlerim, devam ettikleri sürece, bizim gündelik dünyamızdaki herhangi bir durum kadar gerçektiler. Görsülerimle gündelik dünyamın tek farkının, görsülerimin sona erme süresinin hızı olduğu algısal deneyimlerim hiç olmamıştı, daha önce. Bir an bir garip, gerçek dünyadaydım, bir sonrakinde ise yatağımda.

Don Juan'ın yorumlarını ve açıklamalarını duymak için can atıyordum, ama hâlâ Los Angeles'da tek başınaydım. Durumumu düşündükçe endişem artıyordu; organik olmayan varlıkların âleminde bir şeyin yıldırım hızıyla düzenler kurduğunu bile duyumsamaya başlamıştım.

Endişem çoğaldıkça, çok derin bir korku durumuna girdim, gölgelerin dünyasını düşündükçe zihnimin coşkuyla kendinden geçmesine karşın. İşleri daha da karıştırmak için, rüya elçisinin sesi gündelik bilinçliliğime kaydı. Bir gün üniversitede derste iken, sesin, rüya görme uygulamalarımı kesmeye niyetlenmemin tüm hedeflerimin üzerinde beklenmedik zararlı etkileri olacağını üst üste tekrarladığını işittim. Savaşçıların mücadeleden çekinmediklerini, ve uygulamalarıma devam etmemem için hiçbir geçerli nedenimin bulunmadığını öne sürüyordu. Elçiye hak verdim. Hiçbir şeyi durdurmaya niyetim yoktu; ses sadece hissettiklerimi doğruluyordu.

Yalnızca elçi değişmemiş, bir de yeni öncü sahnede belirmişti. Bir seferinde, rüyamın öğelerini incelemeye başlamadan önce, bir öncü tam anlamıyla önüme atladı ve rüya görme dikkatimi saldırgan bir biçimde zaptetti. Bu öncünün kayda değer özelliği, herhangi bir erkesel başkalaşım geçirmeye gereksinimi olmamasıydı; o baştan beri bir erke damlacığıydı. Onunla gitme niyetimi seslendirmeme gerek kalmadan, göz açıp kapayana dek öncü beni organik olmayan varlıkların âleminde başka bir bölüme taşıdı: kılıç-dişli kaplanların dünyasına.

O görsülerden gözüme ilişenleri öbür çalışmalarımda anlatmıştım. Gözüme ilişenleri diyorum, çünkü o zamanlar algıladığım dünyaları tek yönlü zihnime kavrayabileceğim şekilde aktarmak için yeterli erkeye sahip değildim.

Kılıç-dişli kaplanlara ilişkin gecelik görsülerim uzun süre düzenli olarak devam etti, ta ki bir gece beni o âleme ilk kez götürmüş olan saldırgan öncü ansızın tekrar ortaya çıkana dek. İznimi beklemeden, beni alıp tünellere götürdü.

Elçinin sesini işittim. Hemen, o zamana dek duyduğum en uzun ve dokunaklı satıcı konuşmasına giriş yaptı. Bana organik olmayan varlıkların dünyasındaki olağanüstü avantajları anlattı. Zihni kesinlikle afallatacak bilgiler edinmekten, ve bunun için gereken en basit edimden; o harika tünellerde kalmaktan bahsetti. İnanılmaz devingenlikten, keşifler yapmak için sonsuz zamandan, ve hepsinden fazla, en önemsiz heveslerimi bile temin edecek evrensel hizmetkârlar tarafından şımartılmaktan söz etti.

"Evrenin en inanılmaz köşelerinden bilinçli varlıklar bizimle kalırlar," dedi, elçi, konuşmasını bitirirken. "Ve bizimle kalmaya bayılırlar. Aslında, kimse ayrılmak istemez."

O anda zihnimden geçen düşünce, hizmetkârlığın bana kesinlikle çok ters geldiğiydi. Hizmetkârlarla ve hizmet edilirken kendimi hiç rahat hissetmemiştim.

Öncü yönetimi ele aldı ve beni sayısız tüneller boyunca süzülmeye götürdü. Öbürlerinden nedense daha büyük görünen bir tünelde durakladı. Rüya görme dikkatim o tünelin boyut ve oluşumuna perçinlenmişti, ve şayet arkama döndürülmeseydim, oraya yapışmış kalacaktı. Ondan sonra dikkatim gölge varlıklardan bir nebze daha büyük olan bir erke damlacığına odaklandı. Maviydi; bir mum alevinin ortasındaki mavilik gibi. Bu erke biçimlenmesinin bir gölge varlık olmadığını ve oraya ait olmadığını biliyordum.

Onu duyumsamaya daldım. Öncü bana ayrılmamı işaret etti, fakat nedense hareketleri beni etkilemiyordu. Huzursuz bir şekilde yerimde kaldım. Yalnız öncünün işareti konsantrasyonumu bozmuştu; mavi şekli gözden yitirdim.

Birdenbire, hatırı sayılır bir güç beni kendi çevremde fırıl-

dak gibi çevirdi ve mavi şeklin tam önüne bıraktı. Ona gözümü dikince, bir insan figürüne dönüştü; çok küçük, ince, narin, nerdeyse saydamdı. Erkek mi kadın mı olduğunu algılayabilmek için ümitsizce çabaladım, ama ne denli uğraştıysam başaramadım.

Elçiyle konuşma uğraşım da başarısız oldu. Aceleyle uzağa uçmuştu; beni tanımadığım bir insanla karşı karşıya, tünelde asılı bırakarak. Onunla elçiyle konuştuğum gibi konuşmaya çalıştım. Hiç karşılık alamadım. Bizi ayıran engeli yıkamadığım için bir düş kırıklığı dalgasına kapıldım. Sonra da, düşman bile olabilecek birisiyle yalnız kalmanın korkusu sardı içimi.

O yabancının varlığının harekete geçirdiği bir tepkiler zinciri yaşadım. Sevinç bile duydum; çünkü öncü nihayet bana o dünyaya yakalanmış olan bir başka insanoğlunu göstermişti. Beni umutsuzluğa düşüren tek şey, hiç iletişim kuramamamız olasılığıydı; çünkü o yabancı benimkinden farklı bir zamana ait olan eski çağ büyücülerinden biri olabilirdi.

Sevincim ve merakım yoğunlaştıkça, ben de ağırlaşmaya başladım, sonunda öyle büyüdüğüm bir an geldi ki, bedenimin içine ve dünyaya geri döndüm. Los Angeles'da California Üniversitesi'nin yanındaki bir parkta buldum kendimi. Golf oynayan insanların arasında, çimenlerin üzerinde duruyordum. Önümdeki insan da benimle aynı hızda maddeleşmişti. Kısa bir an birbirimizle bakıştık. Bir kız çocuğuydu, yaklaşık altı veya yedi yaşlarında. Kendisini tanıdığımı düşündüm. Onu görünce sevincim ve merakım öyle ölçüsüz bir hale geldi ki, bu duygular bir geri dönüş başlattılar. Öylesine bir hızla kütlemi yitirdim ki bir an sonra tekrar organik olmayan varlıkların âleminde bir erke damlacığıydım. Öncü benim için geri döndü ve beni telaşla çekip uzaklaştırdı.

Bir korku sarsıntısıyla uyandım. Gündelik dünya düzeyine çıkma sürecinde, bir şey araya bir mesaj sıkıştırmıştı. Bildiğim veya bildiğimi sandığım şeyi toparlamak için zihnim çılgınca bir uğraşa girişti. Bana takılmış gizli bir duygu ya da bilgi yakalamak amacıyla kırk sekiz saatten fazla sürekli olarak uğraştım. Tek başardığım bir güç duyumsamak oldu—bunun zihnimin ya da bedenimin dışından geldiğini zannediyordum—ve

bu güç bana artık rüyalarıma güvenmememem gerektiğini söylüyordu.

Birkaç gün sonra, karanlık ve gizemli bir kesinlik duygusu beni sarmaya başladı, gerçekliğinden hiç kuşkum kalmayana dek azar azar büyüyen bir duyguydu bu: mavi erke kabarcığının organik olmayan varlıkların âleminde bir tutsak olduğundan emindim.

Don Juan'ın öğütlerine her zamankinden daha umutsuzca gereksinim duyuyordum. Yılların çalışmasını kaldırıp atmış olacağımı bildiğim halde kendime engel olamadım; yaptıklarımı öylece bırakıp Meksika'ya koştum.

"Ne istiyorsun, gerçekten?" diye sordu, don Juan, çılgınca geveleddiklerimi kesmek amacıyla.

Ona açıklayamadım; ne istediğimi kendim de bilmiyordum ki.

"Bana böyle koşman için sorunun çok ciddi olmalı," dedi, düşünceli bir ifadeyle.

"Öyle, sorunumun gerçekten ne olduğunu tam çıkartamasam da," dedim.

Rüya görme uygulamalarımı, bütün gerekli ayrıntılarıyla birlikte anlatmamı istedi. Küçük kıza ilişkin görsümü ve beni duygusal düzeyde nasıl etkilediğini ona anlattım. Bana hemen, olayı önemsemememi, bunu fantezilerime hizmet etmek için organik olmayan varlıkların utanmazca bir girişimi olarak almamı söyledi. Söylediğine göre, gereğinden fazla önem verildiği zaman, rüya görme eski büyücüler için ifade ettiği olguya dönüşüyordu: tükenmez bir zaaf kaynağına.

Açıklanamaz bir nedenden ötürü, don Juan'a gölge varlıkların âlemini anlatmaya isteksizdim. Yalnız küçük kıza ilişkin görsümü gereksiz sayıp göz ardı edince, kendimi o dünyaya yaptığım ziyaretleri ona anlatmaya mecbur hissettim kendimi. Uzun süre sessiz kaldı; çok etkilenmiş gibiydi.

Nihayet konuştuğunda şöyle dedi, "Düşündüğümden daha yalnızsın, çünkü rüya görme uygulamalarını seninle hiç tartışamam. Eski büyücülerle aynı durumdasın. Bütün yapabileceğim, toparlayabildiğin tüm özeninle hareket etmeni sana tekrar etmektir."

"Neden eski büyücülerle aynı durumda olduğumu söylüyorsun?"

"Daha önce de defalarca söylediğim gibi, ruh halin tehlikeli biçimde eski büyücülerinkine benziyor. Onlar yeti sahibi varlıklardı; kusurları ise, organik olmayan varlıkların âlemini, balığın denize kaçması gibi benimsemeleri oldu. Sen de aynı teknedesin. O âlem hakkında hiçbirimizin aklına bile getiremeyeceği şeyler biliyorsun. Örneğin ben gölgelerin dünyasını hiç tanımadım, nagual Julian da tanımıyordu, nagual Elias da; o dünyada çok uzun zaman geçirmiş olmasına karşın."

"Ama gölgelerin dünyasını tanımak neyi değiştirir ki?"

"Çok şeyi. Rüya görücüler oraya ancak organik olmayan varlıklar onların o dünyada kalacaklarından emin olduklarında götürülür. Bunu eski büyücülerin öykülerinden biliyoruz."

"Seni temin ederim, don Juan, orada kalmaya hiçbir şekilde niyetim yok. Sanki hizmet ya da erk vaatleri ile ökseye takılmak üzereymişim gibi konuşuyorsun. İkisiyle de ilgilenmiyorum, bu kesin."

"Bu düzeyde, artık o denli basit değil. Kolayca bırakabileceğin noktanın ötesine geçmişsin. Üstelik, sulu bi organik olmayan varlık tarafından seçilme talihsizliğine uğramışsın. Onunla nasıl boğuştuğunu anımsıyor musun? Ve nasıl hissettiğini? Sana o zaman söylemiştim, sulu organik olmayan varlıkların en rahatsız edicileri olduğunu. Bağımlı ve sahiplenicidirler, ve bi kez kancalarını taktılar mı asla bırakmazlar."

"Peki bu benim olayımda ne anlama geliyor, don Juan?"

"Gerçek bela anlamına geliyor. Gösteriyi yürüten, senin o ölümcül günde yakalamış olduğun organik olmayan varlık. Yıllar boyunca, seninle iyice samimi oldu. Seni çok yakından tanıyor."

Organik olmayan bir varlığın beni çok yakından tanıması düşüncesinin bile midemi bulandırdığını don Juan'a içtenlikle itiraf ettim.

"Rüya görücüler, organik olmayan varlıkların hiç merhamet sahibi olmadıklarını anladıklarında," dedi, "genellikle onlar için çok geçtir; çünkü o zamana dek varlıklar onları ele geçirmiştir bile."

İçimin derinliklerinde, onun soyut olarak konuştuğunu hissediyordum; teorik olarak var olabilecek, ama uygulamaya geçemeyecek tehlikelerden bahsediyordu. O tür bir tehlike olmadığından gizliden gizliye emindim.

"Organik olmayan varlıkların beni tuzağa düşürmesine hiçbir şekilde izin vermeyeceğim, eğer düşündüğün buysa," dedim.

"Seni oyuna getireceklerini düşünüyorum," dedi. "Nagual Rosendo'yu oyuna getirdikleri gibi. Seni öyle kuracaklar ki, tuzağı göremeyeceksin, kuşkulanmayacaksın bile. Onlar inandırıcı iş görürler. Şimdi de küçük bi kız icat ettiler."

"Ama o küçük kızın varlığından en ufak bir kuşku yok zihnimde," diye ısrar ettim.

"Küçük kız filan yok," diye tersledi. "O mavimsi erke damlacığı, bi öncü. Organik olmayan varlıkların âlemine tutsak düşmüş bir kâşif. Sana bu varlıkların balıkçılar gibi olduklarını söylemiştim; bilinçliliği cezbeder ve yakalarlar."

Don Juan, o mavimsi erke damlacığının bizimkinden tamamıyla farklı bir boyuttan olduğuna hiç kuşkusuz inandığını söyledi; zor durumda kalıp örümcek ağındaki sinek gibi yakalanan bir öncüydü bu.

Benzetmesinden hoşlanmamıştım. Beni fiziksel bir rahatsızlık duyacak kadar kaygılandırmıştı. Bunu don Juan'a söylediğimde o da bana tutsak öncü için duyduğum kaygının kendisini umutsuzluk noktasına getirmek üzere olduğunu söyledi.

"Bu seni niye rahatsız ediyor?" diye sordum.

"O lanet dünyada birisi bi tertip hazırlıyor," dedi. "Ve ne olduğunu çıkaramıyorum."

Don Juan ve yoldaşlarıyla kaldığım sürede, organik olmayan varlıkların dünyası ile ilgili hiç rüya görmedim. Her zamanki gibi, uygulamam rüya görme dikkatimi rüyalarımdaki nesneler üzerine odaklamak ve rüyaları değiştirmek ile ilgiliydi. Kaygılarımı gidermek için bir yol olmak üzere, don Juan bulutlara ve uzaklardaki dağların doruklarına sabit bakmamı söyledi. Sonuç, hemen bulutlarla aynı düzeye çıkma, ya da gerçekten uzak doruklarda olma duygusuydu.

"Çok memnun, ama çok da endişeliyim," dedi, don Juan,

çabalarımla ilgili fikrini belirtirken. "Sana harikalar öğretiyorlar, ve sen fark etmiyorsun bile. Ve kastettiğim de benim öğretmenliğim değil. "

"Organik olmayan varlıkları kastediyorsun, doğru değil mi?"

"Evet, onları kastediyorum. Senin hiçbi şeye sabit bakmanı önermem; bu eski büyücülerin tekniğiydi. Sadece seçtikleri nesnelere sabit bakarak, göz açıp kapayana dek erke bedenlerine ulaşırlardı. Çok etkileyici bi teknik, ama çağdaş büyücüler için yararsız. Uyanıklığımızı, ya da özgürlük arayışı için yeteneğimizi arttırmıyor. Bütün yaptığı bizi somutluğa çivilemek; bu da hiç arzulanmayacak bi durum."

Don Juan şunu da ekledi; kendimi denetimde tutmadığım takdirde, günlük yaşamımın dikkati ile ikinci dikkati birleştirene dek, dayanılmaz bir adam olup çıkacaktım. Dediğine göre, ikinci dikkatteki devingenliğimle, gündelik dünya bilincimin sabitliğindeki ısrarım arasında tehlikeli bir boşluk vardı. Bu boşluk öyle büyüktü ki, söylediğine göre günlük konumda nerdeyse bir ahmak, ikinci dikkatte ise bir kaçıktım.

Eve dönmeden önce, gölgelerin dünyasındaki rüya görsülerimi Carol Tiggs ile görüşme cüretini gösterdim, don Juan'ın onları kimseyle tartışmamam hakkındaki öğütlerine karşın. Çok anlayışlı ve çok ilgiliydi, benim tam taydaşım olduğu için. Tasalarımı ona açmış olmamdan ötürü don Juan bana kesinlikle öfkelenmişti. Kendimi her zamankinden daha kötü hissediyordum. Kendime acıma duygusu beni esir almıştı; hep yanlış şeyi yapmaktan yakınmaya başlamıştım.

"Henüz hiçbi şey yapmadın," diyerek, don Juan beni tersledi. "Bu kadarını biliyorum."

Ne kadar haklıydı! Evde, bir sonraki rüya görme seansımda, felaketin ipleri koptu. Gölgelerin dünyasına ulaştım, sayısız kereler yaptığım gibi; farklılık mavi erke oluşumunun varlığıydı. Öbür gölge varlıkların arasındaydı. Kabarcık daha önce de orada olduğu halde onu fark etmemiş olmamın mümkün olabileceğini hissettim. Onu ayırt ettiğim anda, rüya görme dikkatim kaçınılmaz bir biçimde o erke damlacığına doğru çekildi. Birkaç saniyede onun yanındaydım. Öbür gölgeler bana doğru

geldiler, her zamanki gibi, ama onlara hiç aldırmadım.

Birdenbire, o yuvarlak mavi şekil daha önce gördüğüm küçük kıza dönüştü. İnce, narin, uzun boynunu bir yana eğdi ve ancak duyulabilecek bir fısıltıyla şöyle dedi, "Bana yardım et!" Bunu ya söyledi, ya da ben söylediğini hayal ettim. Sonuç aynıydı: donmuş, kalakaldım, gerçek bir kaygıyla dolarak. Bir ürperti duydum, ama erkesel kütlemde değil. Başka bir yanımda bir ürperti hissettim. İlk kez olarak, duyusal hislerimden tamamıyla ayrı bir deneyim yaşadığımın farkındaydım. Gölgelerin dünyasını deneyimliyordum, normalde deneyimleme sayabileceğim bir şeyin bütün öğeleri ile: düşünebiliyor, değerlendirme yapabiliyor, kararlar alabiliyordum; ruhsal sürekliliğe sahiptim; başka bir deyişle, kendimdim. Tek eksik yanım, duyusal benliğimdi. Bedensel hiçbir duyumum yoktu. Bütün bilgi akımım görme ve işitme yoluyla geliyordu. Ussallığım o zaman garip bir çıkmaz fark etti: görme ve işitme fiziksel işlevler değil, görsülerimin nitelikleriydi.

"Gerçekten görüyor ve işitiyorsun," dedi elçinin sesi, düşüncelerimin içine dalarak. "Bu yerin güzelliği bu. Her şeyi görme ve işitme yoluyla deneyimleyebilirsin, soluk almak zorunda olmadan. Düşünsene! Soluk almak zorunda değilsin! Evrende her yere soluk almadan gidebilirsin."

İçimden çok rahatsız edici bir duygu dalgası geçti, ve yine orada, gölgelerin dünyasında hissetmedim onu. Başka bir yerde hissettim. Çok açık, ama aynı zamanda üstü örtülü bir gerçeği kavrayarak müthiş heyecanlandım; deneyimi yaşayan ben ile başka bir yerde bulunan bir erke kaynağı arasında canlı bir bağ vardı. Bu başka yerin, yatağımda uykuda olan gerçek fiziksel bedenim olduğunu düşündüm.

Bunu düşündüğüm anda gölge varlıklar kaçıştılar, ve küçük kız görüş alanımda tek başına kaldı. Onu seyrettim ve tanıdığımdan emin oldum. Bayılacakmış gibi sendeliyordu. Ona duyduğum sınırsız bir sevgi dalgası her yanımı sardı.

Onunla konuşmaya çalıştım, ama ses çıkarmaktan âcizdim. O zaman anladım ki elçiyle bütün konuşmalarımı sağlayan ve gerçekleştiren elçinin erkesiydi. Kendi aygıtlarıma kalınca, çaresizdim. Bundan sonra, küçük kıza düşüncelerimi yö-

neltmeyi denedim. Yararı yoktu. Birbirimizden delmeyi başaramadığım bir erke perdesiyle ayrılmıştık.

Küçük kız umutsuzluğumu anlamış gibiydi ve gerçekten benimle iletişim kurdu, doğrudan düşüncelerime girerek. Bana, aslında don Juan'ın zaten söylemiş olduğu şeyi anlattı: o dünyanın ağlarına takılmış bir öncü olduğunu. Sonra da şunu ekledi, küçük bir kız şeklini almıştı; çünkü bu şekil benim için de, onun için de bildik bir şekildi ve benim ona olduğu kadar onun da benim yardımıma gereksinimi vardı. Bunları bana erkesel bir duygu kümesi içinde söylemişti; bana hepsi bir arada gelen sözcükler gibiydiler.

Ne yapacağımı bilemedim. Kudretsizlik duyumumu ona iletmeye çalıştım. Beni anında anlamış gibi görünüyordu. Yakıcı bir bakışla bana sessizce yalvardı. Bağlarından kurtarılmayı bana bıraktığını anlatmak ister gibi, bana gülümsedi bile. Düşünce yoluyla, hiçbir kudretim olmadığı karşılığını yolladığımda, bana umutsuzlukla çabalayan isterik bir çocuk izlenimi verdi.

Onunla konuşmak için çılgınca çabaladım. Küçük kız gerçekten ağlıyordu, onun yaşında bir çocuğun ağlayabileceği gibi, umutsuzluk ve korkuyla. Buna dayanamıyordum. Ona doğru hamle yaptım, ama etkin bir sonuç alamadım. Erke kütlem onun içinden geçti. Düşüncem onu kaldırıp benimle götürmekti.

Aynı manevrayı gücüm tükenene dek tekrar tekrar denedim. Bir sonraki hareketime karar vermek için durdum. Rüya görme dikkatimin zayıflayacağından ve sonra onu gözden yitireceğimden korkuyordum. Organik olmayan varlıkların beni âlemlerinin tam bu bölgesine geri getireceklerinden kuşkuluydum. Bu onlara son ziyaretim olacakmış gibi geliyordu bana; son ve en önemli olanı.

Sonra düşünülemeyecek bir şey yaptım. Rüya görme dikkatim yok olmadan önce, kendi erkemi o tutsak öncünün erkesi ile birleştirip onu serbest bırakma niyetimi yüksek ve açık bir şekilde haykırdım.

7

Mavi Öncü

Tamamen anlamsız bir rüya görüyordum. Carol Tiggs yanı başımdaydı. Benimle konuşuyordu, ama ne dediğini anlayamıyordum. Don Juan da rüyamın içindeydi, grubunun öbür üyeleriyle birlikte. Beni sisli, sarımtırak bir dünyadan dışarı sürüklemeye çalışıyor gibiydiler. Onların görüntülerini bir çok kereler yitirip tekrar yakaladığım ciddi bir uğraşıdan sonra, beni oradan kurtarmayı başardılar. Bütün bu çabanın duyumunu kav-

rayamadığım için, sonunda sıradan, saçma sapan bir rüya görmekte olduğuma karar verdim.

Uyanıp da kendimi don Juan'ın evinde, yatakta bulduğum zaman şaşkınlığım inanılmazdı. Hareket edemiyordum. Hiç erkem yoktu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum, ama durumumun ciddiyetini hemen anlamıştım. Rüya görmenin getirdiği yorgunluktan dolayı erkemi yitirmiş olduğuma ilişkin belli belirsiz bir duyguya sahiptim.

Don Juan'ın yoldaşları bana olanlardan çok fazla etkilenmiş gibiydiler. Birer birer odama gelip duruyorlardı. Her biri tam bir sessizlik içinde bir dakika kadar yanımda kalıyor, sonra bir başkası çıkageliyordu. Görünüşe göre, bana nöbetleşe bakmaktaydılar. Davranışlarına açıklama isteyemeyecek kadar güçsüzdüm.

Sonraki günlerde kendimi daha iyi hissetmeye başlayınca, benimle rüya görmem hakkında konuşmaya giriştiler. Başlangıçta benden ne istediklerini anlayamamıştım. Sonra sorularından dolayı durumu fark ettim; gölge varlıklara takmışlardı kafalarını. Hepsi ürkmüş görünüyordu ve bana aşağı yukarı aynı şeyleri söylediler. Israrla, hiç gölgelerin dünyasında bulunmadıklarını belirtiyorlardı. Bazıları bu dünyanın varlığından habersiz olduğunu bile iddia etti. İddiaları ve tepkileri, şaşkınlığımı ve korkumu arttırıyordu.

Herkesin sorduğu sorular şunlardı; "Seni o dünyaya kim götürdü? Ya da oraya nasıl gidileceğini en başta nasıl öğrendin?" Onlara öncülerin bana o dünyayı gösterdiklerini söylediğimde inanamadılar. Belli ki oraya gittiğimi kabullenmişlerdi, ama başvuracak kendi kişisel deneyimleri olmadığı için anlattıklarımın içyüzünü kavramaktan âcizdiler. Yine de, gölge varlıklar ve onların dünyası hakkında anlatabileceğim her şeyi bilmek istiyorlardı. İsteklerini yerine getirdim. Don Juan'ın dışında hepsi yatağıma oturuyorlar, her sözüme sıkı sıkı sarılıyorlardı. Ne var ki, onlara kendi durumumu sorduğum her sefer, aynı gölge varlıklar gibi kaçışmışlardı.

Başka bir rahatsız edici tepkileri de daha önce hiç yapmadıkları bir şeydi; benimle herhangi bir fiziksel temastan çılgınca kaçınıyorlardı. Veba taşıyormuşum gibi, hepsi uzak duru-

yordu. Bu tepkileri beni öyle kaygılandırdı ki, kendimi bunu sormak zorunda hissettim. İnkâr ettiler. Hakarete uğramış gibi davrandılar ve hatta yanıldığımı bana kanıtlamak için ısrar edecek kadar ileri gittiler. Ortaya çıkan gergin duruma adamakıllı güldüm. Bana sarılmaya her kalkıştıklarında vücutları taş kesiliyordu.

Don Juan'ın en yakın yoldaşı Florinda Grau, grubunun içinde bana en fazla fiziksel özen gösteren ve neler olduğunu açıklamaya çalışan tek üyeydi. Bana organik olmayan varlıkların dünyasında erkemin boşaltılıp yeniden yüklendiğini, fakat yeni erkesel yükümün onların çoğu için bir parça rahatsız edici olduğunu anlattı.

Florinda beni her gece yatağıma yatırıyordu, sanki sakatmışım gibi. Hatta benimle bebekmişim gibi konuşuyor, bu da diğerleri tarafından bir kahkaha tufanıyla karşılanıyordu. Ama benimle dalga geçmesine hiç aldırmıyordum; gerçek gibi görünen ilgisinden memnundum.

Kendisiyle tanışmamla bağlantılı olarak, Florinda hakkında daha önce yazmıştım. O hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Bir keresinde ona bir moda dergisinde model olabileceğini söylemiştim, ve gerçekten içtendim. "Bin dokuz yüz on yılının bir dergisinde," diye nükteli bir yanıt vermişti.

Florinda yaşlı olmasına karşın, hiç de öyle durmuyordu. Genç ve coşkuluydu. Don Juan'a onun bu olağandışı gençliğini sorduğumda, büyücülüğün onu zinde tuttuğu karşılığını vermişti. Büyücülerin erkesi, dedi, göze gençlik ve dinçlik olarak görünür.

Gölgelerin dünyasına ilk başlarda duydukları merakı tatmin edince, don Juan'ın yoldaşları odama gelmeyi kestiler ve konuşmaları sağlığım hakkındaki rasgele sorular düzeyinde kaldı. Bununla birlikte her kalkmaya çalıştığımda, ortalıkta beni nazikçe tekrar yatıracak birisi bulunuyordu. Onların hizmetlerini istemiyordum, ancak onlara gereksinmem varmış gibi görünüyordu; güçsüzdüm. Bunu kabullendim. Fakat bana asıl ağır gelen, Los Angeles'da rüya görmek için yatağa yattıktan sonra Meksika'da ne aradığımı bana açıklayacak kimsemin olmamasıydı. Onlara tekrar tekrar soruyordum. Her biri bana aynı ya-

mtı veriyordu, "Naguala sor. Açıklayabilecek tek kişi odur."

Nihayet, Florinda buzları eritti. "Bir tuzağa düştün; sana olan bu," dedi.

"Nerede düştüm tuzağa?"

"Organik olmayan varlıkların dünyasında, elbette. O senin yıllardır ilgilendiğin dünya. Öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle, Florinda. Ama bunun nasıl bir tuzak olduğunu anlatabilir misin?"

"Tam olarak değil, Sana bütün anlatabileceğim, orada bütün erkeni yitirdiğin. Ama çok iyi mücadele ettin."

"Neden rahatsızım, Florinda?"

"Bir hastalık nedeniyle rahatsız değilsin; erkesel olarak yaralandın. Durumun kritikti, ama artık sadece ağır yaralısın."

"Bütün bunlar nasıl oldu?"

"Organik olmayan varlıklarla ölümcül bir savaşa girdin, ve yenildin."

"Kimseyle savaştığımı anımsamıyorum, Florinda."

"Anımsayıp anımsamaman önemli değil. Savaştın ve sana üstün geldiler. O buyurgan vurgunculara karşı hiç şansın yoktu."

"Organik olmayan varlıklarla mı savaştım?"

"Evet. Onlarla ölümcül bir karşılaşma yaptın. Onların ölüm hamlesinden nasıl sağ kurtuldun, gerçekten bilmiyorum."

Bana başka bir şey anlatmayı reddetti ve nagualın o günlerde geleceğini ima etti.

Ertesi gün don Juan çıkageldi. Çok keyifli ve destekleyiciydi. Bir erke doktoru olarak bana viziteye geldiğini şakadan ilan etti. Sabit bakarak beni tepeden tırnağa inceledi. "Neredeyse iyileştin," diye kanısını bildirdi.

"Bana ne oldu, don Juan?" diye sordum.

"Organik olmayan varlıkların sana kurdukları bi tuzağa düştün," diye yanıtladı.

"Buraya nasıl geldim?"

"Büyük gizem tam orada işte, bu kesin," dedi ve neşeli bir şekilde gülümsedi, besbelli ciddi bir meseleyi hafifletmeye çalışıyordu. "Organik olmayan varlıklar seni kaptılar, bedenin filan hepsi beraber. Sen öncülerinin birini izlediğinde önce erke bedenini âlemlerine götürdüler, sonra da fiziksel bedenini aldılar.

Don Juan'ın yoldaşları şoka girmiş gibiydiler. İçlerinden biri don Juan'a organik olmayan varlıklar kimseyi kaçırabilirler mi diye sordu. Don Juan kesinlikle yapabilirler diye yanıtladı. Nagual Elias'ın oraya gitmeye kesinlikle niyetli olmadığı halde o evrene götürüldüğünü anımsattı.

Hepsi başlarıyla onayladılar. Don Juan onlarla konuşmaya devam etti, benden üçüncü şahıs olarak söz ederek. Dediğine göre bir grup organik olmayan varlığın birleşik bilinçliliği ilk olarak benim erke bedenimi tüketmişti; bunu da beni bir duyusal patlamaya zorlayarak yapmışlardı: mavi öncüyü kurtarmaktı, bu. Sonra aynı varlık grubunun birleşik bilinçliliği benim devinimsiz fiziksel kütlemi kendi dünyalarına çekmişti. Don Juan, erke bedeni olmayan kişinin sadece bir madde topağı olduğunu, ve bilinçlilikle kolayca yönetilebileceğini sözlerine ekledi.

"Organik olmayan varlıklar birbirlerine yapışıktır; vücudun hücreleri gibi," diye, don Juan devam etti. "Bilinçliliklerini birleştirdikleri zaman, yenilmez olurlar. Bizi zincirlerimizden çekip çıkararak kendi dünyalarının içine fırlatmak onlar için hiçbi şey değildir. Özellikle kendimizi bu denli apaçık ve kullanılmaya hazır biçimde sunarsak; onun yaptığı gibi."

İç geçirmeleri, solumaları duvarlarda yankılanıyordu. Hepsi sahiden kaygılanmış ve korkmuş görünüyorlardı.

Sızlanmak ve beni durdurmadığı için don Juan'ı suçlamak istedim, fakat beni nasıl defalarca uyarmaya, yolumdan döndürmeye çalıştığını, ve bütün çabalarının boşa gittiğini anımsadım. Don Juan aklımdan neler geçtiğinin kesinlikle farkındaydı. Anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

"Hasta olduğunu düşünmenin nedeni," dedi, bana hitap ederek, "organik varlıkların erkeni boşaltıp yerine kendi erkelerini vermiş olmaları. Bu herhangi birini öldürmek için yeterli olmalıydı. Nagual olduğun için ilave erkeye sahipsin, ancak bu sayede hayatta kalabildin."

Sarı sisli bir dünyada bulunduğum oldukça tutarsız bir rüya ile ilgili bölük pörçük şeyler anımsadığımdan don Juan'a söz ettim. O, yoldaşları ve Carol Tiggs beni dışarı çekmeye uğraşıyorlardı.

"Organik olmayan varlıkların âlemi fiziksel göze sarı bi sis

dünyası olarak görünür," dedi. "Tutarsız bi rüya gördüğünü düşündüğün anda, aslında organik olmayan varlıkların evreninde ilk kez olarak fiziksel gözlerinle bakıyordun. Ve sana ne denli garip gelse de, bu bizim için de ilk kezdi. Sis hakkındaki bilgimiz, sadece büyücülerin öykülerinden geliyordu, deneysel değildi."

Söylediklerinin hiçbiri bana anlamlı gelmiyordu. Don Juan erke yoksunluğumdan dolayı daha mükemmel bir açıklamanın olanaksız olduğunu söyledi; anlattıklarıyla ve anladığım kadarıyla yetinmeliydim, dediğine göre.

"Hiçbir şey anlamıyorum," diye ısrar ettim.

"O zaman bi şey yitirmiş sayılmazsın," dedi. "Daha güçlendiğinde, sorularını kendin yanıtlarsın."

Don Juan'a ateş basmaları yaşadığımı itiraf ettim. Ateşim aniden yükseliyordu, ateşli ve ter içindeyken durumumla ilgili olağanüstü, fakat rahatsız edici sezgiler yaşıyordum.

Don Juan delip geçen bakışıyla tüm vücudumu gözden geçirdi. Bir erkesel şok durumu yaşadığımı söyledi. Erke yitimi beni geçici olarak etkilemişti; ve ateş basmaları olarak yorumladığım şeyler, aslında erkesel bedenimin denetimini anlık olarak geri kazandığım ve bana olan her şeyi anımsadığım erke patlamalarıydı.

"Bi çaba göster, ve sana organik olmayan varlıkların dünyasında neler olduğunu bana kendin anlat," diye emretti.

O ve yoldaşlarının o dünyaya fiziksel bedenleri ile gitmiş ve beni organik olmayan varlıkların pençesinden kurtarmış olduklarını zaman zaman açık şekilde duyumsadığımı söyledim.

"Doğru," diye haykırdı. "İyi gidiyorsun. Şimdi, o duyumu olanların bi görüntüsüne çevir."

Ne denli çabalasam da istediğini yapamıyordum. Becerememek olağanüstü bir bitkinlik duymama neden oldu; bedenimin suyu çekiliyordu, sanki. Don Juan odadan çıkmadan önce, ona endişeyle kıvranmakta olduğumu söyledim.

"Bu hiçbi şey demek değil," dedi, ilgisiz bir tavırla. "Erkeni geri kazan, ve saçmalıklarla kafanı yorma."

Erkemi yavaş yavaş geri kazandığım iki haftadan fazla zaman geçti. Yine de her şey için endişelenmeye devam ediyor-

dum. En fazla kendimi tanıyamamak beni kaygılandırıyordu; içimde daha önceleri fark etmediğim bir soğuk yan vardı, bir tür kayıtsızlıktı bu, erkemi geri kazanana dek onun eksikliğine bağlamış olduğum bir yansızlık duygusuydu. Sonra anladım ki bu benliğimin yeni bir niteliğiydi; beni sürekli olarak eşzamanlılığın dışında tutan bir nitelik. Alışkın olduğum duyguları açığa çıkarmak için onları toplamam ve zihnimde belirecekleri ana dek biraz beklemem gerekiyordu.

Benliğimin başka bir yeni niteliği de, zaman zaman beni ele geçiren garip bir hasret duygusuydu. Tanımadığım birini özlüyordum; bu öyle kahredici ve tüketici bir duyguydu ki, ona kapıldığım zamanlar yatışabilmek için odanın içinde hiç durmadan dolaşmam gerekiyordu. Bu özlem sürüp gitti, ta ki yaşamımdaki bir başka yeni gelenden yararlanmayı öğrenene dek: katı bir öz-denetim; bu öyle yeni ve güçlüydü ki kaygılarımı daha da ateşlemişti.

Dördüncü haftanın sonunda, herkes nihayet iyileştiğime inandı. Ziyaretlerini birden kestiler. Zamanımın çoğunu yalnız ve uyuyarak geçiriyordum. Öyle mükemmel bir dinlenme ve gevşeme içindeydim ki, erkem hatırı sayılır ölçüde artmaya başladı. Eski benliğime kavuştum. Uygulamalarıma bile başladım.

Bir gün öğle saatlerinde, hafif bir yemekten sonra kestirmek için odama dönmüştüm. Derin bir uykuya dalmadan hemen önce, daha rahat yerleşmek için yatağımın içinde dönüp duruyordum ki şakaklarımdaki garip bir basınç gözlerimi açmama neden oldu. Organik olmayan varlıkların dünyasındaki küçük kız yatağımın ayakucunda durmuş, soğuk, çelik mavisi gözleriyle dikkatle bana bakıyordu.

Yataktan fırladım ve öyle yüksek sesle haykırdım ki, don Juan'ın yoldaşlarından üçü daha çığlığım bitmeden odadaydılar. Donakalmışlardı. Küçük kızın bana doğru gelişini ve ışıltılı fiziksel varlığımın sınırları tarafından durdurulmasını dehşet içinde izlediler. Sonsuz bir an boyunca bakıştık. Bana bir şey söylüyordu, ilk başta anlayamamıştım ama sonra bir çan sesi kadar netleşti. Dediklerini anlayabilmem için bilinçliliğimin fiziksel bedenimden erke bedenime aktarılması gerektiğini söylüyordu.

O anda don Juan odaya girdi. Küçük kız ve don Juan birbirlerine baktılar. Tek kelime etmeden, don Juan arkasını dönüp odadan dışarı yürüdü. Küçük kız da onun tam arkasında, bir ıslık sesiyle havayı biçerek kapıdan çıkıp gitti.

Bu sahnenin don Juan'ın yoldaşları üzerinde yarattığı kargaşa anlatılır gibi değildi. Dengelerini tümüyle yitirdiler. Besbelli, hepsi küçük kızı nagual ile odadan çıkarken görmüştü.

Ben de nerdeyse patlamak üzereydim. Bayılacak gibiydim, oturmam gerekti. Küçük kızın varlığını karın boşluğumda bir darbe olarak hissetmiştim. Babama şaşırtıcı bir benzerliği vardı. Duygusallık dalgaları çarpıyordu bana. Sahiden hasta düşene dek bunun anlamını düşünüp durdum.

Don Juan odaya döndüğünde, kendimi az da olsa denetim altına alabilmiştim. Küçük kız hakkında söyleyeceklerinin beklentisi soluğumu kesiyordu. Herkes benim kadar heyecanlıydı. Aynı anda hepsi birden don Juan'la konuşmaya başladılar, ve ne yaptıklarını fark edince gülüştüler. Esas merakları, öncünün görüntüsünü algılama biçimlerinin birlik taşıyıp taşımadığıydı. Altı veya yedi yaşlarında, çok zayıf, köşeli güzel hatları olan bir küçük kız gördüklerinde herkes hemfikirdi. Aynı zamanda çelik mavisi ve sessiz bir coşkuyla yanan gözleri olduğunda da anlaşıyorlardı; gözlerinde, dediklerine göre, minnet ve bağlılık ifadesi vardı.

Küçük kız hakkında tanımladıkları her ayrıntıyı kendim de doğruluyordum. Gözleri öyle parlak ve dayanılmazdı ki, bana adeta acı vermişlerdi. Bakışının ağırlığını göğsümün üzerinde duymuştum.

Don Juan'ın yoldaşları tarafından sorulan ve tarafımdan da yinelenen ciddi bir soru, bu olayın olası sonuçları hakkındaydı. Hepsinin üzerinde anlaştıkları nokta, öncünün ikinci dikkat ile gündelik dünya dikkatini ayıran duvarlardan süzülmüş olan bir parça yabancı erke olduğuydu. Hiçbiri rüyada değildi, ve yine de hepsi yabansı erkenin bir çocuk insan biçimini aldığını görmüşlerdi; öyleyse bu çocuğun varlığı gerçekti.

Yabancı erkenin görünmeyen doğal engellerin arasından süzülerek bizim insan dünyamıza girmesi türünden olaylar, binlerce değilse de yüzlerce kez olmuştur, diyorlardı, ama on-

ların kuşağının tarihinde bu türden bir olayın hiç bahsi yoktu. Onları en fazla kaygılandıran, bu konuda hiç büyücü öyküsü olmamasıydı.

"İnsanlık tarihinde ilk kez mi böyle bir şey oluyor?" diye sordu birisi, don Juan'a.

Don Juan, "Sanırım bu hep oluyordur," diye yanıtladı, "ama hiç bu denli açıkta ve istenç sonucu olmamıştır."

"Bunun bizim için anlamı ne?" diye sordu, bir diğeri.

"Bizim için hiçbi şey, ama onun için her şey," dedi, beni işaret ederek.

O zaman hepsi çok rahatsız edici bir sessizliğe gömüldüler. Don Juan bir dakika boyunca bir aşağı bir yukarı yürüdü. Sonra önümde durdu ve beni süzmeye başladı, ezici bir gerçeği ifade etmek için kelime bulamayan birinin tüm tavırlarıyla.

"Yapmış olduğun şeyin boyutlarını ölçmeye başlayamıyorum bile," dedi sonunda, hayret dolu bir ses tonuyla. "Bi tuzağa düştün düşmesine, ama bu benim korktuğum türden bi tuzak değildi. Senin tuzağın sadece senin için tasarlanmıştı ve benim düşünebildiğim her şeyden daha ölümcüldü. Ben pohpohlanmaya ve hizmet edilmeye dayanamayıp yem olacağından korkuyordum. Gölge varlıkların senin zincirlere karşı olan yapısal nefretini kullanarak bi tuzak hazırlayacaklarını hiç hesaba katmamıştım.

Don Juan bir zamanlar, bizi en fazla zorlayan şeylere karşı büyücülerin dünyasında ikimizin verdiği tepkilerin bir kıyaslamasını yapmıştı. Bir yakınma gibi görünmesine izin vermeden şunu söylemişti; istediği ve uğraştığı halde, öğretmeni nagual Julian'ın insanlarda uyandırdığı türden bir sevgiyi yaratmayı asla başaramamıştı.

"İncelemen için önüne serdiğim koşullandırılmamış tepkim, şunu söyleyebilmek ve ona inanmaktır; benim yazgım, kontrolsüz ve mutlak bi sevgi uyandırmak değil. Ne olursa olsun!

"Senin koşullandırılmamış tepkin ise," diye devam etmişti, "zincirlere dayanamaman, ve onları kırmak için yaşamından bile vazgeçebilecek olman."

Ona içtenlikle karşı çıkmış ve abarttığını söylemiştim. Gö-

rüşlerim bu denli açık değildi.

"Kaygılanma," demişti, gülerek, "büyücülük eylemdir. Zamanı geldiğinde, tutkunu eyleme koyacaksın, aynen benimkini eyleme koyduğum gibi. Benimki, yazgımı kabul etmek, ama bi ahmak gibi edilgin biçimde değil; bi savaşçı gibi etkin olarak. Seninki ise, tutarsızlık veya tereddüt göstermeden, başka birinin zincirlerini kırmak için atlamak."

Don Juan'ın açıklamasına göre, erkemi öncününkine katıp birleştirdiğimde, varlığımı gerçekten sona erdirmiştim. Bütün fizikselliğim organik olmayan varlıkların âlemine aktarılmıştı, ve don Juan ve arkadaşlarına kılavuzluk edip bulunduğum yere getiren öncü olmasaydı, ya ölecek, ya da kurtuluşu olmayan bir biçimde o dünyada yitip gidecektim.

"Neden öncü sizi bulunduğum yere getirdi?" diye sordum.

"Öncü başka bi boyuttan duygulu, bilinçli bi varlık," dedi. "O şimdi küçük bi kız, ve bana tam anlamıyla şunu söyledi, onu organik olmayan varlıkların dünyasında kapana kıstıran engeli kırmaya gerekli olan erkeyi edinebilmek için, seninkinin tümünü almak zorunda kalmış. Bu, onun insan yanı artık. Minnet duygusunu andıran bi şey, onu bana yöneltti. Onu gördüğüm an, senin işinin bittiğini anlamıştım."

"Sonra ne yaptın, don Juan?"

"Ulaşabildiğim herkesi toparladım, özellikle Carol Tiggs'i, ve soluğu organik olmayan varlıkların dünyasında aldık."

"Neden Carol Tiggs?"

"İlk olarak, sonsuz erkeye sahip olduğundan, ikinci olarak da öncü hakkında bilgi edinmesi için. Hepimiz bu deneyimden paha biçilmez bi şeyler edindik. Sen ve Carol Tiggs, öncüyü aldınız. Öbürlerimiz, fizikselliğimizi toparlayıp erke bedenlerimize yerleştirmek için bi neden edindik, ve erke haline geldik."

"Hepiniz birden bunu nasıl yaptınız, don Juan?"

"Birleşim noktalarımızın yerini değiştirdik, birlik içinde. Seni kurtarma konusundaki kusursuz niyetimiz, işi gerçekleştirdi. Öncü bizi aldı, göz açıp kapayana dek senin yarı ölü yattığın yere götürdü, ve Carol seni söküp çıkardı."

Açıklaması bana hiç anlam ifade etmiyordu. Bunu anlatmaya çalıştığımda don Juan bana güldü.

"Yatağından çıkacak kadar erken bile yokken bunu nasıl anlayabilirsin ki?" dedi.

Ona açıldım ve ussallığımla kabul ettiğimden sınırsız ölçüde fazlasını bildiğimden emin olduğumu, ama bir şeyin belleğimi sıkıca kapalı tuttuğunu söyledim.

"Belleğini kapalı tutan şey erke yoksunluğu," dedi. "Yeterli erken olduğunda, belleğin de iyi çalışacak."

"Eğer istersem her şeyi anımsayabileceğimi mi anlatmak istiyorsun?"

"Tam değil. Ne denli istersen iste, erke düzeyin bildiğinin önemiyle eş ölçüde değilse, bilgine elveda diyebilirsin: artık onu hiç kullanamazsın."

"Öyleyse ne yapmak gerekiyor, don Juan?"

"Erke birikimsel olmaya eğilimlidir; savaşçının yolunu kusursuzca izlersen, belleğinin açılacağı bi an gelecektir."

Konuşmasını dinlerken kendime acıma düşkünlüğüne kapıldığım yolunda saçma bir duyum hissettiğimi, oysa bir şeyim olmadığını itiraf ettim.

"Sadece düşkünlüğe kapılmıyorsun," dedi, "dört hafta önce gerçekten erkesel olarak ölüydün. Artık sadece sersemlemiş durumdasın. Bu halin ve erke yoksunluğun, bilgine ulaşamamanın nedenleri. Organik olmayan varlıkların dünyası hakkında kesinlikle hepimizden fazla bilgiye sahipsin. O dünya eski büyücülerin kendilerine özgü ilgi alanıydı. Orayı yalnızca büyücü öykülerinden bildiğimizi hepimiz sana anlatmıştık. İçtenlikle söyleyebilirim ki, senin kendi adına bizlere yeni bi büyücü öyküsü oluşturmuş olman benim için garipten de öte."

Kendisinin yapmamış olduğu bir şeyi benim yapmış olmama inanmamın olanaksızlığını defalarca tekrarladım. Ama benimle sadece eğleniyor olabileceğine de inanamıyordum.

"Seni pohpohluyor ya da eğleniyor değilim," dedi, açık bir sıkıntıyla. "Bi büyücülük gerçeği ortaya koyuyorum. O dünya hakkında hepimizden fazla bilmek memnuniyet duymaya neden olmamalı. O bilgide bi yarar yok; aslını ararsan, bütün bildiklerine karşın kendini kurtaramadın. Biz kurtardık seni, çünkü seni bulduk. Ama öncünün yardımı olmasaydı, seni aramanın bile bi yararı yoktu. O dünyada öylesine sonsuz biçimde

kaybolmuştun ki, düşüncesiyle bile titriyorum."

Don Juan'ın bütün yoldaşları ve çömezlerinde gördüğüm gerçek bir duygu dalgası, içinde bulunduğum zihin durumunda bana hiç garip gelmemişti. Hiç değişmeden kalan tek kişi Carol Tiggs'di. O rolünü tümüyle kabullenmiş görünüyordu. Benimle birdi.

"Öncüyü kurtardın," diye, don Juan devam etti, "ama kendi yaşamından vazgeçtin. Ya da, daha da kötüsü, özgürlüğünden vazgeçtin. Organik olmayan varlıklar öncüyü bıraktılar; senin karşılığında."

"Buna inanamıyorum, don Juan. Senden kuşkulandığımdan değil, biliyorsun, ama öyle sinsi bir manevradan söz ediyorsun ki hayretler içinde kalıyorum."

"Sinsice olduğunu düşünmekten vazgeçersen tüm olayın özünü kavrayabilirsin. Organik olmayan varlıklar bilinçlilik ve erke için sonsuz bi arayış içindedirler; ikisinin de kullanım olasılığını onlara verirsen, ne yapacaklarını sanıyorsun? Sana uzaktan bakıp güle güle diyeceklerini mi?"

Don Juan'ın haklı olduğunu biliyordum. Ama bu kesinlik duygusunu uzun süre tutamadım; netlik benden uzağa sürükleniyordu.

Don Juan'ın yoldaşları ona sorular sormayı sürdürdüler. Onun öncü ile ne yapılacağı üzerinde düşünüp düşünmediğini öğrenmek istiyorlardı.

"Evet, düşündüm. Bu çok ciddi bi sorun, nagualın çözmesi gereken," dedi, beni işaret ederek. "Öncüyü serbest bırakabilecek kişiler, yalnızca o ve Carol Tiggs. Ve kendisi de bunu biliyor."

Doğal olarak, tek olası soruyu sordum ona, "Nasıl serbest bırakabilirim onu?"

"Benim sana söylemem yerine, öğrenmenin çok daha iyi ve doğru bi yolu var," dedi, don Juan, kocaman bir gülümsemeyle. "Elçiye sor. Organik olmayan varlıklar yalan söyleyemezler, biliyorsun."

8

Üçüncü Rüya Görme Kapısı

Üçüncü rüya görme kapısına, rüyanın içinde kendini uyuyan bi başka insana bakarken bulduğunda ulaşılır. Ve o insan sensindir," dedi, don Juan.

Erke düzeyim o sıralar öyle yüksekti ki, bana daha fazla bilgi vermemesine karşın, hemen üçüncü görev üzerinde çalışmaya giriştim. Rüya görme uygulamalarımda ilk fark ettiğim şey, bir erke dalgasının rüya görme dikkatimin odaklanmasını hemen yeniden düzenleme-

siydi. Artık odak noktası rüya içinde uyanıp kendimi uyuyor görmek üzerindeydi; organik olmayan varlıkların âlemine yolculuk benim için mesele olmaktan çıkmıştı.

Çok az bir zaman sonra, bir rüyamda kendimi uyuyan bana bakarken buldum. Hemen don Juan'a haber verdim. Rüyayı onun evinde iken görmüştüm.

"Rüya görme kapılarının hepsi iki aşamalıdır," dedi. "Birincisi, bildiğin gibi, o kapıya ulaşmaktır; ikincisi ise onu geçmek. Rüyanda uyuyan kendini görmekle, üçüncü kapıya ulaştın. İkinci aşama, kendini uyur gördükten sonra, çevrede dolaşmak.

"Üçüncü rüya görme kapısında," diye devam etti, "rüya gerçekliğinle gündelik dünya gerçekliğini bilerek birleştirmeye başlarsın. Bu bi alıştırmadır, ve büyücüler bunu erke bedenini tamamlamak olarak adlandırırlar. İki gerçeklik arasında birleşim öyle mükemmel olmalıdır ki, her zamankinden daha fazla akışkan olmaya gereksinmen vardır. Üçüncü kapıdaki her şeyi büyük özen ve merakla incele."

Önerilerinin çok şifreli olduğundan ve bana anlamlı gelmediğinden yakındım. "Büyük özen ve merakla derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Üçüncü kapıdaki eğilimimiz, ayrıntılarda kaybolmaktır," diye yanıtladı. "Büyük özen ve merakla incelemek demek, nerdeyse dayanılmaz olan ayrıntıya dalma eğilimine karşı koymak demektir.

"Üçüncü kapıda verilen alıştırma, dediğim gibi, erke bedenini güçlendirmektir. Rüya görücüler, birinci ve ikinci kapılardaki alıştırmaları gerçekleştirerek erke bedenlerine şekil vermeye başlarlar. Üçüncü kapıya vardıklarında, erke bedeni dışarı çıkmaya hazırdır, ya da belki eyleme geçmeye hazırdır demek daha uygun olur. Ne yazık ki, bu aynı zamanda onun ayrıntılarla büyülenmesi anlamına gelir."

"Ayrıntıyla büyülenmek ne anlama geliyor?"

"Erke bedeni ömrünü tutsak olarak geçirmiş bi çocuk gibidir. Özgür kaldığı anda, her şeyi soğurur, bulabildiği her şeyi. Her türlü ilgisiz, ufacık ayrıntı erke bedenini içine çeker."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Onu gayet iyi anlamıştım, yalnızca deneyimlerim arasında tüm bunların gerçek anlamı hakkında bana fikir verecek hiçbir şey yoktu.

Don Juan, "En ahmak ayrıntı, erke bedeni için bi dünya haline gelir," diye açıkladı. "Rüya görücülerin erke bedenini yönetmek için harcamaları gereken çaba hayret vericidir. Sana her şeyi özen ve merakla gözlemlemeni söylememin garip göründüğünü biliyorum, ama yapman gerekeni betimlemenin en iyi yolu bu. Üçüncü kapıda, rüya görücüler nerdeyse dayanılmaz olan her şeyin içine atlama dürtüsünden sakınmak zorundadır, ve bunu da şöyle yaparlar; her şeyin içine girmek için öyle meraklı, öyle gözü dönmüş durumdadırlar ki, herhangi bi şeyin kendilerini tutsak almasına izin vermezler."

Don Juan, zihne saçma geldiğini bildiği önermelerinin doğrudan erke bedenimi hedeflediğini sözlerine ekledi. Erke bedenimin eyleme geçmesi için bütün kaynaklarını birleştirmesi gerektiğini tekrar tekrar vurguladı.

"Ama erke bedenim zaten hep eylemde değil miydi?" diye sordum.

"Bi bölümü eylemdeydi, aksi takdirde organik olmayan varlıkların âlemine yolculuk edemezdin," diye yanıtladı. "Şimdi erke bedeninin tümü üçüncü kapının alıştırmasını yürütmek için işe girişmek zorunda. Bu yüzden, erke bedenin için işleri kolaylaştırmak üzere, ussallığını denetim altına almalısın."

"Korkarım yanlış kapı çalıyorsun," dedim. "Yaşamıma getirdiğin bütün o deneyimlerden sonra bende öyle az ussallık kaldı ki."

"Hiçbi şey söyleme. Üçüncü kapıda, erke bedenlerimizin gereksiz ayrıntılara takılıp kalmasından ussallığımız sorumludur. O zaman, üçüncü kapıda ussal olmayan bi akışkanlık, o direnmeyi etkisiz hale getirebilmek için ussallık dışı bi kapıp koyuverme gereksiniriz."

Don Juan'ın her kapının bir engel olduğu hakkındaki ifadesi daha doğru olamazdı. Üçüncü kapının alıştırmalarını yürütmek için ilk ikisinin toplamından daha yoğun emek harcadım. Don Juan üzerimde müthiş bir baskı kurmuştu. Üstelik, yaşantıma bir şey daha eklenmişti: gerçek bir korku duygusu.

Tüm yaşamım boyunca bazı şeylerden normal ölçüde veya haddinden fazla bile korktuğum olmuştu; ama deneyimlerimin içinde organik olmayan varlıklarla yaptığım dalaştan sonra duyduğum korku ile kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu. Ancak bütün bu deneyim zenginliği normal belleğimde ulaşılmaz durumdaydı. O anılar sadece don Juan yanımdayken bana açıktı.

Bu garip durumu ona bir keresinde Mexico City'deki Ulusal Antropoloji ve Tarih Müzesi'nde iken sormuştum. Beni sorumu sormaya sevk eden şey, o anda, don Juan'la olan ilişkim sürecinde bana olanların tümünü birden garip bir şekilde anımsama yeteneğini kazanmış olmamdı. Ve bu beni öyle özgür, öyle cüretli ve öyle hafif kılmıştı ki, nerdeyse ortalıkta dans ederek dolaşıyordum.

"Nasıl oluyorsa nagualın varlığı birleşim noktasında bi kaymaya neden oluyor," dedi.

Sonra beni müzenin sergi salonlarından birine götürdü ve sorumun bana anlatmayı planladıklarına çok uygun olduğunu söyledi.

"Niyetim sana birleşim noktasının konumunun büyücülerin kayıtlarını tuttukları bi mahzen gibi olduğunu açıklamaktı," dedi. "Erke bedenin niyetimi hissedip bana bunu sorunca mest oldum. Erke bedeni enginliklere vâkıf. Gel sana ne kadar çok bildiğini göstereyim."

Mutlak sessizlik içine girmemi söyledi. Zaten özel bir bilinçlilik durumunda olduğumu anımsattı; onun varlığı nedeniyle kaydırılmış olan birleşim noktamdan dolayı. Mutlak sessizliğe girmenin, odadaki heykellerin bana inanılmaz şeyler gösterip dinletmesine olanak vereceğini söyledi. Besbelli kafamı büsbütün karıştırmak için şunu da ekledi; odadaki arkeolojik parçaların bazılarının, kendi başlarına birleşim noktasında bir kayma yaratma güçleri vardı, ve eğer mutlak bir sessizlik durumuna ulaşırsam, gerçekten o parçaları yapan insanların yaşamlarına ait görünümlere tanık olacaktım.

Ondan sonra yaşamımdaki en garip müze turuna başladı. Odada dolaşıyor, her büyük parçanın şaşkınlık verici ayrıntıları hakkında betimlemelerde ve yorumlarda bulunuyordu. Ona göre odadaki her arkeolojik parça, eski çağ insanları tarafından

belirli bir amaçla bırakılmış bir kayıttı; don Juan'ın bir büyücü olarak bana bir kitap okur gibi okuduğu bir kayıt.

"Buradaki her parça, birleşim noktasını kaydırmak üzere tasarlanmış," diye devam etti. "Sabit bakışını herhangi bi tanesinin üzerine dik, zihnini sustur, ve birleşim noktanın kaydırılıp kaydırılamayacağını keşfet."

"Kaydığını nasıl bilebilirim?"

"Çünkü normalde ulaşamayacağın şeyler görüp işitirsin."

Heykellere sabit baktım ve nasıl anlatacağımı bilemediğim şeyler görüp işittim. Geçmişte bütün o parçaları antropolojik eğilimlerle, ve bu alandaki bilim adamlarının tanımlamalarını aklımdan çıkarmadan incelemiştim. O parçaların işlevleri hakkındaki, kökeni modern çağ insanının dünyayı kavrayış biçimine dayanan tanımlamaları, bana ilk kez, eğer ahmakça değilse, düpedüz önyargılı göründü. Don Juan'ın bana o parçalar hakkında söyledikleri, ve onlara sabit bakarak kendi görüp işittiklerim, onlar hakkında bunca zaman okuduklarımın en uzağında olan şeylerdi.

Rahatsızlığım öyle büyüktü ki, bu denli kolayca etki altında kaldığım için kendimi don Juan'a özür borçlu hissettim. Gülmedi ve benimle dalga geçmedi. Büyücülerin, birleşim noktasının konumlarında bulgularının kesin kayıtlarını bırakma yetisine sahip olduklarını sabırla açıkladı. İleri sürdüğüne göre, iş yazılı bir anlatımın özüne varmaya gelince, salt sayfada yazılı olanla kalmayıp onun ötesinde deneyimin kendisine varmak için, duyguları paylaşma ve özgün katılım duyumuzu kullanmak zorundaydık. Oysa büyücülerin dünyasında yazılı sayfalar olmadığına göre, tüm kayıtlar, okunmak yerine, yeniden yaşanmak üzere birleşim noktasının konumunda bırakılıyordu.

Savını örneklemek için, don Juan, büyücülerin ikinci dikkat öğretilerini anlattı. Bu öğretilerin öğrencinin birleşim noktası normalinden farklı bir yerde iken verildiğini söyledi. Birleşim noktasının konumu, böylece, dersin kaydı oluyordu. Dersin kaydını tekrar edebilmek için, öğrencinin birleşim noktasını dersin verildiği anda işgal ettiği konuma geri getirmesi gerekiyordu. Don Juan, birleşim noktasının dersler verilirken işgal ettiği tüm konumlara geri getirilmesinin başarıların en büyüğü

olduğunu birkaç kez yineleyerek sözlerini tamamladı.

Nerdeyse bir yıl boyunca, don Juan üçüncü rüya görme görevim hakkında hiçbir şey sormadı. Sonra bir gün, oldukça beklenmedik bir anda, benden tüm rüya görme uygulamalarımın bütün ayrıntılarını betimlememi istedi.

Sözünü ettiğim ilk şey şaşırtıcı bir yinelenmeydi. Aylar süren bir dönem boyunca, kendimi yatağımda uyuyan bana bakar bulduğum rüyalar görmüştüm. Garip olan bu rüyaların saat gibi düzenli oluşlarıydı; her dört günde bir görüyordum onları. Diğer üç gün boyunca, rüyalarım o zamana dek hep olduğu gibiydi: var olan her ayrıntıyı inceliyor, rüyalarımı değiştiriyor ve ara sıra, intihar eğilimli bir merakla güdülerek, yabancı erke öncülerini izliyordum; bunu yapmaktan son derece büyük bir suçluluk duysam da. Bunun gizli bir uyuşturucu bağımlılığı gibi olduğunu hayal ediyordum. O dünyanın gerçekliği benim için karşı konulmaz bir şeydi.

Gizliden gizliye, kendimi bu konuda sorumluluktan sıyrılmış hissediyordum, çünkü don Juan'ın kendisi bana aramızda takılıp kalmış olan mavi öncüyü nasıl serbest bırakabileceğimi rüya elçisine sormamı söylemişti. O, benim günlük uygulamalarımda soruyu yöneltmemi kastediyordu, fakat ben onun sözlerine, elçiye onun dünyasında iken sormam gerektiğini ima ediyormuş gibi bir anlam yakıştırmıştım. Aslında elçiye sormak istediğim, organik olmayan varlıkların bana bir tuzak kurup kurmadıklarıydı. Elçi bana don Juan'ın anlattıklarının tümünü doğrulamakla kalmamış; ayrıca Carol Tiggs ve benim öncüyü özgürlüğüne kavuşturmak için ne yapmamız gerektiği konusunda yönergeler de vermişti.

"Rüyalarındaki düzenlilik az çok beklediğim bi şeydi," dedi, don Juan, beni dinledikten sonra.

"Neden böyle bir şeyi bekliyordun, don Juan?"

"Senin organik olmayan varlıklarla olan ilişkinden dolayı."

"O bitti ve unutuldu, don Juan," diye yalan söyledim, konuyu daha fazla kurcalamayacağını umut ederek.

"Bunu benim için söylüyorsun, değil mi? Gerek yok, ben tüm öyküyü biliyorum. İnan bana, onlarla bi kez oynaşmaya başladın mı, bağımlı olursun. Daima peşinde olacaklar. Ya da,

daha da kötüsü, sen daima onların peşinde olacaksın."

Gözlerini dikip bana baktı; suçluluğum öyle apaçıktı ki, bu onu güldürdü.

"Böyle bi düzenlilik için tek açıklama, organik olmayan varlıkların sana yine hizmete başlamış olması," dedi, don Juan, ciddi bir ses tonuyla.

Konuyu telaşla değiştirdim ve rüya görme uygulamalarımdaki sözünü etmeye değer bir başka farklılığın yatakta uyuyan görüntüme verdiğim tepki olduğunu söyledim. O görüntü her zaman öyle ürkütücüydü ki, ya rüyam değişene dek beni o noktaya çiviliyor, ya da çok derin bir korku duygusuyla avazım çıktığı kadar bağırarak uyanmama yol açıyordu. O rüyayı göreceğimi bildiğim günlerde uyumaya korktuğum bir noktaya gelmiştim.

"Rüya gerçekliğinle gündelik gerçekliğinin tam bi birleşimi için henüz hazır değilsin," diyerek kanısını belirtti. "Yaşamını daha büyük ölçüde özetlemelisin."

"Ama mümkün olan tüm özetlemeyi yapmıştım," diye isyan ettim. "Yıllardır özetleme yapıyorum. Yaşamım hakkında anımsayabileceğim başka bir şey kalmadı."

"Çok fazla olmalı, daha," dedi, kesin bir tavırla, "yoksa çığlık atarak uyanmazdın."

Tekrar özetleme fikrinden hoşlanmamıştım. Bunu yapmıştım, ve de öyle iyi yapmıştım ki artık hiçbir şekilde aynı konuya dönmeye gereksinmem olmadığına inanıyordum.

"Yaşantılarımızı özetlemenin sonu yoktur, daha önce ne denli iyi yapmış olursak olalım," dedi, don Juan. "Sıradan insanların rüyalarındaki istenç yoksunluğunun nedeni, hiç özetleme yapmamış olmaları ve yaşamlarının anılar, umutlar, korkular, vb., vb. gibi ağır çeken duygularla tıka basa dolu olmasıdır.

"Buna karşıt olarak, büyücüler özetlemeleri yüzünden ağır, bağlayıcı duygulardan çok daha fazla arınmıştır. Ve onları bi şey durdurursa eğer, şimdi seni durdurduğu gibi, hâlâ içlerinde tam aydınlatılamamış bi şey kaldığı varsayılır."

"Özetleme çok çetrefilli bir iş, don Juan. Belki onun yerine yapabileceğim başka bir şey vardır."

"Hayır, yok. Özetleme ve rüya görme el ele gider. Yaşamı-

mızı geriye sardıkça, gitgide daha uçucu oluruz."

Don Juan bana özetleme hakkında çok ayrıntılı ve açık yönergeler vermişti. İşin içeriği, kişinin yaşam deneyimlerinin tümünü yeniden yaşamasıydı; içlerindeki her ufacık ayrıntıyı anımsayarak. Özetlemeyi, bir rüya görücünün erkeyi yeniden belirleme ve yeniden düzenlemesinde ana etmen olarak görüyordu. "Özetleme, içimizde hapsolmuş erkeyi serbest bırakır; ve bu özgür kılınmış erke olmadan rüya görmek mümkün değildir." Açıklaması buydu.

Yıllar önce, yaşamımda tanıdığım her insanın, içinde bulunduğum zamandan başlayarak bir listesini yapmam için don Juan beni eğitmişti. Çalıştığım işler, gittiğim okullar gibi etkinlik alanlarına bölerek düzenli biçimde bir liste hazırlamam için bana yardımcı olmuştu. Ondan sonra, hiçbir sapma yapmadan, listemdeki ilk insandan sonuncusuna dek tümüyle olan etkileşimlerimi yeniden yaşamam için bana kılavuzluk etmişti.

Onun açıklamasına göre bir olayın özetlenmesi, kişinin zihninin özetlenecek şeye uygun olan ne varsa düzenlemesiyle başlıyordu. Düzenlemekten kastedilen, o çevrenin fiziksel ayrıntılarının anımsanmasıyla başlanıp, oradan etkileşimin paylaşıldığı insana gelinerek, ve sonra kendine geçilip benliğin duyguları incelenerek, bu olayı parça parça yeniden tanımlamaktı.

Don Juan bana özetlemenin doğal, ritmik bir soluk alıp verme ile birlikte yapıldığını öğretmişti. Baş yumuşak ve yavaş bir şekilde sağdan sola hareket ettirilirken uzun nefesler veriliyor; soldan sağa doğru geri döndürülürken de uzun nefesler alınıyordu. Başın bu iki yana devinmesine, "olayı körüklemek" diyordu. Beden, zihnin odaklandığı her şeyi durmaksızın körüklerken, zihin olayı başından sonuna inceliyordu.

Don Juan'ın dediğine göre, özetlemenin mucidi olan eski çağ büyücüleri soluk alıp vermeyi sihirli, yaşam veren bir edim olarak görmüşler ve böylece onu sihirli bir araç olarak kullanmışlardı; nefes vermek özetlenen etkileşim esnasında içlerinde kalan yabancı erkeyi dışarı atmak için, nefes almak da etkileşim sırasında kendi bıraktıkları erkeyi geri çekmek içindi.

Akademik öğrenimim yüzünden, özetlemeyi kişinin yaşamını çözümleme süreci olarak almıştım. Fakat don Juan bunun

entelektüel psikanalizden çok daha karmaşık bir iş olduğunda ısrarlıydı. Özetlemeyi, birleşim noktasında ufak, fakat sağlam bir yer değiştirme için büyücünün bir manevrası olarak kabul ediyordu. Birleşim noktası, diyordu, geçmiş eylemleri ve duyguları yeniden incelemenin etkisi altında, o andaki yeri ile, özetlenen olayın yaşandığı an arasında gidip geliyor.

Don Juan'a göre eski büyücülerin özetleme yapma gerekçesi, evrende organizmalara bilinçlilik ödünç vererek onların yaşamasını sağlayan, düşünülemeyecek miktarda çözülmüş güç bulunduğuna inanmaları idi. O güç onları aynı zamanda öldürüyordu da; organizmaların yaşam deneyimleri yoluyla zenginleştirdiği aynı bilinçliliği söküp almak için. Don Juan eski büyücülerin uslamlamasını açıkladı. Onların inanışına göre, bu güç bizim yaşam deneyimimizin peşinde olduğuna göre, onun yaşam deneyimimizin tam bir kopyası ile, yani özetleme ile tatmin edilmesi çok büyük önem taşıyordu. Aradığını bulduğu için, çözülmüş güç, o zaman, büyücüleri algılama yeteneklerini geliştirip onunla zamanın ve uzayın sınırlarına ulaşmakta özgür bırakıyordu.

Özetlemeye yeniden başladığım ilk andan itibaren rüya görme uygulamalarımın kendiliğinden durması bana büyük sürpriz oldu. Bu istenmeyen molayı don Juan'a sordum.

"Rüya görme, kullanılabilir erkemizin en küçük kırıntısını bile gerektirir," diye yanıtladı.

"Yaşamımızda derin bi meşguliyet varsa, rüya görmenin olanağı yoktur."

"Ama daha önce de derin meşguliyetlerim olmuştu," dedim, "ve uygulamalarım hiçbir zaman kesilmemişti."

"O zaman her meşgul olduğunu düşündüğünde, aslında sadece manyakça bi dengesizliğe kapılıyormuşsun," dedi, gülerek. "Büyücüler için meşgul olmak, bütün erke kaynaklarının çalıştırılması anlamına gelir. Şimdi erke kaynaklarını bütünlük içinde ilk kez işe koşuyorsun. Öbür seferler, önceki özetlemelerinde bile, tamamıyla meşgul değilmişsin."

Don Juan bu kez bana yeni bir özetleme modeli verdi. Yaşamımın değişik olaylarını açık bir düzene bağlı olmadan özetleyerek bir yap-boz bulmacası kurmam gerekiyordu.

"Ama karmakarışık bir şey olacak," diye itiraz ettim.

"Hayır, olmayacak," diye güvence verdi. "Özetleyeceğin olayları dar kafalılığının seçmesine izin verirsen karmakarışık bi şey olur, ancak. Onun yerine, bırak ruhun karar versin. Sessiz ol, sonra ruhunun gösterdiği olaya yönel."

Bu özetleme modelinin sonuçları benim için birçok düzeyde sarsıcı oldu. Ne zaman zihnimi sustursam, görünüşe göre bağımsız bir gücün beni hemen yaşamımdaki bir olayın en ayrıntılı bir anısına daldırdığını keşfetmek çok etkileyiciydi. Fakat sonuçta çok düzenli bir özetlemenin oluşması daha da etkileyiciydi. Karmakarışık olacağını düşündüğüm şey son derece etkin olup çıkmıştı.

Don Juan'a bana neden baştan beri bu tarzda özetleme yaptırmadığını sordum. Özetlemenin iki basit devresi olduğu yanıtını verdi; birincisi biçimsellik ve değişmezlik, ikincisi ise akışkanlıktı.

Bu seferki özetlememin ne denli değişik olacağını sezememiştim hiç. Rüya görme uygulamalarım yoluyla edinmiş olduğum konsantrasyon yeteneği, yaşamımı hiç hayal edemeyeceğim ölçülerde derinlemesine incelememe olanak vermişti. Yaşam deneyimlerim hakkında elimden gelen her türlü gözlem ve yeniden gözden geçirme işlemini tamamlamam bir yıldan fazla sürdü. Sonunda, don Juan'a hak vermek zorunda kaldım: içimde sonsuz büyüklükte duygu yükleri vardı; ve öylesine derinliklerde gizliydiler ki ulaşmak nerdeyse olanaksızdı.

İkinci özetleme, yeni ve daha rahat bir tutuma girmemle sonuçlandı. Rüya görme uygulamalarıma geri döndüğüm gün, rüyamda kendimi uyuyor gördüm. Arkamı dönüp cesaretle odayı terk ettim, hırslı bir şekilde bir dizi basamağı inip sokağa çıktım.

Yapmış olduğum şey beni coşturmuştu; hemen don Juan'a haber verdim. Bu rüyayı uygulamalarımın bir parçası olarak kabul etmeyince düş kırıklığım çok büyük oldu. Onun iddiasına göre sokağa erke bedenimle çıkmamıştım, çünkü eğer öyle olsaydı basamakları inme duygusundan farklı bir duyumum olacaktı.

"Ne tür bir duyumdan söz ediyorsun, don Juan?" diye sor-

dum, gerçek bir merakla.

"Gerçekten yatağındaki kendi uyuyan bedenini görüp görmediğini anlamak için geçerli bi yol gösterici saptamalısın," dedi, sorumu yanıtlamak yerine. "Unutma, kendi odanda olmalı, kendi bedenini görmelisin. Aksi takdirde, gördüğün sadece sıradan bi rüyadır. Eğer durum buysa, o rüyayı denetle; ya ayrıntılarını inceleyerek, ya da onu değiştirerek."

Bana sözünü ettiği o geçerli yol gösterici hakkında daha fazla açıklama yapması için ısrar ettim, ama lafımı kesti. "Kendine baktığın olgusunu geçerli kılacak bi yöntem bul," dedi.

"Geçerli bir yol göstericinin ne olabileceği hakkında bir önerin var mı?" diye üsteledim.

"Kendi yargını kullan. Birlikteki zamanımızın sonuna geliyoruz. Çok yakında kendi başına olman gerekecek."

Sonra konuyu değiştirdi, ve ben açık bir beceriksizlik duygusuyla kalakaldım. Ne istediğini, ya da geçerli bir yol gösterici demekle ne kastettiğini çıkarabilmekten âcizdim.

Kendimi uyur gördüğüm bir sonraki rüyamda, odayı terk edip merdivenlerden inmek ya da çığlık atarak uyanmak yerine, kendimi izlediğim noktada uzun bir süre çivilenip kaldım. Kaygılanmadan ya da umutsuzluğa kapılmadan, rüyamın ayrıntılarını inceledim. O zaman omzu yırtık bir beyaz tişörtle uyumakta olduğumu fark ettim. Daha yakına gidip yırtığı incelemek istedim, ama hareket etmek yetilerimin dışındaydı. Benliğimin bir parçası gibi görünen bir ağırlık hissediyordum. Aslında, tümüyle ağırlıktım. Bir sonra ne yapacağımı bilememekten ötürü yıkıcı bir şaşkınlığa kapıldım. Rüyayı değiştirmeye çalıştım, ama alışılmadık bir güç durmadan beni uyuyan bedenime bakmaya zorluyordu.

Telaşımın ortasında rüya elçisinin sesini duydum. Devinebilecek kadar denetimimin olmamasının, bir özetleme daha gerektirebilecek ölçüde korkutucu olduğunu söylüyordu. Elçinin sesi ve sözleri beni zerre kadar şaşırtmadı. Kendimi hiç bu denli açık ve dehşet verici bir şekilde kımıldamaktan aciz hissetmemiştim. Bununla birlikte dehşet duyguma yenilmedim. Onu inceledim ve buldum ki bu psikolojik bir dehşet duygusu değildi; fiziksel bir acizlik, umutsuzluk ve huzursuzluk duyumuydu.

Kollarımı ve bacaklarımı oynatamamak beni sözcüklerin anlatabileceğinin ötesinde rahatsız ediyordu. Dışımda bir şeyin beni yere mıhladığını anlamak huzursuzluğumu aynı ölçüde arttırıyordu. Kollarımı ve bacaklarımı oynatmak için harcadığım çaba öyle yoğun ve tek amaçlıydı ki, bir an yatakta uyuyan bedenimin bir bacağının sanki tekme atar gibi yataktan dışarı çıkmış olduğunu gördüm.

Bilinçliliğim bundan sonra hareketsiz uyuyan bedenimin içine çekildi, ve öyle bir şiddetle uyandım ki yatışmam yarım saatten fazla sürdü. Kalbim epeyce düzensiz atıyordu. Titriyordum ve bacak kaslarımdan bazıları kontrolsüz biçimde seğiriyordu. Öyle esaslı bir ısı kaybına uğramıştım ki, vücut ısımı yükseltmek için battaniyelere ve sıcak su torbalarına ihtiyacım oldu.

Doğal olarak, don Juan'ın bu felç duyumum hakkındaki öğütlerini sormak üzere Meksika'ya gittim, ve ona sahiden yırtık bir tişört giymekte olduğum için rüyamda gerçekten de kendimi görmüş olduğumu anlattım. Ayrıca vücut ısımın düşmesinden ölümüne korkuyordum. Başıma gelenleri tartışmaya isteksizdi. Ondan koparabildiğim tek şey iğneli bir yorum olmuştu.

"Tiyatroyu seviyorsun," dedi, yavan bir biçimde. "Elbette kendini uyur gördün. Sorun sinirli olman, çünkü erke bedenin daha önce hiç bilinçli olarak tek parça olmadı. Eğer yine sinirlenir ve soğursan, matrakukana yapış. Bu senin vücut ısını çabucak yerine getirir, hem de mızmızlanmadan."

Kabalığına biraz kırılmıştım. Bununla birlikte, öğüdü etkinliğini kanıtladı. Bir sonraki kez korktuğumda, söylediğini yaparak birkaç dakikada gevşedim ve normale döndüm. Bu yolla, kaygılanmaz ve huzursuzluğumu denetimde tutabilirsem paniğe kapılmadığımı keşfettim. Denetimli kalmak hareket etmemi sağlamıyordu; ama kesinlikle derin bir huzur ve dinginlik duyumu veriyordu.

Aylar süren yararsız yürüme çabalarından sonra, don Juan'ın yorumlarını tekrar istedim, bu sefer öğütleri için değildi pek; daha çok yenilgiyi kabullenmek istediğimdendi. Geçilmez bir engelle karşı karşıya idim ve su götürmez bir kesinlikle biliyordum ki yenilmiştim.

Don Juan, "Rüya görücüler yaratıcı olmalıdır," dedi, hain bir sırıtışla. "Yaratıcı değilsin sen. Erke bedenini devindirmen için hayal gücünü kullanman gerektiği konusunda seni uyarmadım, çünkü senin bilmeceyi kendi başına çözüp çözemeyeceğini görmek istemiştim. Sen yapamadın, arkadaşların da sana yardımcı olmadı."

Geçmişte, beni yaratıcılıktan yoksun olmakla her suçlayışında hırçınlıkla kendimi savunmaya zorlanmıştım. Ben yaratıcı olduğumu düşünüyordum, ama don Juan gibi bir öğretmene sahip olmak bana böyle olmadığımı zor yoldan öğretmişti. Erkemi kendim için yararsız savunmalarla uğraştırmayacaktım, bu yüzden ona şunu sordum, "Bu sözünü ettiğin bilmece nedir, don Juan?"

"Erke bedenini devindirmenin ne denli olanaksız, ve aynı zamanda ne denli basit olduğu hakkındaki bilmece. Sen gündelik dünyandaymış gibi devinmeye çalışıyorsun. Yürümeyi öğrenmek için o denli çok zaman ve çaba harcıyoruz ki, rüya gören bedenlerimizin de yürümesi gerektiğine inanıyoruz. Böyle yapmaları için hiç neden yok, yürümenin zihnimizde başı çekmesi dışında."

Çözümün sadeliğine hayran oldum. Don Juan'ın haklı olduğunu bu anda anlamıştım. Yorumlama düzeyinde takılıp kalmıştım, gene. O bana üçüncü kapıya ulaştığımda çevrede dolaşmam gerektiğini söylemişti, ve benim için dolaşmak yürümek demekti. Yargısını anladığımı söyledim ona.

"O benim yargım değil," diye sertçe yanıtladı. "Büyücülerin yargısı. Büyücüler, erke bedeninin üçüncü kapıda erkenin yaptığı şekilde devinebildiğini söylerler: hızlı ve doğrudan. Senin erke bedenin nasıl devineceğini kesinlikle biliyor. Organik olmayan varlıkların dünyasındaki gibi devinebilir.

"Ve bu bizi yeni bi konuya getiriyor, burada," diye ekledi don Juan, düşünceli bir tavırla. "Neden organik olmayan arkadaşların sana yardımcı olmadılar?"

"Niçin onların benim arkadaşlarım olduğunu söylüyorsun, don Juan?"

"Alışıldık arkadaşlar gibiler; aslında bize karşı düşünceli ve nazik olmayan, ama kötü de sayılmayan. Arkamızı dönme-

mizi bekleyen arkadaşlar ki, bizi oradan hançerleyebilsinler."

Onu tamamıyla anlıyor ve yüzde yüz hak veriyordum.

"Beni oraya götüren ne? İntihar eğilimi mi?" diye sordum ona, daha çok laf olsun diye.

"Sende hiç intihar eğilimi yok," dedi. "Sende olan, ölüme yaklaşmış olduğuna tam bi inanmazlık. Fiziksel bi acın olmadı; onun için ölümcül bi tehlike içinde olduğuna kendini tam inandıramıyorsun."

Savı son derece akla yatkındı, organik olmayan varlıklarla girdiğim dalaştan sonra yaşamıma hükmeden, bilinmedik, derin bir korku dışında. Ben açmazımı anlatırken don Juan sessizlik içinde dinledi. Hakkında bildiklerime karşın, organik olmayan varlıkların dünyasına gitme dürtümü açıklayamıyordum; ondan kurtulamıyordum da.

"Çılgın bir yanım var benim," dedim. "Yaptıklarımın anlamı yok."

"Anlamı var. Organik olmayan varlıklar hâlâ seni makaraya sarıp çekmeye devam ediyorlar; oltanın ucundaki iğneye takılmış balık gibisin. Seni elde tutmak için zaman zaman değersiz yemler atıyorlar. Rüyaları düzeni hiç bozulmadan her dört günde bi görmen değersiz bi yem. Ama sana erke bedenini nasıl devindireceğini öğretmediler."

"Neden öğretmediler dersin?"

"Çünkü erke bedenin kendi başına devinmeyi öğrenirse, sana hiç ulaşamayacaklar. Onlardan kurtulduğunu düşünmekle acele ettim. Göreceli olarak özgürsün, ama tümüyle değil. Hâlâ bilinçliliğinin peşindeler."

Sırtımda bir ürperti hissettim. İçimde hassas bir noktaya dokunmuştu. "Ne yapmam gerektiğini söyle don Juan, hemen yapacağım," dedim.

"Kusursuz ol. Sana bunu düzinelerce kez anlattım. Kusursuz olmak, kararlarını desteklemek için yaşamını tehlikeye atmak, sonra o kararları yerine getirmek için elinden gelenden fazlasını yapmaktır. Hiçbi şey için karar almıyorsan, yaşamınla gelişigüzel bi şekilde kumar oynuyorsun demektir sadece."

Don Juan konuşmayı orada bitirdi, söyledikleri üzerinde kafa yormam için ısrar ederek.

Bulduğum ilk fırsatta, don Juan'ın erke bedenimi devindirmek için yaptığı öneriyi denedim. Kendimi uyuyan bedenime bakar bulduğumda, ona doğru yürümeye uğraşmak yerine, yatağa yaklaşmayı yalın biçimde arzuladım. Bir anda, nerdeyse vücuduma dokunacak kadar yakındaydım. Yüzümü gördüm. Aslında derimdeki bütün gözenekleri görebiliyordum. Gördüğümden hoşlandığımı söyleyemem. Kendi bedenimin görüntüsü estetik açıdan hoş olmayacak kadar ayrıntılıydı. Sonra esinti gibi bir şey girdi odaya, her şeyi tümüyle karıştırdı ve görüntümü sildi.

Bunu izleyen rüyalarda, erke bedeninin yalnızca kayarak veya süzülerek devinebileceğini tümüyle doğrulamıştım. Bunu don Juan'la tartıştım. Yaptığımdan olağandışı bir şekilde hoşnut görünüyordu; bu bana kesinlikle sürpriz oldu. Rüya görme uygulamalarımda yaptığım her şeye gösterdiği soğuk tepkiye alışmıştım.

"Erke bedenin yalnızca onu bi şey çektiği zaman devinmeye alışıktır," dedi. "Organik olmayan varlıklar seni sağa sola çekip duruyordu, ama şimdiye dek onu hiç kendi başına, kendi istencinle devindirmemiştin. Çok bi şey başarmışsın gibi görünmüyor, yaptığın harekete bakınca; ama seni temin ederim ki uygulamalarını durdurmayı ciddi olarak düşünmeye başlamıştım. Kendi başına devinmeyi hiç öğrenemeyeceğine inanmıştım, bi süre."

"Yavaş olduğum için mi rüya görme uygulamalarımı durdurmayı düşünüyordun?"

"Yavaş değilsin. Büyücülerin erke bedenini devindirmeyi öğrenmesi sonsuz zaman alır. Uygulamalarını durduracaktım; çünkü daha fazla zamanım kalmadı. Erkeni kullanabileceğin başka konular var, rüya görmekten daha acil olan."

"Şimdi erke bedenimi kendi başıma devindirmeyi öğrendiğime göre, başka ne yapmalıyım, don Juan?"

"Devinmeye devam et. Erke bedenini devindirmek senin için yeni bi saha açtı; olağanüstü bi keşif alanı bu."

Rüyalarımın aslına uygunluğunu geçerli kılma fikrini tekrar ele almam için yine ısrar etti; bu talebi ilk söylediğinde olduğu kadar garip gelmemişti bu kez.

"Bildiğin gibi, bi öncü tarafından götürülmek ikinci kapının gerçek rüya görme görevidir," dedi. "Bu çok ciddi bi meseledir, ama erke bedenine şekil vermek ve devindirmek kadar değil. Bu yüzden, uyuyan kendini mi görmektesin gerçekten, yoksa sadece uyuduğunu gördüğün bi rüya mı görüyorsun; bunu ayırt edebilmek için kendine ait emin bi yol bulmalısın. Yeni keşif alanın, uyuyan kendini gerçekten görmene bağlı."

Uzun uzun düşünüp tarttıktan sonra, doğru planı ortaya çıkardığım kanısına vardım. Yırtık tişörtümü görmüş olmak, geçerli bir yol gösterici için bana fikir vermişti. Şöyle bir varsayımla başladım; eğer gerçekten uyuyan kendimi inceliyorsam, yatağa girdiğim kıyafeti de inceliyor olacaktım; bu kıyafeti de her dört günde bir baştan aşağı değiştiriyordum. Yatarken giydiklerimi rüyamda anımsamakta hiç zorluk çekmeyeceğime inanıyordum; rüya görme uygulamalarım yoluyla edindiğim disiplin, böyle şeyleri zihnime kaydetme ve rüyalarımda anımsama yeteneği kazandığım kanısını vermekteydi bana.

Bu yolu izlemek için elimden gelen çabayı gösterdim, ama sonuç hiç de umduğum şekilde gelişmedi. Rüya görme dikkatim üzerinde gerekli denetimden yoksundum, ve uyku giysilerimin ayrıntılarını pek anımsayamıyordum. Ancak başka bir şey kesinlikle iş başındaydı; nasılsa her zaman rüyalarımın sıradan rüyalar olup olmadıklarını biliyordum. Sıradan olmayan rüyalarımın önde gelen yönü, bilinçliliğim onu incelerken, uyuyan bedenimin yatakta yatar durumda olmasıydı.

Rüyalarımdaki kayda değer bir özellik de odamla ilgiliydi. Hiçbir zaman gündelik dünyadaki gibi değildi odam; yatağımın bir ucunda durduğu muazzam, boş bir salondu. Bedenimin yattığı yatağın yanına gelebilmek için epey bir mesafeyi süzülerek geçmeye alışmıştım. Oraya ulaştığımda, esinti gibi bir tür güç beni yatağın üzerinde bir sinek kuşu gibi havada asılı tutuyordu. Bazen oda gözden kayboluyordu; sadece bedenim ve yatak kalana dek parça parça yok olarak. Bazen de, istencimi tümüyle yitirdiğim deneyimler yaşıyordum. Rüya görme dikkatim benden bağımsız olarak işliyor gibiydi. Ya odada ilk karşılaştığı nesne tarafından tümüyle zapt ediliyor, ya da ne yapacağına karar vermekten

âciz görünüyordu. O anlarda bir nesneden bir başkasına çaresiz bir biçimde sürüklenme duyumu yaşıyordum.

Bir seferinde rüya elçisinin sesi bana sıradan olmayan bütün rüyaların içindeki tüm öğelerin aslında bizim normal dünyamızdakinden farklı erke biçimlenmeleri olduğunu açıklamıştı. Elçinin sesi örnek olarak duvarların sıvı olduğuna dikkat çekmişti. Sonra da birinin içine atlamam için ısrar etmişti.

Fazla düşünmeden, büyük bir göle dalıyormuşum gibi, bir duvarın içine dalıverdim. Su gibi bir duvar hissi değildi duyduğum; bir su kütlesinin içine atlama duyumu da değildi. Daha çok, dalmanın düşüncesi, ve sıvı maddenin içinden geçmenin görsel duyumu gibiydi. Aşağıya doğru ilerledikçe, suyun açıldığı gibi açılan bir şeyin içinde baş aşağı gidiyordum.

Aşağıya doğru baş aşağı gitmenin duyumu öyle gerçekti ki, ne kadar uzun süre, ya da ne kadar derine, ya da ne kadar uzağa dalmakta olduğumu merak etmeye başladım. Benim açımdan orada harcadığım süre sonsuzdu. Suya benzer maddenin içinde bulutlar, kayalara benzeyen kütlesel oluşumlar görüyordum. Kristalleri andıran parlak, geometrik nesneler, ve gördüğüm en derin ana renkleri taşıyan kabarcıklar vardı. Ayrıca bazı yoğun ışık kuşakları ve zifiri karanlık kuşakları vardı. Her şey yanımdan geçiyordu, yavaşça ya da hızla. Evreni gözlemliyormuşum düşüncesine kapıldım. O anda hızım öylesine arttı ki her şey bulandı, ve bir anda kendimi burnum odamın duvarına yapışmış vaziyette uyanmış buldum.

Gizli bir korku beni don Juan'a danışmaya yöneltti. Beni dinledi; her sözümün üzerinde durarak.

"Bu noktada esaslı bi manevra yapman gerek," dedi. "Rüya elçisinin rüya görme uygulamalarına karışmaya hiç hakkı yok. Ya da daha doğrusu, sen hiçbi koşul altında ona bu izni vermemelisin."

"Nasıl durdurabilirim onu?"

"Sade, ama zor bi manevra yap. Rüya görmeye girdiğin anda, artık rüya elçisi istemediğini yüksek sesle söyle."

"Bunu yapınca, don Juan, onu bir daha hiç işitmeyecek miyim?"

"Kuşkusuz. Ondan sonsuza dek kurtulacaksın."

"Ama ondan sonsuza dek kurtulmak akıllıca olur mu?"

"Kesinlikle olur, bu noktada."

Bu sözlerle, don Juan beni son derece rahatsız edici bir ikilemin içine sokmuştu. Elçiyle ilişkimi sona erdirmeyi arzu etmiyor, ama aynı zamanda don Juan'ın öğüdünü tutmak da istiyordum. Kararsızlığımı fark etmişti.

"Zor bi iş olduğunu biliyorum," diye hak verdi, "ama bunu yapmazsan, organik olmayan varlıklar hep seninle olacak. Bundan sakınmak istiyorsan, dediğimi yap; hem de hemen."

Bir sonraki rüya görme seansımda, niyetimi zorla da olsa söylemek için hazırlanırken, elçinin sesi beni durdurdu. Şöyle diyordu, "Eğer kendini tutup isteğini dile getirmekten vazgeçersen, hiçbir zaman rüya görme uygulamalarına karışmayacağıma ve seninle yalnız bana doğrudan sorular sorduğunda konuşacağıma söz veriyorum."

Teklifini anında kabul ettim, gerçekten iyi bir anlaşma olduğunu hissediyordum. Bununla birlikte don Juan'ın düş kırıklığına uğrayacağından korkmuyor da değildim.

"İyi bi manevraymış," dedi. "Sen samimiydin; talebini seslendirmeye gerçekten niyetlenmiştin. İçten olmak, gereken tek şeydi. Esasında elçiyi def etmene gerek yoktu. İstediğin, onu sana daha uygun bi seçenek sunması için köşeye sıkıştırmaktı. Eminim elçi artık sana karışmayacaktır."

Haklıydı. Elçi işime hiç karışmadan rüya görme uygulamalarımı sürdürdüm. Kayda değer bir gelişme, içlerindeki odanın gündelik hayattaki odam olduğu rüyalar görmeye başlamış olmamdı; yalnız bir farkla: rüyalarımda odam her zaman öyle çarpık, öyle eğri büğrüydü ki, dev bir kübik resme benziyordu; duvarların, tavanın ve yerin dik açıları yerine geniş ve dar açılar egemendi. Bir tarafa eğik görünen odamda, dar ve geniş açılarla oluşmuş bu eğimin kendisi; sert tahta tabanın girift çizgileri, duvardaki resmin zamanla rengi atmış yerleri, tavandaki tozlu noktalar ya da kapının kenarındaki parmak izi lekeleri gibi saçma ve gereksiz, ama gerçek olan ayrıntıları açıkça sergilemek için bir araç görevi yapıyordu.

Bu rüyalarda, o eğim tarafından gösterilen ayrıntıların suya benzeyen evrenleri içinde kaçınılmaz şekilde yitip gidiyor-

dum. Tüm rüya görme uygulamalarımda, odamdaki ayrıntı bolluğu öyle inanılmazdı ve çekimi öyle yoğundu ki, anında içine alıyordu beni.

Bu durumu danışmak için ilk boş anımda soluğu don Juan'ın yanında aldım. "Odamın hakkından gelemiyorum," dedim ona, rüya görme uygulamalarımın ayrıntılarını verdikten sonra.

"Onun hakkından gelmen gerektiği fikrini ne verdi sana?" diye sordu, sırıtarak.

"Odamın ötesine devinmem gerektiğini biliyorum, don Juan."

"Ama odanın ötesine deviniyorsun zaten. Belki kendine yine yorumlara takılıp takılmadığını sormalısın. Bu olayda devinmenin ne demek olduğunu sanıyorsun ki?"

Odamdan dışarı, sokağa yürüdüğüm rüyanın aklımdan çıkmadığını ve bunu tekrar yapmak için gerçek bir zorunluluk duyduğumu anlattım ona.

"Ama bundan çok daha önemli şeyler yapıyorsun," diye itiraz etti. "İnanılmaz yerlere gidiyorsun. Daha ne istiyorsun ki?"

Ayrıntıların tuzağından uzaklaşmak için fiziksel bir dürtü hissettiğimi ona açıklamaya çalıştım. Beni en çok üzen, dikkatimin takıldığı şeylerden kendimi kurtarmaktaki yetersizliğimdi. Zerre kadar istencimin kalmaması, dibi boylamak anlamına geliyordu benim için.

Çok uzun bir sessizlik oldu. Ayrıntının tuzakları hakkında daha fazla şeyler dinlemeyi bekliyordum. Ne de olsa beni bunun tehlikeleri hakkında uyarmıştı. "İyi gidiyorsun," dedi, sonunda. "Rüya görücüler erke bedenlerini kusursuz hale getirmek için çok uzun zaman harcarlar. Ve burada da konu ettiğimiz bu; erke bedenini mükemmelleştirmek."

Don Juan'ın açıklamasına göre, benim erke bedenimin ayrıntıları inceleme zorunluluğunu duyması ve buna içinden çıkılmaz biçimde takılıp kalmasının nedeni onun mükemmel olmamasıydı. Büyücülerin, erke bedenlerinin her şeyi sindirmesine izin verip, bu yolla onu güçlendirmek için bir ömür harcadıklarını söyledi.

Don Juan, "Erke bedeni tam ve olgun hale gelene dek,

kendi içine gömülmüştür," diye devam etti. "Her şey tarafından emilmenin baskısından kurtulamaz. Fakat kişi bunu göz önünde tutarsa, senin yaptığın gibi onunla savaşmak yerine, o zaman ona yardım edebilir. "

"Nasıl yapabilirim bunu, don Juan?"

"Onun davranışını yöneterek; yani onun izini sürerek."

Açıklamasına göre, erke bedenine ilişkin her şey birleşim noktasının konumuna bağlı olduğu için, ve rüya görme de onun yerini değiştirmekten başka bir şey olmadığına göre, iz sürme sonuç olarak birleşim noktasının mükemmel konumda sabit durmasını sağlamaktı ki; bu örnekte o konum erke bedeninin güçlendiği ve nihayet ortaya çıkabildiği konumdu.

Don Juan, erke bedeni kendi başına devinebildiği anda, büyücüler tarafından birleşim noktasının en uygun konumuna ulaşıldığının varsayıldığını söyledi. Bir sonraki adım, onun izini sürmekti; yani erke bedenini tamamlamak için onu o konumda sabitlemekti. Yöntemin sadeliğin ta kendisi olduğunu belirtti. Kişi, iz sürmeye niyetleniyordu.

Sessizlik ve beklenti dolu bakışlar izledi bu sözleri. Ben daha fazla anlatmasını umuyordum; o da benim söylediklerini anlamış olmamı umuyordu. Anlamamıştım.

"Bırak, erke bedenin en uygun rüya görme konumuna ulaşmaya niyetlensin," diye açıkladı. "Sonra bırak, erke bedenin o konumda kalmaya niyetlensin; ve işte iz sürüyor olacaksın."

Durakladı ve gözleriyle söylediğini düşünmeye zorladı beni. "Niyetlenme işin sırrıdır, ama bunu zaten biliyorsun," dedi. "Büyücüler birleşim noktalarının yerini niyetlenme yoluyla değiştirirler, ve aynı şekilde, niyetlenme yoluyla sabitlerler. Ve niyetlenme için bi teknik yoktur. Kişi alışkanlık yoluyla niyetlenir."

Bir büyücü olarak değerim hakkındaki çılgın varsayımlarımdan birine daha kapılmak o noktada kaçınılmazdı benim için. Birleşim noktamı ideal yere sabitlemeye niyetlenmem için beni bir şeyin doğru yola sokacağına sonsuz güvenim vardı. Geçmişte, nasıl yaptığımı bilmeden, her türden başarılı manevralar gerçekleştirmiştim. Don Juan'ın kendisi yeteneğime

ve şansıma hayran olmuştu, ve emindim ki bu da o anlardan biri olacaktı. Fena halde yanılmışım. Ne yaparsam yapayım, ne kadar uzun süre beklersem bekleyeyim, birleşim noktamı değil en ideal konumda, herhangi bir konumda bile sabitlemekte en ufak bir başarı gösteremiyordum.

Aylar süren ciddi ama başarısız mücadelelerden sonra pes ettim. "Yapabileceğime gerçekten inanıyordum," dedim don Juan'a, evine girdiğim anda. "Korkarım bugünlerde her zamankinden daha fazla manyaklaşmış vaziyetteyim."

"Sayılmaz," dedi gülümseyerek. "Sana olan şu; terimlere karşı yine o kalıplaşmış yanlış yorumlamalarından birine kapıldın. İdeal konumu bulmak istiyorsun, sanki kayıp araba anahtarlarını bulur gibi. Sonra birleşim noktanı orada bağlamak istiyorsun, sanki ayakkabı bağcıklarını bağlar gibi. Onların kendilerini betimlemek için kullanılan sözcüklerle hiçbi ilişkileri yok."

Sonra benden rüya görme uygulamalarımdaki en son ilginç olayları anlatmamı istedi. İlk sözünü ettiğim, ayrıntılar tarafından çekilme dürtümün dikkat çekici ölçüde yatışması oldu. Belki de, dedim, rüyalarımda içten gelen bir baskıyla ve sürekli olarak devindiğim için, incelediğim ayrıntılara dalmadan önce beni durduran bu hareket olmuştu. Bu biçimde durdurulmak, bana ayrıntılar tarafından emilme edimini incelemek için fırsat tanımıştı. Cansız maddenin gerçekten bir devinimsizleştirme gücü olduğu sonucuna vardım, beni olduğum yere mıhlayan bir ışık demeti olarak görüyordum bunu. Örneğin çoğu zaman duvarlardaki ya da odamın tahta tabanının çizgilerindeki ufacık bir iz beni olduğum yere çivileyen bir ışık huzmesi yolluyordu; rüya görme dikkatimin o ışığa odaklandığı andan itibaren bütün rüya o ufacık izin çevresinde dönmeye başlıyordu. Onun genişlediğini görüyordum; nerdeyse evrenin boyutlarında. O görüntü, ben sonunda genellikle duvara ya da tahta zemine burun üstü yapışık şekilde uyanana dek sürüyordu. Benim gözlemlerim, ilk olarak ayrıntıların gerçek olduğu; ikinci olarak da onları uykuda incelemekte olduğumdu.

Don Juan gülümsedi ve şöyle dedi, "Sana bütün bunların olmasının nedeni, erke bedeninin şekillenmesinin kendi başına

devindiği anda tamamlanmış olması. Sana bunu söylemedim; ama sezdirmiştim. Bunu kendi başına keşfetme yetin olup olmadığını anlamak istemiştim; ve tabii ki, vardı."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Don Juan her zamanki tavrıyla beni dikkatle gözden geçirdi. Delip geçen bakışları bedenimi tarıyordu.

"Kendi başıma ne keşfettim, don Juan?" diye sormaya mecbur oldum.

"Erke bedeninin tamamlandığını keşfettin," diye yanıtladı.

"Bu türden hiçbir keşifte bulunmuş değilim, seni temin ederim."

"Evet, bulundun. Bikaç zaman önce başladı; sen rüyalarının gerçekliğini kanıtlayacak bi yol gösterici bulamadığında, ama sonra bi şey senin için işe koyuldu ve gördüğünün sıradan bi rüya olup olmadığını sana bildirmeye başladı. O şey, senin erke bedenindi. Şimdi, birleşim noktanı sabitlemek için ideal yeri bulamadın diye umutsuzluğa kapılıyorsun. Ben de sana bildiğini söylüyorum. Bunun kanıtı da, erke bedeninin çevrede dolaşma yoluyla ayrıntı takıntısını sınırlaması.

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Aptalca sorularımdan birini bile soramıyordum.

Don Juan, "Senin için bi sonra gelen, büyücülerin cevheri," diye devam etti. "Erke *görme* uygulaması yapacaksın, rüya görürken. Üçüncü rüya görme kapısının alıştırmasını tamamladın: erke bedenini devindirmeyi. Şimdi gerçek görevi yerine getireceksin: erke bedeninle erke *görmeyi*.

"Daha önce de erke *gördün;*" diye devam etti, "biçok kez, aslında. Ama onların hepsinde *görme* bi rastlantıydı. Şimdi bunu amaçlı olarak yapacaksın.

"Rüya görücülerin bi pratik kuralı vardır," diye sözlerini sürdürdü. "Erke bedenleri tamam ise, gündelik dünyada bi nesneye her sabit baktıklarında erke *görürler*. Rüyalarda, bi nesnenin erkesini görürlerse, gerçek dünyayla uğraşmakta olduklarını anlarlar; rüya görme dikkatlerine o dünya ne denli çarpıtılmış görünürse görünsün. Eğer bi nesnenin erkesini göremezlerse, sıradan bi rüyadadırlar; gerçek bi dünyada değil."

"Gerçek bir dünya nedir, don Juan?"

"Erke üreten bi dünya; hiçbi şeyin erkesel bi etkisinin olmadığı biçok rüyamıza benzeyen, ve hiçbi şeyin erke üretmediği yansıtmalardan oluşmuş bi hayal dünyasının tam karşıtı.

Ondan sonra don Juan bana rüya görmenin başka bir tanımını yaptı: rüya görücülerin içinde erke üreten öğeleri bulabildikleri rüya durumlarını ayrıklama süreci. Şaşkınlığımı fark etmiş olmalıydı. Güldü ve bir tanım daha verdi, çok daha dolambaçlı bir tanım: rüya görme, birleşim noktasının uygun konumlarını bulmaya niyetlendiğimiz bir süreçtir; o konumlar ki bizim rüyamsı durumlarda erke üreten nesneleri algılamamızı sağlarlar.

Açıklamasına göre, erke bedeni aynı zamanda bizim kendi dünyamızın erkesinden oldukça farklı olan erkeyi de algılama yetisine sahipti; örneğin organik olmayan varlıkların âlemindeki erke gibi; ki bunu erke bedeni cızırdayan erke olarak algılıyordu. Bizim dünyamızda hiçbir şeyin cızırdamadığını; buradaki her şeyin titrek olduğunu sözlerine ekledi.

"Bundan sonra," dedi, "rüya görmenin konusu, rüya görme dikkatini odaklayacağın nesnelerin erke üretip üretmediğine; sadece hayal yansıtmaları mı, yoksa yabancı erke üreticileri mi olduklarına karar vermek olacak."

Don Juan, erkeyi *görmeyi*, gerçekten uyuyan bedenimi inceleyip incelemediğime karar vermek için bir ölçüt olarak ortaya atacağımı ümit etmiş olduğunu itiraf etti. Benim her dört günde bir özenle hazırlanmış uyku kıyafetleri giymek gibi yanlış uslamlamaya dayanan hilelerime güldü. Dediğine göre, üçüncü rüya görme kapısının gerçek görevinin ne olduğunu çıkarsamak ve doğru görüşleri ortaya sürmek için gerekli tüm bilgi parmaklarımın ucundaydı; ama yorumlama sistemim beni büyücülüğün sadeliğinden ve dolaysızlığından yoksun, zoraki çözümler aramaya zorlamıştı.

9

Yeni Keşif Alanı

Don Juan rüyada *görmek* için yalnızca *görmeye* niyetlenmenin yetmeyeceğini, aynı zamanda niyetimi yüksek sesle sözcüklere dökmem gerektiğini anlattı. Açıklamayı reddettiği nedenler yüzünden, yüksek sesle konuşmam gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Aynı sonuca ulaşmak için başka yolların da olduğunu teslim ediyor; ama kişinin niyetini seslendirmesinin en basit ve dolaysız yol olduğunu ileri sürüyordu.

Görme niyetimi ilk kez sözcüklere döktüğümde, rüyamda bir kilise pazarındaydım. Öyle çok eşya vardı ki, hangisine sabit bakacağıma karar veremiyordum. Bir köşede duran dikkat çekici, dev gibi bir vazo karar vermemi sağlamıştı. Ona sabit baktım, görme niyetimi seslendirerek. Vazo bir an görüş alanımda kaldı, sonra başka bir nesneye dönüştü.

O rüyada elimden geldiğince çok şeye sabit baktım. *Görme* niyetimi seslendirdikten sonra, seçtiğim her parça ya gözden kayboluyor, ya da başka bir şeye dönüşüyordu, daha önceki rüya görme uygulamalarımda hep olduğu gibi. Rüya görme dikkatim en sonunda tükendi, ve büyük bir düş kırıklığıyla uyandım, nerdeyse öfkeliydim.

Aylar boyunca, sürekli olarak rüyalarımda yüzlerce nesneye sabit bakıp *görme* niyetimi dikkatle seslendirdim, ama hiçbir şey olmadı. Beklemekten yorulup, don Juan'a sormak zorunda kaldım, sonunda.

"Sabırlı olman gerekiyor. Olağanüstü bi şey yapmayı öğreniyorsun," dedi. Rüyalarında görmeye niyetlenmeyi öğreniyorsun. Günün birinde niyetini seslendirmene gereksinimin kalmayacak; sadece arzulayacaksın, sessizce."

"Sanırım yapmakta olduğum şeyin işlevini anlamadım," dedim. "Görme niyetimi bağırdığım zaman hiçbir şey olmuyor. Bu ne demek?"

"Şimdiye kadar gördüklerin sıradan rüyalarmış demek, hayal yansıtmalarmış; yalnızca rüya görme dikkatinde yaşam bulan imgelermiş."

Sabit bakışımı odakladığım nesnelere tam olarak ne olduğunu öğrenmek istedi. Gözden kaybolduklarını ya da şekil değiştirdiklerini, hatta sonuçta rüyalarımı değiştiren girdaplar bile oluşturduklarını söyledim.

"Bütün rüya görme uygulamalarımda aynı şey oldu," dedim. "Sıradan olmayan tek şey rüyalarımda bağırmayı öğrenmem, hem de avazım çıktığı kadar."

Son cümlem don Juan'ı gerçek bir kahkaha nöbetine soktu; bunu şaşırtıcı bulmuştum. Söylediğimde komik bir yan bulamıyordum, tepkisinin nedenini de anlamamıştım.

"Günün birinde bütün bunların ne denli eğlenceli olduğu-

nu takdir edeceksin," dedi, sessiz protestoma bir yanıt olarak. "Bu arada, teslim olma, cesaretini de kırma. Denemeye devam et. Eninde sonunda doğru notaya basacaksın."

Her zaman olduğu gibi haklıydı. Birkaç ay sonra tam on ikiden vurdum. Son derece olağandışı bir rüya görüyordum. Organik olmayan varlıkların dünyasından bir öncü ile başlamıştı. Öncüler de rüya elçisi gibi rüyalarımdan garip biçimde kaybolmuşlardı. Onların yokluğunu hissetmiş ya da kayboluşlarına kafa yormuş değildim. Aslında onlar olmadan öyle rahattım ki, don Juan'a yokluklarını sormak aklıma bile gelmemişti.

O rüyada öncü başlangıçta bir çekmecenin arkasına sıkışmış bulduğum dev boyutlu sarı bir topazdı. *Görme* niyetimi seslendirdiğim anda, topaz cızırdayan bir erke kabarcığına dönüşüverdi. Dayanamayıp onu izleyeceğimden korkarak, sabit bakışımı öncüden uzağa çevirdim ve tropikal balıklarla dolu bir akvaryuma odakladım. *Görme* niyetimi seslendirdim ve müthiş bir sürprizle karşılaştım. Akvaryum loş, yeşilimsi bir ışıltı yayıyordu ve bu parlaklık büyük, sürrealist bir mücevherli kadın portresine dönüşmüştü. *Görme* niyetimi söylediğimde aynı ışıltı portreden de yayıldı.

O ışıltıya sabit bakarken tüm rüya değişti. Bana tanıdık gelen bir kentin sokaklarında yürüyordum az sonra; Tucson olabilirdi bu kent. Bir dükkanın vitrininde sergilenen kadın giysilerine sabit baktım ve *görme* niyetimi seslendirdim. O anda, en göze çarpıcı şekilde yerleştirilmiş bir siyah manken parlamaya başladı. Sonra vitrini düzenlemek için gelen satıcı kadına sabit baktım. O da bana baktı. Niyetimi seslendirince, parladığını *gördüm*. Öyle harikaydı ki, görkemli ışıltısının içinde bir ayrıntının beni kapana kıstıracağından korkmuştum, fakat ben rüya görme dikkatimin tümünü onun üzerine odaklayacak zaman bulamadan kadın dükkânın içine girdi. Onu içerde izlemeye kesinlikle niyetlenmiştim, ama rüya görme dikkatim devinen bir parlaklığa takıldı. Bu ışıltı bana doğru saldırdı; nefret doluydu. Tiksinti ve acımasızlık vardı içinde. Geriye sıçradım. Işıltının hamlesi durdu; siyah bir madde beni yuttu, ve uyandım.

Bu imgeler öyle canlıydı ki, erke gördüğüme ve rüyamın

don Juan'ın rüya benzeri, erke üretici dediği durumlardan biri olduğuna kesinlikle inanıyordum. Rüyaların gündelik dünyamızın ortak gerçekliğinde meydana gelebilir olması merakımı uyandırıyordu; tıpkı organik olmayan varlıkların âlemindeki rüya imgelerinin merakımı çektiği gibi.

"Bu kez sadece erke *görmedin;* tehlikeli bi sınırı da aştın," dedi don Juan, anlattıklarımı dinledikten sonra.

Üçüncü rüya görme kapısı için alıştırmanın erke bedeninin kendi başına devinmesini sağlamak olduğunu yineledi. Söylediğine göre, son seansımda farkında olmadan o alıştırmanın sonucunu değiştirmiş ve başka bir dünyaya geçmiştim.

"Erke bedenin devindi," dedi. "Yolculuk etti, kendi kendine. Bu aşamada, bu tür bi yolculuk yeteneklerinin ötesinde; ve bi şey tarafından saldırıya uğradın."

"Onun ne olduğunu düşünüyorsun, don Juan?"

"Bu yırtıcı bi evren. Orada var olan binlerce şeyden herhangi biri olabilir."

"Bana neden saldırdı dersin?"

"Organik olmayan varlıkların sana saldırmasıyla aynı nedenden, kendini kullanıma hazır sunduğun için."

"Bu kadar kesin mi, don Juan?"

"Elbette. Yazı yazarken masanın üstünde garip görünüşlü bi örümceğin ilerlediğini görsen ne yapardın, onun kadar kesin. Korkudan yamyassı ederdin onu, hayranlıkla incelemek yerine."

Kafam karışmıştı, uygun soruyu sormak için sözcükler aranıyordum. Rüyamın nerede geçtiğini, ya da o rüyada hangi dünyada olduğumu sormak istiyordum ona. Ama bu soruların hiç anlamı yoktu, bunu kendim de toparlayabiliyordum. Don Juan çok anlayışlıydı.

"Rüya görme dikkatinin nereye odaklanmış olduğunu öğrenmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu, sırıtarak.

Ben de sorumu tam böyle sormak istiyordum. Gözden geçirdiğim rüyamda, uslamlamam gerçek bir nesneye bakıyor olmam gerektiği idi. Aynen odamın zemini, duvarları ya da tavanındaki ufacık ayrıntıları gördüğüm rüyalarda olduğu gibi, sonradan varlıklarını doğruladığım ayrıntılar mevcuttu.

Don Juan'ın dediğine göre, benim gördüğüm gibi özel rüyalarda rüya görme dikkatimiz gündelik dünyamıza odaklanıyor, ve dünyadaki bir gerçek nesneden diğerine anlık devinimler yapıyordu. Bu devinimi mümkün kılan birleşim noktasının uygun konumda bulunmasıydı. Birleşim noktası o konumdan rüya görme dikkatine öyle bir akışkanlık veriyordu ki, rüya görme dikkati bir anda inanılmaz uzaklıklara devinebiliyor, ve bunu yaparken son derece hızlı ve sürekli bir algılama ürettiği için, görülen sıradan bir rüyayı andırıyordu.

Don Juan, rüyamda gerçek bir vazo *gördüğümü,* ve sonra rüya görme dikkatimin mücevherli bir kadının gerçek sürrealist tablosunu görmek üzere uzaklara devindiğini açıkladı. Sonuç, erke *görmenin* dışında, sabit bakıldığında nesnelerin hızla başka bir şeye dönüştüğü sıradan bir rüyaya çok yakındı.

"Bunun ne denli rahatsız edici olduğunu bilirim," diye devam etti, şaşkınlığımın kesinlikle ayırdında olarak. Zihne uygun gelen bir nedenden ötürü, rüyada erke *görmek,* insanın düşünebileceği her şeyden daha altüst edici."

Rüyada daha önce de erke *gördüğümü,* ama beni hiç böyle etkilemediğini söyledim.

"Artık erke bedenin tam ve işlevsel," dedi. "Bu yüzden, rüyanda erke görmüş olman, bi rüyanın perdesi altından gerçek bi dünyayı algıladığını sezinlendiriyor. Yaptığın yolculuğun önemi burada. Gerçek bi yolculuktu o. Nerdeyse yaşamına mal olacak, erke üreten nesneler içeriyordu."

"O denli ciddi miydi, don Juan?"

"Emin ol! Sana saldıran yaratık saf bilinçten yapılmıştı ve herhangi bi şey kadar ölümcül olabilirdi. Onun erkesini *gördün.* Eğer rüyamızda *göremezsek,* gerçek bi erke üreten nesneyi hayali bir yansıtmadan ayırt edemeyeceğimizi eminim şimdiye dek kavramışsındır. Bundan dolayı, organik olmayan varlıklarla çarpışmış, öncüleri ve tünelleri gerçekten *görmüş* olsan da, erke bedenin onların gerçek olduğundan, yani erke yaydıklarından tam olarak emin değil. Yüzde doksan dokuz eminsin; ama yüzde yüz değil."

Don Juan yapmış olduğum yolculukla ilgili konuşmayı sürdürmekte ısrar etti. Anlaşılmaz nedenlerden ötürü bu konu-

yu ele almaya isteksizdim. Söylemekte olduğu şey bende ani bir tepki uyandırdı. Kendimi derin, garip bir korkuyu açıklamaya çalışır buldum; iç organlarımla ilintili hiç rahat vermeyen, karanlık, saplantılı bir duyguydu bu.

Don Juan, "Kesinlikle soğanın bi başka katmanına gittin sen," demişti, başına dikkat etmediğim bir cümleyi tamamlarken.

"Bu soğanın başka katmanı da ne, don Juan?"

"Dünya bi soğan gibi; bi çok katları var. Bildiğimiz dünya, bunlardan biri. Bazen, sınırları aşar ve bi başka kata gireriz: bi başka dünyaya; buna çok benzeyen, ama aynı olmayan bi dünyaya. Ve sen onlardan birine girdin, yalnız başına."

"Bu sözünü ettiğin yolculuk nasıl mümkün olur, don Juan?"

"Bu anlamsız bi soru, çünkü kimse bunu yanıtlayamaz. Büyücülerin görüşüne göre, evren erke bedeninin geçebileceği katmanlar halinde kurulmuştur. Eski büyücüler bugüne dek nerede var oldular, biliyor musun? Başka bi katmanda; soğanın bi başka katında."

"Rüyalarda yapılan gerçek, işlevsel bir yolculuk düşüncesini anlamak ve kabul etmek benim için çok zor, don Juan."

"Bu konuyu gücümüz tükenene kadar tartıştık. Erke bedeninin yolculuğunun yalnızca birleşim noktasının konumuna bağlı olduğunu anladığına ikna olmuştum."

"Bunu anlattın bana. Ve ben de hiç durmadan bunun üzerinde kafa yoruyorum, yine de, yolculuğun birleşim noktasının konumunda olduğunu söylemek bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Senin sorunun olumsuz mizacın. Ben de aynı senin gibiydim. Olumsuzluk, dünyayı algılayış biçimimizde esaslı değişiklikler yapmamıza izin vermez. Aynı zamanda bizi her zaman haklı olduğumuza inanmaya zorlar."

İşaret ettiği noktayı tamamen anlıyordum, ama benim bütün bunlara karşı verdiğim savaşımı anımsattım ona.

"Sana işleri tersine çevirmesi mümkün olan anlamsız bi şey yapmanı öneriyorum," dedi. "Büyücülüğün dayanak noktasının, birleşim noktasının gizemi olduğunu kendine devamlı şekilde yinele. Eğer bunu yeterince uzun süre tekrarlarsan, gö-

rünmeyen bi güç işi devralır ve sendeki uygun değişiklikleri yapar."

Don Juan hiçbir alaycılık belirtisi göstermiyordu. Her sözcüğünü amaçlı söylediğini biliyordum. Beni rahatsız eden, formülü durmadan kendi kendime tekrarlamam konusundaki ısrarıydı. Bunun ahmakça olduğunu düşünürken yakaladım kendimi.

"Olumsuz tavrını kes," diye tersledi beni. "İçten bi şekilde tekrarla bunu."

"Birleşim noktasının gizemi büyücülükte her şeydir," diye devam etti, bana bakmadan. "Ya da daha doğrusu, büyücülükte her şey birleşim noktasının yönetiminde yatar. Bütün bunları biliyorsun, ama tekrar etmen gerek."

Anlattıklarını dinlerken, bir an için, ıstıraptan öleceğimi düşündüm. İnanılmaz bir fiziksel hüzün duyumu göğsümü sıkıştırdı ve acıyla bağırmama neden oldu. Midem ve diyaframım yukarı doğru itiyordu sanki; göğüs boşluğuma doğru giriyor gibiydiler. İtme duygusu öyle yoğundu ki bilinçliliğim düzey değiştirdi ve normal bilinç durumuma girdim. Tüm konuştuklarımız, yaşanmış olabilecek, ama günlük yaşam bilinçliliğimin olağan uslamlamasına göre yaşanmamış olan belirsiz bir düşünce haline geldi.

Bir sonraki kez don Juan'la rüya görme hakkında konuştuğumuzda, uygulamalarımı bıraktığım yerden sürdürmekteki aylar süren başarısızlığımın nedenlerini tartıştık. Don Juan durumumu açıklamak için dolambaçlı bir yoldan gitmesi gerektiğini söyleyerek beni uyardı. Önce, eski çağ insanı ile modern çağ insanının düşünceleri ve eylemleri arasında çok büyük farklılık olduğuna dikkat çekti. Sonra eski zamanlardaki insanların algı ve bilinçliliğe ilişkin çok gerçekçi bir görüşü olduğuna; çünkü görüşlerinin çevrelerindeki evrene dair kendi incelemelerinden kaynaklandığına işaret etti. Buna karşılık olarak çağdaş insan, algı ve bilinçlilik hakkında anlamsızlık derecesinde gerçekçi olmayan bir görüşe sahipti, çünkü görüşleri toplumsal düzen ve bununla olan ilişkilerinden kaynaklanıyordu.

"Bana bunları neden anlatıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü sen eski çağ insanlarının görüşleri ve incelemele-

riyle ilgilenen çağdaş bi adamsın," diye yanıtladı. Ve bu görüş ve incelemelerin hiçbiri sana aşina değil. Şimdi her zamankinden fazla aklı başında olmaya ve özgüvene gereksinmen var. Sağlam bi köprü yapmaya uğraşıyorum, üzerinde yürüyebileceğin bi köprü; eski çağ insanının görüşleri ile çağdaş insanınkiler arasında."

İleri sürdüğüne göre, eski çağ insanının deneyüstü incelemelerinden günümüze kadar süzülüp gelmiş olduğu için benim aşina olduğum tek bir tanesi, ölümsüzlük karşılığında ruhumuzu şeytana satma fikriydi; ve bunun ona doğrudan doğruya eski büyücülerle organik olmayan varlıklar arasındaki ilişkiden çıkmış bir şey gibi geldiğini ifade ediyordu. Rüya elçisinin bana bireyselliğimi ve özbilinçliliğimi nerdeyse sonsuzluğa dek sürdürme olanağını önererek kendi âleminde kalmam için nasıl kandırmaya çalıştığını anımsattı.

Don Juan, "Bildiğin gibi, organik olmayan varlıkların çekiciliğine kapılmak yalnızca bi fikir değil, bi gerçek," diye devam etti. "Ama daha o gerçekliğin anlamını kavramış değilsin. Rüya görmek de aynı şekilde gerçek; erke üreten bi durum. Söylediklerimi duyuyor ve ne demek istediğimi kesinlikle anlıyorsun, ama bilinçliliğin onun tüm anlamları ile aynı düzeye çıkmış değil henüz."

Don Juan benim ussallığımın bu türden bir kavramanın önemini bildiğini, ve son konuşmamız sırasında bunun algılamamı düzey değiştirmeye zorladığını söyledi. Rüyamın ayrıntıları ile uğraşamadan normal bilinçliliğimde bulmuştum kendimi. Rüya görme uygulamalarımı askıya alarak ussallığım kendini daha büyük ölçüde korumuştu.

"Seni temin ederim ki erke üreten bir durumun ne olduğunun tam olarak bilincindeyim," dedim.

"Ben de seni temin ederim ki değilsin," diye cevabı yapıştırdı. "Eğer olsaydın, rüya görmeyi daha büyük özenle ve düşünüp taşınarak ölçüp tartardın. Sadece rüya gördüğünü düşündüğünden körleme atışlar yapıyorsun. Hatalı uslamlaman, sana ne olursa olsun belirli bir anda rüyanın biteceğini ve uyanacağını söylüyor."

Haklıydı. Rüya görme uygulamalarımda tanıklık ettiğim

onca şeye karşın, nedense hâlâ hepsinin bir rüya olduğu genel duyumunu koruyordum.

Don Juan, "Sana eski çağ insanları ile çağdaş insanların görüşlerinden söz ediyorum," diye devam etti, "çünkü çağdaş insanın bilinçliliği olan senin bilinçliliğin, kendine tanıdık gelmeyen bir kavramı boş bi fikir gibi ele almayı tercih eder.

"Eğer sana bıraksaydım, rüya görmeyi bi fikir olarak kabul edecektin. Rüya görmeyi ciddiye aldığından eminim, elbette, ama rüya görmenin gerçekliğine pek inanmıyorsun."

"Ne dediğini anlıyorum, don Juan, ama bunu niye söylediğini anlamıyorum."

"Bütün bunları söylememin nedeni, şimdi ilk kez olarak, rüya görmenin bi erke üreten durum olduğunu anlamaya uygun konumda olman. İlk kez olarak şimdi, sıradan rüyaların, birleşim noktamıza rüya görme dediğimiz bu erke üreten durumu yaratan konuma ulaşması için alıştırma yaptırmak üzere kullanılan bir araç olduğunu anlayabilirsin."

Rüya görücülerin, her şeyi kapsayan etkileri ile gerçek dünyalara dokundukları ve girdikleri için, sürekli biçimde aşırı yoğun ve devamlı tetik durumda olmaları gerektiğini söyleyerek beni uyardı; tam tetiktelikten herhangi bir sapma, rüya görücüyü en dehşetli tehlikelere atabilirdi.

Bu noktada, yine göğüs boşluğumda bir hareket duyumsamaya başladım, tıpkı bilinçliliğimin düzey değiştirdiği gün hissettiğim gibi. Don Juan kolumdan tutup şiddetle sarstı.

"Rüya görüyor olmayı son derece tehlikeli bi şey olarak düşün!" diye buyurdu. "Ve buna şimdi başla! Acayip manevralarından birine girişme."

Sesinin tonunda öyle bir evginlik vardı ki, her ne yapıyor idiysem, bilinçsizce durdum.

"Bana neler oluyor, don Juan?" diye sordum.

"Sana olan birleşim noktanı hızla ve kolayca yerinden oynatabilmen," dedi. "Ancak bu kolaylığın yer değiştirmeleri düzensiz kılma eğilimi vardır. Rahatlığına bi çekidüzen ver. Ve rotanda en küçük bi sapmaya bile izin verme."

Neden söz ettiğini bilmediğimi söyleyerek kolaylıkla tartışmaya girişebilirdim, ama biliyordum. Yine biliyordum ki, er-

kemi toparlayıp tavrımı değiştirmek için sadece birkaç saniyem vardı; ve ben de öyle yaptım.

O günkü konuşmamız burada son bulmuştu. Eve döndüm, ve nerdeyse bir yıl boyunca, don Juan'ın yapmamı istediklerini her gün sadakatle tekrarladım. Bu ayin duasına benzeyen tekrarların sonuçları inanılacak gibi değildi. Bunun bilinçliliğim üzerinde bedensel idmanın vücut kasları üzerinde yaptığı etkinin aynısını gerçekleştirdiğine iyice ikna olmuştum. Birleşim noktam daha kıvraklaşmıştı; bunun anlamı rüyada erke *görmenin* uygulamalarımın tek amacı haline gelmesiydi. *Görmeye* niyetlenmekteki ustalığım çabalarımla doğru orantılı gelişiyordu. Öyle bir an geldi ki, tek kelime etmeden *görmek* için niyetlenebiliyor ve *görme* niyetimi seslendirdiğim zaman aldığım sonucun aynısını elde edebiliyordum.

Don Juan beni başarımdan dolayı kutladı. Ben, doğal olarak, yine alaycı olduğunu varsaymıştım. Ciddi olduğuna beni temin etti, ama bağırmayı sürdürmemi rica etti, hiç değilse ne yapacağımı bilemediğim zamanlarda. İsteği bana garip gelmemişti. Gerekli olduğuna inandığım her zaman rüyalarımda avazım çıktığı kadar bağırıyordum zaten, kendiliğimden.

Bizim dünyamızın erkesinin titreştiğini keşfettim. Işık saçıyor. Sadece canlı varlıklar değil; dünyamızdaki her şey kendine ait bir iç ışığıyla parıldıyor. Don Juan dünyamızın erkesinin titrek bir şekilde parıldayan renk tonları katmanlarından oluştuğunu söyledi. Üst katman beyazımsı, hemen bitişiğindeki bir başkası sarımsı yeşil, ve daha bir uzakta, bir başkası kehribar rengi.

Bütün o tonları buldum, ya da daha doğrusu onların pırıltılarını *gördüm*, rüya benzeri durumlarımda karşılaştığım nesneler her şekil değiştirdiğinde. Bununla birlikte, erke üreten herhangi bir şeyi *görmenin* ilk etkisi daima beyazımsı bir pırıltıydı.

"Sadece üç değişik ton mu var?" diye sordum don Juan'a.

"Sonsuz sayıda var onlardan," diye yanıtladı, "ama bi başlama düzeni olması amacıyla, o üçüyle ilgilenmelisin şimdilik. Daha sonraları dilediğin kadar gelişebilir ve düzinelerce ton ayrıklayabilirsin, eğer becerebilirsen."

Don Juan, "Beyazımsı katman, insanoğlunun birleşim noktasının şimdiki zamanda bulunduğu konumun tonu," diye devam etti. "Ona çağdaş ton diyelim. Büyücüler, insanoğlunun günümüzde yaptığı her şeyin beyazımsı bi pırıltıyla renklendiğine inanırlar. Başka bi zamanda, insanoğlunun birleşim noktasının konumu dünyada hüküm süren erkenin tonunu sarımsı yeşil yapmıştı; ve daha uzaklardaki bi başka zamanda bu ton kehribar rengi idi. Büyücülerin erkesinin rengi kehribar rengidir; bu onların uzak geçmişte var olmuş insanlarla erkesel olarak ilişkide bulundukları anlamına geliyor."

"Günümüzdeki beyazımsı tonun da bir gün değişeceğini sanıyor musun, don Juan?"

"İnsanoğlunun tekâmül etme yetisi varsa. Büyücülerin büyük görevi, insanoğlunun tekâmül etmesi için önce bilinçliliğini toplumsal düzene olan bağlarından kurtarması gerekliliğini ortaya koymaktır. Bilinçlilik bi kez özgür kaldı mı; niyet onu yeni bi tekâmül yoluna yöneltecektir, yeniden.

"Büyücüler bu işte başarılı olacaklar mı dersin?"

"Zaten oldular. Kanıt, kendileri. Tekâmülün değer ve anlamına başkalarını inandırmak ayrı bi mesele."

Başka bir erke de, dünyamızda bulduğum, fakat ona yabancı olan ve don Juan'ın cızırdayan dediği, öncülerin erkesi idi. Rüyalarımda onları *gördüğüm* zaman ısı benzeri içsel bir canlılıkla kızarıyor, fokurduyor gibi görünen erke kabarcıklarıyla sayısız defalar karşılaşmıştım.

"Bulduğun her öncünün organik olmayan varlıkların âlemine ait olmayabileceğini aklından çıkarma," dedi don Juan. "Şimdiye dek bulduğun her öncü, mavi öncü hariç, o âlemdendi, ama bunun nedeni organik olmayan varlıkların sana hizmetle meşgul olmalarıydı. Gösteriyi onlar yönetiyordu. Şimdi kendi başınasın. Karşılaştığın öncülerden bazıları organik olmayan varlıkların âleminden değil, daha da uzak bilinçlilik düzeylerinden olacaklar."

"Öncüler kendilerinin bilincinde mi?" diye sordum.

"Pek tabii," diye yanıtladı.

"O zaman bizimle neden biz uyanıkken temasa geçmiyorlar?"

"Geçiyorlar. Ama bizim büyük talihsizliğimiz şu; bilinçliliğimiz öylesine tümüyle meşgul ki, dikkat etmeye zamanımız yok. Oysa uykumuzda, iki yönlü işleyen gizli kapı açılıyor: rüya görüyoruz. Ve rüyalarımızda temasa geçiyoruz."

"Öncülerin organik olmayan varlıkların dünyasının dışında bir düzeyden olduklarını anlamanın hiç yolu var mı?"

"Cızırdamaları ne kadar fazlaysa, o denli uzaktan gelmektedirler. Basitmiş gibi görünüyor, ama neyin ne olduğunu söylemeyi erke bedenine bırakman gerek. Seni temin ederim ki, yabancı erkeyle yüz yüze geldiğinde çok iyi ayırtlamalar ve şaşmaz yargılarda bulunacak."

Yine haklıydı. Fazla zorlanmadan, erke bedenim yabancı erkenin iki genel tipinin ayrımını yaptı. Birinci tip, organik olmayan varlıkların âleminden öncülerdi. Onların erkeleri hafifçe cızırdıyordu. Ses çıkarmıyordu; ama köpüren, veya kaynamak üzere olan suyun tüm açık belirtilerini gösteriyordu.

İkinci genel tip öncülerin erkesi, bana bir hayli daha fazla erk sahibi izlenimi vermişti. Bu öncüler nerdeyse tutuşacak gibiydiler. Basınçlı gazla doluymuş gibi içten titreşiyorlardı.

Yabancı erkeyle karşılaşmalarım her zaman kısa süreli idi, çünkü don Juan'ın önerisine tam olarak uyuyordum. Şöyle demişti; "Ne yaptığını ve yabancı erkeden ne istediğini tam olarak bilmediğin sürece, kısa bi bakış seni tatmin etmeli. Bu bakışın ötesindeki her şey, bi çıngıraklı yılanı okşamak kadar tehlikeli ve aptalca olur."

"Neden tehlikeli, don Juan?" diye sordum.

"Öncüler her zaman çok saldırgan ve aşırı cüretlidirler," dedi. "Keşiflerini sürdürmek için öyle olmaları gerek. Rüya görme dikkatimizi onların üstünde tutmak, bilinçliliklerini üzerimizde odaklamaları için onları ayartmak demektir. Dikkatlerini bize odakladıkları anda onlarla gitmenin çekimine kapılırız. Ve elbette, bu tehlikenin ta kendisidir. Erkesel olanaklarımızın ötesinde olan dünyalarda bulabiliriz kendimizi."

Don Juan, benim sınıflandırmış olduğum iki türün dışında daha birçok erke tipleri olduğunu açıkladı; ama ben mevcut erke düzeyimde yalnızca üçüne odaklanabiliyordum. İlk iki tipi en kolayca ayırt edilebilenler olarak tanımladı. Rüyamızdaki

biçim değiştirmeleri öylesine tuhaftır ki, demişti, rüya görme dikkatimizi anında çekerler. Üçüncü tip öncüleri, saldırganlık ve erk açısından, bir de ustalıklı biçim değiştirmelerin ardında gizlendikleri için, en tehlikelileri olarak betimledi.

"Rüya görücülerin buldukları en garip şeylerden biri, senin de yakında göreceğin gibi," diye devam etti, "bu üçüncü tip öncüdür. Şimdiye dek yalnızca iki tip öncünün örneklerini gördün, ama bu doğru yere bakmadığın içindi."

"Peki doğru yer neresi, don Juan?"

"Yine sözcüklere yem oldun, bu kez kabahat "nesneler" sözcüğünde; onu objeler, şeyler anlamında ele almanda. Oysa, en insafsız öncü insanların ardında gizlenir rüyalarımızda. Bi keresinde, rüya görürken annemin rüya imgesine sabit bakışımı odakladığımda ürkütücü bi sürpriz bekliyordu beni. *Görme* niyetimi seslendirdiğimde annem vahşi, korkutucu bi cızırdayan erke kabarcığına dönüşmüştü."

Don Juan söylediklerinin sindirilmesi için durakladı. Annemin rüya imgesinin ardında bir öncü bulma olasılığı beni rahatsız ettiği için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Rahatsız edici olan, her zaman akrabalarımız ya da yakın arkadaşlarımızın rüya imgeleri ile ilişkili olmaları," diye devam etti. "Belki de onları rüyamızda gördüğümüzde çoğu zaman huzursuz olmamızın nedeni budur." Sırıtışı, sıkıntımın ve bocalayışımın onu eğlendirdiği izlenimini veriyordu bana. "Rüya görücüler için pratik yöntem, bi rüyada anne-babaları ya da arkadaşları tarafından tedirgin edildikleri zaman, üçüncü tip öncünün mevcut olduğunu varsaymaktır. En akıllıca olan, o rüya imgelerinden sakınmaktır. Saf zehirdir onlar."

"Öbür öncülere göre mavi öncünün yeri ne?" diye sordum.

"Mavi öncü cızırdamıyor," diye yanıtladı. "O bizim gibi titrekçe deviniyor, ama beyaz yerine mavi. Mavi erke bizim dünyamızda normal halde var olmaz.

"Ve bu bizi daha önce hiç konuşmadığımız bi şeye getiriyor. Senin şimdiye dek *gördüğün* öncüler ne renkti?"

Bundan söz ettiği ana dek, bu konuda hiç düşünmemiştim. Don Juan'a *gördüğüm* öncülerin pembe ya da kırmızımsı oldukları-nı söyledim. O da üçüncü tip ölümcül öncülerin parlak porta-

kal rengi olduklarını söyledi.

Üçüncü öncü tipinin açıkça korkutucu olduğunu kendim de keşfettim. Onları her bulduğumda, annemle babamın, özellikle de annemin rüya imgesinin ardında idiler. Onlardan birini *görmek,* bana hep ilk amaçlı *görme* rüyamda üzerime saldıran erke kabarcığını anımsatıyordu. Onu her buluşumda, kâşif yabancı erke gerçekten üzerime zıplıyor gibiydi. Erke bedenim daha onu *görmeden* dehşetle tepki göstermeye alışmıştı.

Rüya görme konusunda bir sonraki tartışmamızda, don Juan'a organik olmayan varlıkların uygulamalarımdan tümüyle yok olmaları ile ilgili kuşkularımı açtım. "Neden artık hiç görünmüyorlar?" diye sordum.

"Onlar sadece başlangıçta kendilerini gösterirler," diye açıkladı. Öncüleri bizi onların dünyasına götürdükten sonra, organik olmayan varlıkların yaptıkları yansıtmalar için bi gereklilik kalmamıştır. Onları görmek istersek, öncüler bizi oraya götürür. Çünkü hiç kimse, ama hiç kimse, o âleme kendi başına yolculuk edemez."

"Neden öyle, don Juan?"

"Onların dünyaları sımsıkı kapalıdır. Hiç kimse organik olmayan varlıkların izni olmadan giremez ve çıkamaz. Bi kez içeri girdin mi kendi başına yapabileceğin tek şey, elbette, kalma niyetini seslendirmektir. Bunu yüksek sesle söylemek geri çevrilemeyecek erke akımlarını harekete geçirmek demektir. Eski zamanlarda, sözcükler son derece erkliydi. Artık değiller. Organik olmayan varlıkların âleminde ise erklerini yitirmediler."

Don Juan güldü ve organik olmayan varlıkların dünyası ile ilgili hiçbir şey söylemeye hakkı olmadığını, çünkü benim gerçekte orası hakkında o ve onun yoldaşlarından daha fazla bilgim olduğunu söyledi.

"O dünyaya ilişkin olarak tartışmadığımız son bi konu kaldı," dedi. Uzun bir süre durakladı; uygun sözcükleri arıyor gibiydi. "Son tahlilde," diye başladı, "benim eski büyücülerin etkinliklerine duyduğum nefret çok kişisel. Bi nagual olarak, onların yaptıklarından iğreniyorum. Onlar organik olmayan varlıkların dünyasında ödlekçe sığınak aradılar. Bizi parça parça etmeye hazır yırtıcı bi evrende, bizim için tek sığınağın o âlem

olduğunu öne sürüyorlardı."

"Neden buna inanıyorlardı?" diye sordum.

"Çünkü bu doğru," dedi. "Organik olmayan varlıklar yalan söyleyemeyeceği için, rüya elçisinin satıcı söylevinin tümü doğru. O dünya bize barınak sağlar ve bilinçliliğimizi nerdeyse sonsuzluk boyunca sürdürür."

"Elçinin satıcı söylevi, doğru bile olsa, bana hitap etmiyor," dedim.

"Seni paramparça etmesi olası bi yolu mu göze alacağını söylemek istiyorsun?" diye sordu, sesinde bir hayret ifadesiyle.

Ne tür avantajlar önerirse önersin, organik olmayan varlıkların dünyasını istemediğim konusunda don Juan'a güvence verdim. Söylediklerim onu çok memnun etmişe benziyordu.

"O zaman o dünya ile ilgili nihai bi açıklamaya hazırsın demektir. Yapabileceğim en dehşetli açıklama," dedi ve gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi.

Don Juan gözlerimin içinde sanırım bir uzlaşma veya kavrayış ışıltısı arandı. Bir an sessiz kaldı.

"Büyücülerin birleşim noktalarını devindirmek için gerekli erke, organik olmayan varlıkların âleminden gelir," dedi, bir an evvel bitirmek için telaş eder gibi.

Kalbim nerdeyse durdu. Bir baş dönmesi hissettim ve kendimden geçmemek için ayaklarımı yere vurmaya başladım.

Don Juan, "Gerçek, bu," diye devam etti, "ve eski büyücülerden bize kalan bi miras. Bizi bugüne kadar kıskıvrak bağladılar. Onlardan hoşlanmamamın nedeni bu. Tek bi kaynağa mecbur kalmak beni çok öfkelendiriyor. Kişisel olarak, bunu yapmayı reddederim. Ve seni de bundan uzağa yöneltmeye çalıştım. Ama hiç başarılı olamadım; çünkü bi şey seni o dünyaya mıknatıs gibi çekiyor."

Don Juan'ı tahmin edebileceğimden daha iyi anlıyordum. O dünyaya yolculuk etmek bana erkesel düzeyde her zaman karanlık bir erke desteği anlamına gelmişti. Hatta don Juan açıklamasını seslendirmeden çok önce, bunu o terimlerle düşünmüştüm bile.

"Bunun hakkında ne yapabiliriz?" diye sordum.

"Onlarla ilişkiler kuramayız," diye yanıtladı, "ancak onlardan uzak da duramayız. Benim çözümüm; erkelerini almak, ama etkime güçlerine boyun eğmemek olmuştur. Bu, temel iz sürme olarak bilinir. Özgürlüğün kararlı niyetini sürdürmekle yapılır; hiçbi büyücü özgürlüğün gerçekte ne olduğunu bilmese de."

"Bana açıklayabilir misin don Juan, neden büyücüler organik olmayan varlıkların âleminden erke almak zorundalar?"

"Büyücüler için, canlılığını sürdürebilecek başka bir erke yoktur. Birleşim noktasına onların tarzında manevra yaptırabilmek için, büyücüler ölçüsüz miktarda erkeyi gereksinirler."

Ona kendi açıklamasını anımsattım: yani, rüya görme için erkenin yeniden düzenlenmesinin gerekli olduğunu.

"Bu doğru," diye cevap verdi. "Rüya görmeye başlamak için büyücülerin varsayımlarını yeniden belirlemeye ve erkelerini korumaya gereksinimleri vardır, ama bu yeniden belirleme, sadece rüya görmeyi hazırlama konusunda gerekli erkeye sahip olmak için geçerli. Başka âlemlerin içine uçmak, erkeyi *görmek*, erke bedenine şekil vermek, vb., vb., başka meselelerdir. O manevralar için, büyücülerin yığınla karanlık, yabancı erkeye gereksinimi var."

"Ama bunu organik olmayan varlıkların dünyasından nasıl alıyorlar?"

"Sadece o dünyaya gitme edimiyle. Bizim kuşağımızın tüm büyücüleri bunu yapmak zorundadır. Bununla birlikte, hiçbirimiz senin yaptığını yapacak kadar budala değiliz. Ama bunun nedeni hiçbirimizde senin eğilimlerinin bulunmaması."

Don Juan açıkladıkları üzerinde düşünüp taşınmam için beni eve yolladı. Sayısız sorum vardı, ama hiçbirini duymak istemedi.

"Bütün sorularını kendin yanıtlayabilirsin," dedi, bana el sallarken.

10

İz Sürücülerin İzini Sürmek

Eve dönüşte, sorularıma yanıtlar bulmamın olanaksızlığını anlamam uzun sürmedi. Aslında sorularımı biçimlendiremiyordum bile. Bunun nedeni belki de ikinci dikkatin sınırlarının çökmeye başlamış olmasıydı; çünkü o dönem Florinda Grau ve Carol Tiggs ile günlük yaşamımın dünyasında karşılaştığım zamana rastlıyordu. Onları hiç tanımazken aynı zamanda onlar için anında ölüme gidebilecek kadar da yakından tanı-

yor olmamın şaşkınlığı beni hırpalıyordu. Taisha Abelar ile birkaç yıl önce karşılaşmıştım; ve nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadan onu tanıyor olmamın altüst edici duyumuna daha yeni alışıyordum. Aşırı yüklenmiş sistemime iki kişi daha eklemek bana çok fazla geldi. Bitkinlikten hastalandım ve don Juan'ın yardımını istemem gerekti. O ve yoldaşlarının yaşadığı güney Meksika kasabasına gittim.

Don Juan ve büyücü arkadaşları, sıkıntılarımdan biraz daha söz etmeye başladığımda kahkahalarla güldüler. Don Juan onların aslında bana değil, kendilerine güldüklerini açıkladı. İdrak sorunlarım, ikinci dikkatlerinin sınırları çöktüğünde tıpkı bana olanlara benzeyen kendi yaşadıklarını anımsatmıştı onlara. Don Juan onların bilinçliliklerinin de benimki gibi hazırlıksız yakalandığını söyledi.

"Her büyücü aynı acılardan geçer," diye devam etti. "Büyücüler, ve genel anlamda insanlar için, bilinçlilik sonsuz bi keşif alanıdır. Bilinçliliği arttırmak için almayacağımız hiçbi risk, reddedeceğimiz hiçbi yol olmamalıdır. Bununla birlikte, bilinçliliğin yalnızca sağlam zihinde çoğaltılabileceğini aklından çıkarma."

Sonra, don Juan zamanının sona ermekte olduğunu, ve o ayrılmadan önce yapabildiğimce çok yol almam için olanaklarımı akıllıca kullanmam gerektiğini tekrarladı. Bu tip konuşmalar bende hep derin bir hüzün yaratırdı önceleri. Ama ayrılışının zamanı yaklaştıkça, daha bir teslimiyetle davranmaya başlamıştım. Artık hüzün duymuyordum; ama hâlâ panik içindeydim.

Ondan sonra başka bir şey konuşulmadı. Ertesi gün, isteği üzerine don Juan'ı arabayla Mexico City'e götürdüm. Öğle saatlerinde vardık ve doğruca kente her gelişinde kaldığı yere, Paseo Alameda'daki Prado Oteline gittik. Don Juan'ın o gün öğleden sonra dörtte bir avukatla randevusu vardı. Çok zamanımız olduğundan, ünlü Cafè Tacuba'da yemeğe gittik; gerçek yemeklerin sunulduğu iddia edilen, kentin göbeğindeki bir lokantaydı burası.

Don Juan aç değildi. Yalnızca iki tane tamale ısmarladı, bense mükellef bir ziyafeti gövdeye indirdim. Bana güldü ve

sağlıklı iştahıma dair sessiz çaresizlik hareketleri yaptı.

"Senin için bi eylem planı önereceğim," dedi kısaca kuru bir ses tonuyla, yemeğimizi bitirdiğimizde. "Üçüncü rüya görme kapısının son görevi bu, ve iz sürücülerin izini sürmekten oluşuyor; son derece gizemli bi manevra. İz sürücülerin izini sürmek, bi büyücülük ustalığı gerçekleştirmek için organik olmayan varlıkların âleminden amaçlı olarak erke çekmek demektir."

"Ne tür bir büyücülük ustalığı, don Juan?"

"Bi yolculuk; bilinçliliği doğal çevrenin bi öğesi olarak kullanan bi yolculuk," diye açıkladı. "Gündelik yaşamımızın dünyasında su, yolculuk etmek için kullandığımız bi doğal çevre öğesi. Bilinçliliği, yolculuk etmek için kullanılabilecek benzer bi öğe olarak hayal et. Bilinçliliğin ortamı yoluyla evrenin her tarafından öncüler bize gelir, ya da tam tersi; bilinçlilik aracılığıyla büyücüler evrenin uç noktalarına giderler."

Öğretileri sürecinde don Juan'ın benim farkına varmamı sağladığı kavramlar kalabalığı içinde bazıları vardı ki, hiç dil dökmesine gerek kalmadan tüm ilgimi üzerinde topluyordu. Bu, onlardan biriydi.

"Bilinçliliğin fiziksel bir öğe olması devrimci bir fikir," dedim huşu içinde.

"Fiziksel bi öğe olduğunu söylemedim," diye düzeltti beni. "O erkesel bi öğe. Bu ayrımı yapmak zorundasın. Gören büyücüler için bilinçlilik bi pırıltıdır. Erke bedenlerini o pırıltıya tutturabilir ve onunla gidebilirler."

"Fiziksel ve erkesel öğelerin farkı ne?" diye sordum.

"Fark şurada; fiziksel öğeler, yorumlama dizgemizin parçaları, ama erkesel öğeler değil. Bilinçlilik gibi erkesel öğeler evrenimizde mevcuttur. Ama biz sıradan insanlar olarak yalnızca fiziksel öğeleri algılarız; çünkü bize öyle öğretilmiştir. Büyücüler erkesel öğeleri aynı nedenden ötürü algılarlar; onlara öyle öğretildiği için."

Don Juan'ın açıklamasına göre, bilinçliliği doğal çevremizin bir öğesi olarak kullanmak büyücülüğün özüydü: eylemsel açıdan büyücülüğün yörüngesi, ilk önce, büyücülerin yolunu kusursuz biçimde izleyerek içimizde var olan erkeyi özgür kıl-

mak; ikinci olarak rüya görme yoluyla erke bedenimizi güçlendirmek için bu erkeyi kullanmak; ve üçüncü olarak da, erke bedenimiz ve bütün fizikselliğimizle başka dünyalara girmek için bilinçliliği doğal çevremizin bir öğesi olarak kullanmaktı.

"Başka dünyalara iki tür erke yolculuğu vardır," diye devam etti. "Birinde, bilinçlilik büyücünün erke bedenini alıp nereye isterse götürür; ötekindeyse, yolculuk yapmak için bilinçlilik yolunu kullanmaya, yaptığının tam bilincinde olarak, büyücünün kendisi karar verir. Birinci türden yolculuğu yapmıştın. İkincisi çok büyük disiplin ister."

Uzun bir sessizlikten sonra, don Juan, büyücülerin yaşamında ustalıklı bir yönetim gerektiren meseleler bulunduğunu, ve erke bedenine açık bir öğe olarak bilinçlilikle uğraşmanın, bunların en önemlisi, yaşamsalı ve tehlikelisi olduğunu söyledi.

Hiç yorumum yoktu. Ansızın diken üstünde oturmaya başlamıştım; ağzım açık dinliyordum onu.

"Üçüncü rüya görme kapısının son görevini yerine getirmek için kendi başına yeterli erken yok," diye devam etti, "ama sen ve Carol Tiggs birlikte, aklımdakini kesinlikle yapabilirsiniz."

Durakladı, aklındakini sormam için beni sessizliğiyle kasti olarak zorluyordu. Sordum. Kahkahası sadece meşum havayı yoğunlaştırmıştı.

"Normal dünyanın sınırlarını yıkmanı ve bilinçliliği erkesel bi öğe olarak kullanıp bir başka dünyaya girmeni istiyorum," dedi. "Bu yıkma ve girme edimi, iz sürücülerin izini sürme anlamına geliyor. Bilinçliliği doğal çevrenin bi öğesi olarak kullanmak, organik olmayan varlıkların etkime gücünden kaçınmayı, ama yine de onların erkesini kullanmayı sağlar."

Bana başka bilgi vermek istemedi; bu beni etkilememek içindi, dediğine göre. İnancı, önceden ne denli az bilirsem o denli iyi olacağım yolundaydı. Buna karşı çıktım; ama eğer gerek olursa, erke bedenimin kendini mükemmel biçimde gözetecek yetisi olduğunu söyledi.

Lokantadan avukatın bürosuna gittik. Don Juan işini hemen bitirdi ve çabucak bir taksiye binip havaalanı yolunu tut-

tuk. Don Juan bana Carol Tiggs'in uçakla Los Angeles'tan geleceğini, ve Mexico City'ye gelme nedeninin benimle birlikte bu son rüya görme görevini yerine getirmek olduğunu söylemişti.

"Meksika vadisi senin peşinde olduğun türden bi büyücülük ustalığını gerçekleştirmek için mükemmel bir yer," yorumunu yaptı.

"İzlenecek kesin adımların ne olduğunu bana henüz söylemedin," dedim.

Beni yanıtlamadı. Daha fazla konuşmadık, ama uçağın inmesini beklerken izlemem gereken yolu açıkladı. Otelimizin sokağının karşısındaki Regis Oteli'ne, Carol'un odasına gidecektim, mutlak bir iç sessizlik durumuna girdikten sonra, onunla birlikte yumuşak bir biçimde rüya görmeye geçecektik; organik olmayan varlıkların âlemine gitme niyetimizi seslendirerek.

Sözünü kestim ve benim organik olmayan varlıkların dünyasına gitmek için niyetimi yüksek sesle belirtmeden önce daima bir öncünün görünmesini beklemem gerektiğini hatırlattım.

Don Juan kıkırdadı ve şöyle dedi, "Sen henüz Carol Tiggs'le rüya görmedin. Bunun bi zevk olduğunu keşfedeceksin. Kadın büyücülerin desteğe hiç ihtiyaçları yoktur. Onlar her istediklerinde o dünyaya giderler; onlar için sürekli emre amade bi öncü bulunur."

Bir kadın büyücünün, onun söylediği şeyleri yapabileceğine inanamadım. Organik olmayan varlıkların dünyasıyla uğraşmakta bir derece hünerli olduğumu düşünüyordum. Aklımdan geçenlerden don Juan'a söz ettiğimde, iş kadın büyücülerin yetilerine geldiğinde hiçbir hünerimden bahsedilemeyeceği karşılığını verdi.

"Seni o dünyadan bedensel olarak çıkarmak için neden yanıma Carol Tiggs'i aldım zannediyorsun?" diye sordu. "Güzel olduğu için mi dersin?"

"Nedendi, don Juan?"

"Çünkü kendim yapamadım; onun içinse bu hiçbi şey değildi. O dünya için özel yeteneği var onun."

"O bir istisna mı, don Juan?"

"Kadınlar genelde o dünya için doğal bi yatkınlığa sahipler; şampiyonlar, elbette kadın büyücülerdir; ama Carol Tiggs tanıdığım herkesten daha iyi, çünkü o nagual kadın olarak mükemmel erkeye sahip."

Don Juan'ın ciddi bir çelişkisini yakaladığımı düşündüm. Bana organik olmayan varlıkların kadınlarla hiç ilgilenmediklerini söylemişti. Şimdi tersini ileri sürüyordu.

"Hayır, tersini ileri sürmüyorum," dedi, ben karşı çıkınca. "Ben sana onların dişilerin peşine düşmediklerini söyledim; onlar yalnız erkekleri elde etmeye çalışırlar. Ama sana organik olmayan varlıkların dişi olduğunu da söyledim, ve bütün evrenin büyük ölçüde dişi olduğunu. Bundan sen kendi sonuçlarını çıkar."

Sonuç çıkaracak hiç yolum olmadığından, don Juan bana açıkladı; teoride, kadın büyücüler arttırılmış bilinçlilikleri ve dişilikleri sayesinde o dünyaya istedikleri gibi girip çıkıyorlardı.

"Bunu iyi biliyor musun?"

"Benim grubumun kadınları bunu hiç yapmadılar," diye itiraf etti, "yapamadıklarından değil, ben onları engellediğim için. Öte yandan senin grubunun kadınları bunu etek değiştirir gibi yapıyorlar."

Midemde bir boşluk hissettim. Benim grubumun kadınları hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum. Don Juan beni teselli etti, benim koşullarımın ve nagual olarak rolümün kendisininkinden farklı olduğunu söyleyerek. Grubumdaki kadınları engellemenin içimde olmayan bir şey olduğunu söyledi, kafamın üzerinde dursam bile.

Taksi bizi oteline götürürken, Carol, don Juan'la benim tanıdığımız insanların taklitlerini yaparak bizi eğlendirmeye çalıştı. Ben ciddiyetimi koruyarak, ona görevimizi sordum. Beni hak ettiğim ciddiyetle cevaplayamayacağı için birtakım özürler mırıldandı. Sesimin huşu dolu tonunu taklit edince don Juan kahkahalarla gülmeye başladı.

Carol'un otele kaydını yaptıktan sonra, üçümüz kent merkezinde avarece dolaşarak elden düşme kitaplar satan dükkânlar aradık. House of Tiles'daki Sanborn's lokantasında hafif bir akşam yemeği yedik. Saat on sularında Regis Oteli'ne yürü-

dük. Doğruca asansöre yöneldik. Korkum, ayrıntıları algılama yeteneğimi keskinleştirmişti. Otel binası eski ve kocamandı. Lobideki mobilyalar daha iyi günler görmüşlerdi, belli ki. Ancak hâlâ eski görkemli günlerin tartışılmaz cazibesi dört bir yanımızı sarıyordu. Carol'un bu oteli neden bu denli sevdiğini kolaylıkla anlayabiliyordum.

Asansöre binmeden önce huzursuzluğum öyle bir noktaya vardı ki, don Juan'dan son dakika yönergeleri istemek zorunda hissettim kendimi. "Ne şekilde ilerleyeceğimizi bana bir kez daha anlat," diye yalvardım.

Don Juan bizi lobideki büyük antika koltuklara çekti ve sabırla açıkladı; organik olmayan varlıkların dünyasına girdiğimizde, normal bilinçliliğimizi erke bedenlerimize aktarma niyetimizi seslendirmek zorundaydık. Niyetimizi Carol ile birlikte söylememizi önerdi; bu kısım çok önemli olmasa da. Asıl önemli olan, dediğine göre, gündelik dünyamızın tüm bilinçliliğinin erke bedenimize aktarılması için her birimizin niyetlenmesiydi.

"Bu bilinçlilik aktarımını nasıl yapacağız ?" diye sordum.

"Bilinçlilik aktarımı tümüyle niyetimizi seslendirme ve yeterli miktarda erkeye sahip olma meselesidir," dedi. "Carol bütün bunları biliyor. Daha önce yaptı. Fiziksel olarak organik olmayan varlıkların dünyasına girmişti, seni çıkarmak için, anımsadın mı? İş, onun erkesinde. Farklılığı yaratacak olan, o."

"Ne demek farklılık yaratmak? Belirsizlik içindeyim, don Juan."

Don Juan, farklılığın, kişinin tüm fiziksel kütlesinin erke bedenine eklenmesi anlamında olduğunu açıkladı. Başka bir dünyanın içine yolculuk etmek için bilinçliliği ortam olarak kullanmanın herhangi bir teknik uygulama sonucu olmayıp, niyetlenme ve yeterli erkeye sahip olmanın doğal sonucu olduğunu anlattı. Carol Tiggs'den benimkine eklenecek büyük miktarda erke, ya da Carol'unkine eklenecek benim büyük miktarda erkem, bu yolculuğu yapabilmek için fizikselliğimizi çekip erke bedeni üzerine yerleştirecek erkesel yetiye sahip olan tek bir bölünmez varlık haline getirecekti bizi.

Carol, "O başka dünyaya girmek için tam olarak ne yap-

mamız gerekiyor?" diye sordu. Sorusu korkudan nerdeyse öldürmüştü beni; ben neler olup bittiğini biliyor sanıyordum.

"Tüm fiziksel kütlenin erke bedenine eklenmesi gerekiyor," diye yanıtladı don Juan, onun gözlerinin içine bakarak. "Bu manevranın büyük zorluğu, erke bedenine disiplin vermek; ikinizin de daha önce zaten yaptığınız bi şey. Bu nihai iz sürme gösterisinde başarısız olursanız, bunun tek nedeni disiplin eksikliğidir. Bazen, sıradan bi insan tesadüf eseri bunu başarır, ve bi başka dünyaya girer. Fakat buna hemen cinnet veya sanrılanma gibi mazeretler bulunur."

Don Juan'ın konuşmaya devam etmesi için neler vermezdim. Fakat bütün itirazlarıma ve ussal bilme ihtiyacıma karşın, bizi asansöre soktu ve ikinci kata çıktık; Carol'un odasına. Tüm bunlara rağmen, çok derinlerde, telaşımın nedeni bilme ihtiyacım değildi; temel neden korkumdu. Nedense bu büyücülük manevrası bana o güne dek yapmış olduğum her şeyden daha korkutucu geliyordu.

Don Juan'ın bize veda sözleri, "Benliği unutun, o zaman hiçbi şeyden korkmazsınız," oldu. Sırıtışı ve başını sallaması, cümlesi üzerinde düşünmeye davet ediyordu bizi.

Carol güldü ve maskaralık yapmaya başladı; don Juan'ın bize şifreli mesajlarını verdiği sesine öykünerek. Peltek konuşması don Juan'ın sözlerine epeyce renk katmıştı. Bazen peltek konuşmasını çok çekici buluyordum. Çoğu zamansa nefret ediyordum. Neyse ki o akşam peltekliği nerdeyse hiç belli olmuyordu.

Odasına gittik ve yatağın kenarına oturduk. Son bilinçli düşüncem, yatağın yüzyılın başlarından kalma bir andaç olduğuydu. Tek bir sözcük söyleyecek zaman bulamadan, kendimi garip görünüşlü bir yatakta buldum. Carol benimle birlikteydi. Benimle aynı anda doğruldu. Çıplaktık, ikimizin de üzerinde ince birer battaniye vardı.

Zayıf bir sesle, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Uyanık mısın?" diye sordum, anlamsızca.

"Elbette uyanığım," dedi, sabırsız bir ses tonuyla.

"Nerdeydik, anımsıyor musun?" diye sordum.

Uzun bir sessizlik oldu, belli ki düşüncelerini düzene sok-

maya çalışıyordu. "Sanırım ben gerçeğim, ama sen değilsin," dedi sonunda. "Bundan önce nerde olduğumu biliyorum. Ve sen beni kandırmaya çalışıyorsun."

Ben de onun aynısını yaptığını düşünüyordum. Ne olup bittiğini biliyor ve beni deniyordu; yahut da oynuyordu benimle. Don Juan Carol'un ve benim ilham perilerimizin sakınganlık ve güvensizlik olduğunu söylemişti bana. Bunun görkemli bir örneğini yaşıyordum şimdi.

"Senin denetimde olduğun hiçbir boktan işin parçası olamam," dedi. Gözleri zehir saçarak bana baktı. "Sana söylüyorum, her kimsen."

Üzerimizdeki battaniyelerden birini alıp sarındı. "Buraya uzanacağım ve geldiğim yere döneceğim," dedi, kararlı bir tavırla. "Sen ve nagual gidip birbirinizle oynayın."

"Kes şu saçmalığı," dedim sertçe. "Başka bir dünyadayız."

Bana hiç aldırmadı ve canı sıkkın, şımarık bir çocuk gibi arkasını döndü. Rüya görme dikkatimi yararsız gerçeklik tartışmalarıyla boşa harcamak istemiyordum. Etrafı incelemeye başladım. Odadaki tek ışık pencereden doğruca önümüze yansıyan ay ışığıydı. Küçük bir odada, yüksek bir yatağın üzerindeydik. Yatağın kaba bir işçiliği olduğunu fark ettim. Yere dört kalın kazık çakılıydı, ve yatağın iskeleti bu kazıklara bağlanmış uzun direklerden yapılmıştı. Yatağın kalın bir şiltesi vardı, daha doğrusu tıka basa doldurulmuş bir şilteydi bu. Çarşaf veya yastık yoktu. Dolu çuvallar ardı ardına duvar diplerine yığılmıştı. Yatağın ayakucunda üst üste atılmış iki çuval, yatağa tırmanmak için basamak vazifesi görüyordu.

Bir lamba düğmesi ararken, yüksek yatağın bir köşede, duvara dayalı olduğunu fark ettim. Başlarımız duvar yönündeydi, ben yatağın iç tarafındaydım, Carol dış tarafında. Kenarına oturduğumda, yatağın yerden yaklaşık bir metre yükseklikte olduğunu anladım.

Carol birden kalkıp oturdu, ve iyice peltek bir dille, "Bu iğrenç! Nagual bana kendimi burada bulacağımı kesinlikle söylememişti," dedi.

"Ben de bilmiyordum," dedim. Daha bir şeyler söyleyip bir konuşma başlatmak istiyordum, fakat huzursuzluğum son

raddeye varmıştı.

"Sen kapa çeneni," diye tersledi beni, sesi öfkeyle çatallaşarak. "Sen yoksun. Sen bir hayaletsin. Kaybol! Kaybol!"

Peltek konuşması aslında şirindi ve beni saplantılı korkumdan uzaklaştırmıştı. Onu omuzlarından tutup sarstım. Bağırdı, acıdan çok şaşkınlık ve huzursuzlukla.

"Ben bir hayalet değilim," dedim. "Yolculuğu yaptık, çünkü erkelerimizi birleştirdik."

Carol Tiggs aramızda her duruma uyma hızıyla ünlüydü. Çabucak içinde bulunduğumuz berbat durumun gerçekliğine ikna olmuş ve yarı karanlıkta giysilerini aramaya başlamıştı bile. Korku duymamasına hayran olmuştum. İşe girişti; eğer o odada yatağa girmişse giysilerini nereye koymuş olabileceği hakkında yüksek sesle fikir yürüterek.

"Hiç iskemle görüyor musun?" diye sordu. Bir masa ya da yüksek bir tabure işini görebilecek üç çuvallık bir yığını belli belirsiz seçtim. Yataktan çıktı, oraya gitti ve kendi giysilerini de, benimkileri de buldu; her zaman elbiselerine yaptığı gibi, düzenli biçimde katlanmış olarak. Giysilerimi bana uzattı; benimdiler, ama birkaç dakika önce Regis Otelî'nde, Carol'un odasında giymekte olduğum giysiler değildi bunlar.

"Bunlar benim giysilerim değil," dedi peltek peltek, " ama bunlar yine de benim. Ne garip!"

Sessizlik içinde giyindik. Ona endişeden patlamak üzere olduğumu söylemek istiyordum. Ayrıca yolculuğumuzun hızı üzerinde yorum yapmak da istiyordum, ama giyinirken geçirdiğim sürede, yolculuğun düşüncesi çok belirsizleşmişti. O odada uyanmadan önce nerede olduğumuzu zorlukla hatırlayabiliyordum. Otel odasını rüyamda görmüş gibiydim. Anımsamak, beni kuşatmaya başlayan belirsizlik duygusundan kurtulmak için çok büyük bir çaba harcadım. Sisi dağıtmayı başardım; ama bu edim bütün erkemi tüketmişti. Soluk soluğa ve ter içinde kalakaldım.

"Bir şey beni az daha, az daha ele geçiriyordu," dedi Carol. Ona baktım. Benim gibi ter içindeydi. "Az daha seni de ele geçiriyordu. Bu nedir dersin?"

"Birleşim noktamızın konumu," dedim, tam bir katiyetle.

Bana katılmadı. "Organik olmayan varlıklar alacaklarını topluyorlar," dedi titreyerek."Nagual bana korkunç olacağını söylemişti; ama bu denli korkunç bir şeyi hiç hayal etmemiştim."

Onunla tamamıyla aynı fikirdeydim; korkunç bir belanın içindeydik, yine de durumun korkunçluğunun nerede olduğunu çıkaramıyordum. Carol ve ben toy çömezler değildik; sayısız şeyler görmüş ve yapmıştık; bunların bazıları düpedüz dehşet vericiydi. Fakat o rüya odasında bir şey vardı ki, beni inanılmaz biçimde korkutuyordu.

Carol "Biz rüya görüyoruz, değil mi?" diye sordu.

Duraklamadan, öyle olduğunu söyleyerek ona güven verdim, don Juan'ın orada olup aynı konuda bana güven vermesi için neler feda ederdim oysa.

"Neden bu kadar korkuyorum?" diye sordu bana, sanki bunu ussal biçimde açıklamayı becerebilirmişim gibi.

Bu konuda ben düşüncemi toparlayamadan, kendi sorusunu kendi yanıtladı. Dediğine göre onu korkutan, birleşim noktası bu konumda sabitlendiği zaman, algılamanın her şeyi kapsayan bir edim olduğunu beden düzeyinde anlamaktı. Don Juan'ın bize, gündelik yaşamımızın üzerimizdeki gücünün, birleşim noktalarımızın alışıldık konumunda sabit duruşunun sonucu olduğu gerçeğini anlattığını anımsattı. Bu sabitlik, dünyayı algılamamızı öyle her şeyi kapsayıcı ve güçlü yapıyordu ki, ondan kaçamıyorduk. Carol nagualın söylemiş olduğu başka bir şeyi daha anımsattı bana: bu tümüyle kapsayıcı gücü yıkmak istersek, bütün yapmamız gereken sisi dağıtmaktı; yani birleşim noktasının yerini değiştirmek, buna niyetlenme yoluyla.

Beni yutmaya başlayan sisi, o dünyanın sisini dağıtmak amacıyla birleşim noktamı başka bir konuma getirmek zorunda kaldığım ana dek, don Juan'ın ne demek istediğini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım.

Carol ve ben, başka tek söz etmeden, pencereye gidip dışarı baktık. Kırdaydık. Ay ışığında birtakım alçak, karanlık binalar seçiliyordu. Bütün belirtilere göre, bir çiftliğin ya da büyük bir kır evinin depo veya ambarındaydık.

Carol, "Burada yatağa girişimizi anımsıyor musun?" diye

sordu.

"Evet, hemen hemen," dedim, ve gerçek buydu. Onun otel odasının imgesini zihnimde bir referans noktası olarak tutabilmek için savaş verdiğimi söyledim ona.

"Ben de aynı durumdayım," dedi, korkulu bir fısıltıyla. "Biliyorum ki, o anının kaçmasına izin verirsek, gidiciyiz."

Sonra bana o kulübeden çıkıp dışarda dolaşmayı denememizi ister miyim diye sordu. İstemiyordum. Endişelerim öyle güçlüydü ki, konuşamıyordum bile. Yalnız başımı sallayarak ona işaret edebildim.

Kapıyı açıp dışarı bakacaktım yalnızca, ama beni durdurdu. "Bunu yapma," dedi. "Dışarısını içeri sokabilirsin."

O anda aklımdan geçen düşünce, dayanaksız bir kafese kapatılmış olduğumuzdu. Herhangi bir olay, örneğin kapıyı açmak, kafesin sallantılı dengesini bozabilirdi. Bunu düşündüğüm anda, ikimiz de aynı dürtüyü hissettik. Yaşamımız buna bağlıymış gibi, giysilerimizi çıkardık, ve çuval basamakları bile kullanmadan yatağa atladık; ama bir an sonra tekrar yataktan dışarı atlamıştık bile.

Belliydi ki Carol da, ben de aynı anda aynı şeyi kavramıştık. Konuştuğunda tahminimi doğruladı; "Bu dünyaya ait herhangi bir şeyi kullanırsak, bu bizi yalnızca güçsüzleştirir. Pencereden ve yataktan uzak, burada çıplak durursam, nereden geldiğimi anımsamakta güçlük çekmiyorum. Ama o yatağa yatarsam, ya da o giysileri giyersem ya da pencereden dışarı bakarsam, işim biter."

Odanın ortasında uzun süre, birbirimize sokulmuş olarak dikildik. Tekinsiz bir düşünce zihnimi kemirmeye başlamıştı. "Kendi dünyamıza nasıl döneceğiz?" diye sordum, onun bildiğini umarak.

"Eğer sisin bastırmasına izin vermezsek, dünyamıza dönüş kendiliğinden olur," dedi, en önemli özelliği olan tam bir yetkeyle.

Ve haklıydı. Carol ve ben, onun Regis Oteli'ndeki odasının yatağında aynı anda uyandık. Gündelik yaşamımızın dünyasına geri döndüğümüz öylesine belliydi ki, ne soru sorduk, ne de bu konuda bir yorum yaptık. Gün ışığı nerdeyse kör edi-

ciydi.

Carol, "Nasıl geri döndük?" diye sordu. "Ya da daha doğrusu ne zaman geri döndük?"

Söyleyecek ya da düşünecek hiçbir fikrim yoktu. Yapabileceğim tek şey tahmin yürütmekti; onu da yapamayacak kadar uyuşmuştum.

Carol, "Daha yeni mi döndük dersin?" diye ısrarla sordu. "Ya da belki de bütün gece burada uyuyorduk. Bak! Çıplağız. Giysilerimizi ne zaman çıkardık?"

"Onları o başka dünyada çıkardık," dedim, ve kendi sesimin tonu beni şaşırttı.

Yanıtım Carol'u afallatmış görünüyordu. Anlayamıyormuş gibi önce bana, sonra kendi çıplak vücuduna baktı.

Orada sonsuz bir süre kımıldamadan oturduk. İkimiz de istencimizden yoksun kalmış gibiydik. Ama sonra, epeyce beklenmedik bir şekilde, tamamıyla aynı anda, aynı şeyi düşündük. Rekor sürede giyindik, odadan dışarı fırladık, iki kat merdiveni indik, sokağı geçtik ve don Juan'ın oteline daldık.

Kendimizi fiziksel olarak zorlamış olmadığımız halde, anlaşılmaz biçimde ve haddinden fazla soluk soluğa, sırayla ona ne yaptığımızı anlatmaya giriştik.

Don Juan tahminlerimizi doğruladı. "Yaptığınız şey, insanın hayal edebileceği nerdeyse en tehlikeli şeydi," dedi.

Carol'a döndü ve ona girişimimizin tam bir başarı, ve bir fiyasko olduğunu söyledi. Gündelik dünya bilinçliliğimizi erke bedenlerimize aktarmayı, ve böylece tüm fizikselliğimizle yolculuk etmeyi başarmıştık; ama organik olmayan varlıkların etkime gücünden sakınmayı becerememiştik. Normalde rüya görücülerin tüm manevrayı bir yavaş geçişler serisi olarak deneyimlediklerini, ve bilinçliliği bir öğe olarak kullanma niyetlerini seslendirmek zorunda olduklarını söyledi. Bizim olayımızda, bütün o basamaklar atlanmıştı. Organik olmayan varlıkların araya girmesi yüzünden, ikimiz son derece dehşet verici bir hızla ölümcül bir dünyanın içine savrulmuştuk.

"Yolculuğu mümkün kılan ikinizin birleşik erkesi değildi," diye devam etti, "Başka bi şey yaptı onu. Sizin için uygun giysiler bile seçti."

Carol, "Şunu mu anlatmak istiyorsun, nagual; giysiler, yatak ve odanın meydana gelme nedeni bizim organik olmayan varlıklar tarafından yönetilmemiz miydi?" diye sordu.

"Tam üstüne bastın," diye cevap verdi. "Normalde, rüya görücüler sadece dikizcidirler. Sizin yolculuk ise öyle bi şeye dönüştü ki; ikiniz bi saha kenarı koltuğu kaptınız ve eski büyücülerin lanetini yaşadınız. Onların başına gelen tam olarak sizin de başınıza geldi. Organik olmayan varlıklar onları geri dönemeyecekleri dünyalara götürmüşlerdi. Bunu bilmeliydim; ama o varlıkların yönetimi ele geçirip aynı tuzağı ikiniz için de kuracakları hiç aklıma gelmedi."

"Bizi orada tutmak istediklerini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Carol.

"O kulübeden dışarı çıksaydınız, şimdi o dünyada umutsuzca dolaşıp duruyor olacaktınız," dedi don Juan.

Açıklamasına göre, o dünyaya tüm fizikselliğimizle girmiş olduğumuzdan, birleşim noktalarımızın organik olmayan varlıklar tarafından önceden seçilmiş olan konumda sabitlenmeleri öyle güçlüydü ki; geldiğimiz dünyaya ilişkin herhangi bir anının üzerini örtecek bir tür sis yaratıyordu. Böyle bir sabitliğin sonucunun da, eski çağ büyücülerinin başına geldiği gibi, birleşim noktasının alışıldık konumuna dönememesi olduğunu ekledi.

"Bunu düşünün," dedi ısrarla." Bu belki de gündelik yaşamımızın dünyasında hepimize olanın ta kendisidir. Buradayız, ve birleşim noktamızın sabitliği öyle güçlü ki, bize nerden gelmiş olduğumuzu, ve buraya geliş amacımızı unutturmuş."

Don Juan yolculuğumuz hakkında başka bir şey söylemek istemedi. Bizi daha fazla rahatsızlık ve korkudan esirgediğini hissettim. Geç bir öğle yemeğine götürdü bizi. Birkaç blok aşağıdaki Francisco Madero Caddesi'ndeki lokantaya vardığımızda saat akşamın altısı olmuştu. Carol ve ben yaklaşık on sekiz saat uyumuştuk; eğer yaptığımız bu idiyse.

Sadece don Juan açtı. Carol bir parça öfkeyle, onun bir domuz gibi yediğini söyledi. Don Juan'ın gülüşünü duyan çok sayıda kafa bize doğru döndü.

Ilık bir geceydi. Gökyüzü berraktı. Paso Alameda'daki bir

sıraya oturduğumuzda yumuşak, okşayıcı bir meltem esiyordu.

Carol, don Juan'a, "İçimde yanan bir soru var," dedi. "Bilinçliliği yolculuk etmek için ortam olarak kullanmadık, doğru değil mi?"

"Doğru," dedi don Juan, ve derin bir iç çekti. "Görev, organik olmayan varlıklardan sıvışmaktı; onlar tarafından yönetilmek değil. "

"Şimdi ne olacak?;" diye sordu Carol.

"İkiniz de güçlenene dek, iz sürücülerin izini sürmeyi erteleyeceksiniz," dedi. "Ya da belki bunu hiç yapmayacaksınız. Önemi yok aslında; biri işe yaramazsa bi diğeri yarar. Büyücülük sonsuz bi meydan okumadır."

Zihinlerimize iyice yer etmesini sağlamaya çalışıyormuş gibi bir kez daha açıkladı; doğal ortamın bir öğesi olarak bilinçliliğimizi kullanmak için, rüya görücülerin önce organik olmayan varlıkların dünyasına yolculuk etmeleri gerekliydi. Sonra o yolculuğu bir sıçrama tahtası olarak kullanıp, gerekli karanlık erkeye sahipken, bilinçlilik ortamı vasıtasıyla bir başka dünyanın içine fırlatılmaya niyetlenmeleri gerekiyordu.

"Sizin yolculuğunuzun başarısızlığına neden, bilinçliliği yolculuk öğesi olarak kullanacak zamanınızın olmamasıydı," diye devam etti. "Daha organik olmayan varlıkların dünyasına ulaşamadan, ikiniz bi başka dünyaya girmiştiniz bile."

"Ne yapmamızı önerirsin?" diye sordu Carol.

"Birbirinizi mümkün olduğu kadar az görmenizi öneririm," dedi. "Eminim organik olmayan varlıklar ikinizi birden yakalama fırsatını ellerinden kaçırmak istemeyeceklerdir; özellikle de güçlerinizi birleştirirseniz."

Böylece Carol ve ben o günden sonra birbirimizden özellikle uzak durduk. İstemeyerek de olsa, benzer bir yolculuk yapmamız olasılığı bizim için fazla büyük bir riskti. Don Juan, organik olmayan varlıkları yine peşimize düşmek için baştan çıkaracak kadar fazla birleşik erkeye sahip olduğumuzu tekrar tekrar söyleyerek, kararımızı destekledi.

Don Juan, rüya görme uygulamalarımı, erke üreten rüya benzeri durumlarda erke görmeye geri döndürdü. Zaman içinde, karşıma çıkan her şeyi gördüm. Bu yöntem sonucunda çok

garip bir duruma girmiştim: ne gördüğümü akıllıca yorumlayabilmekten acizdim. Ulaştığım algılama durumlarını isimlendirebilecek sözcüklerim olmadığını duyumsuyordum hep.

Don Juan, anlaşılamaz ve betimlenemez görsülerimi açıklarken; erke bedenimin, bilinçliliği yolculuk etmek için bir öğe olarak kullanmak yerine—çünkü bunun için yeterli erkem hiç olmamıştı—cansız maddeler ya da yaşayan varlıklara ait erke alanlarına girmek için kullandığını söyledi.

11

Kiracı

Alışık olduğum rüya görme uygulamaları artık bitmişti benim için. Don Juan'ı bir sonraki görüşümde, beni grubundaki iki kadının kılavuzluğu altına soktu; en yakın yoldaşları Florinda ve Zuleica idi bu kadınlar. Yönergeleri rüya görme kapıları hakkında değil, erke bedenini değişik biçimlerde kullanma yolları ile ilgiliydi; ve etkili olacak kadar uzun sürmedi. Bana herhangi bir şey öğretmekten çok, beni denetlemekle ilgilendikleri

izlenimine kapılmıştım.

"Benim sana rüya görmekle ilgili olarak öğretebileceğim başka bi şey yok," dedi don Juan, işlerin bu durumunu ona sorduğumda. "Benim dünyadaki zamanım doldu. Ama Florinda kalacak. Yönetecek olan odur; yalnız seni değil, bütün diğer çömezleri de."

"Rüya görme uygulamalarımı devam ettirecek mi?"

"Bunu bilemem, o da bilemez. Bu tümüyle tine bağlı. Asıl oyuncuya. Bizler oyuncu değiliz. Biz daha çok onun elindeki piyonlarız. Tinin buyruklarını izleyerek, sana rüya görmenin dördüncü kapısının ne olduğunu anlatmalıyım, sana bundan sonra kılavuzluk edemesem de."

"İştahımı kabartmanın ne anlamı var? Bilmemeyi yeğlerim."

"Tin bunu senin veya benim kararıma bırakmıyor. Sana dördüncü rüya görme kapısının ana hatlarını vermeliyim, hoşlansan da, hoşlanmasan da."

Don Juan'ın açıklamasına göre, dördüncü rüya görme kapısında erke bedeni belirli, somut yerlere yolculuk ederdi, ve dördüncü kapıyı kullanmanın üç yolu vardı: bir, bu dünyadaki somut yerlere yolculuk etmek; iki, bu dünyanın dışındaki somut yerlere yolculuk etmek; ve üç, yalnızca başkalarının niyetlerinde var olan yerlere yolculuk etmek. En sonuncusunun, üçünün en zoru ve tehlikelisi olduğunu, ve büyük bir farkla eski büyücülerin özel tutkusu olduğunu söyledi.

"Bu bilgiyle ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Şimdilik hiçbi şey. Gereksinmen olana dek dosyalayıp kaldır."

"Dördüncü kapıyı tek başıma, yardımsız geçeceğimi mi söylemek istiyorsun?"

"Bunu yapıp yapamaman tine bağlı."

Konuyu birdenbire kapattı, ama bende dördüncü kapıya tek başıma ulaşıp onu geçmeye çalışmam gerektiği gibi bir duyum bırakmamıştı.

Don Juan sonra bana son bir randevu verdi, dediğine göre büyücülerin uğurlama töreni için: rüya görme uygulamalarının sonuçlandırıcı darbesi. Bana büyücü yoldaşlarıyla birlikte

yaşadığı küçük güney Meksika kasabasında kendisiyle buluşmamı söyledi.

Oraya akşama doğru vardım. Don Juan ve ben, evinin iç avlusunda, tıka basa doldurulmuş büyük yastıkları olan rahatsız hasır koltuklarda oturduk. Don Juan güldü ve bana göz kırptı. Koltuklar, grubunun kadın üyelerinden birinin armağanıydı, ve hiç rahatsız değilmiş gibi oturmak zorundaydık; özellikle de o. Koltuklar onun için Phoenix, Arizona'da satın alınmış ve büyük zorluklarla Meksika'ya getirilmişti.

Don Juan benden Dylan Thomas'dan bir şiir okumamı istedi, zamanın içindeki o anda, benim için en uygun anlamı taşıyacak şiiri.

Hasretini çekmiştim uzaklaşmanın
Tükenmiş yalanın ıslığından
Ve eski dehşetlerin bitmez çığlığından
Daha da dehşetlenen, gün indikçe
Tepenin üzerinden denizin derinliğine....

Hasretini çekmiştim uzaklaşmanın ama korkuyorum;
Henüz tükenmemiş bir yaşam patlayabilir
Toprakta yanan eski yalanın içinden,
Ve, yükselirken çıtırdayarak, yarı-kör bırakabilir beni.

Don Juan kalktı ve kent merkezindeki meydanda bir yürüyüşe çıkacağını söyledi. Birlikte gelmemi istiyordu. Hemen şiirin onda olumsuz bir duygu uyandırdığını ve bunu dağıtmak istediğini düşündüm.

Tek söz etmeden kare biçimindeki meydana vardık. Çevresinde birkaç kez dolaştık; hâlâ hiç konuşmuyorduk. Ortalıkta epeyce insan vardı, parkın kuzey ve doğu yanlarına bakan sokaklardaki dükkânların etrafında dolanıp duruyorlardı. Meydanın çevresindeki bütün sokaklar kaldırım taşlarıyla kaplıydı. Evler büyük, tek katlı kerpiç yapılardı; kiremit kaplı çatıları, kireç badanalı duvarları ve mavi ya da kahverengi boyalı kapıları vardı. Meydandan bir blok ötedeki yan sokaklardan birinde, Mağribi camilerine benzeyen devasa sömürge kilisesinin

yüksek duvarları, kasabadaki tek otelin damının üzerinden uğursuz bir karaltıyla yükseliyordu. Güney yakada, anlaşılmaz biçimde dip dibe kurulu, hemen hemen aynı menüyü aynı fiyatlarla sunarak iyi iş yapan iki lokanta vardı.

Sessizliği bozdum ve don Juan'ın kendisinin de iki lokantanın nerdeyse birbirinin aynı olmasını tuhaf bulup bulmadığını sordum.

"Bu kasabada nerdeyse her şey mümkün," diye cevap verdi.

Bunu söyleyiş biçimi beni tedirgin etmişti.

"Neden bu kadar sinirlisin?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. "Bana söylemediğin bi şey mi var?"

"Neden mi sinirliyim? Bu çok komik. Ben seninleyken her zaman sinirliyim, don Juan. Bazı zamanlar diğerlerinden daha da fazla."

Gülmemek için kendini zor tutar gibiydi. "Naguallar dünyadaki en arkadaş canlısı varlıklar değiller, gerçekten," dedi, özür dileyen bir tavırla. "Ben bunu zor yoldan öğrendim; öğretmenimle mücadele ederek, korkunç nagual Julian'la." Sadece varlığı bile korkudan aklımı başımdan alırdı. Ve dikkatini ne zaman benim üzerime çevirse, hayatımın beş kuruşluk değeri olmadığını düşünürdüm hep."

"Tartışılmaz şekilde, don Juan, sen de bende aynı etkiyi uyandırıyorsun."

Açık yürekle güldü. "Hayır, hayır. Kesinlikle abartıyorsun. Ben ona kıyasla bi meleğim."

"Ona kıyasla bir melek olabilirsin, don Juan; yalnız benim seninle kıyaslayacak bir nagual Julian'ım yok."

Biraz güldü, sonra tekrar ciddileşti.

"Neden bilmiyorum, ama kesinlikle korku içindeyim," dedim.

"Korkmak için bir nedenin olduğunu hissediyor musun?" diye sordu, ve beni süzmek için durdu.

Sesinin tonu ve kaldırdığı kaşları, ona açmak istemediğim bir şey bildiğimden kuşkulandığı izlenimini veriyordu bana. Benden bir açıklama beklediği belliydi.

"Israrın beni şaşırtıyor," dedim. "Bir şeyler saklayanın sen

olmadığından emin misin?"

"Ben bi şey saklıyorum," diye kabul etti ve sırıttı. "Ama konu bu değil. Konumuz, kasabada seni bekleyen bi şeyin olması. Ve ne olduğunu tam olarak bilmiyorsun, ya da biliyorsun ama bana söylemeye cesaret edemiyorsun, ya da hiçbi şey bildiğin yok.

"Ne bekliyor beni burada?"

Beni yanıtlamak yerine, don Juan hızlı bir şekilde yürümeye tekrar başladı, ve tam bir sessizlik içinde meydanın çevresinde dolaşmaya devam ettik. Oturacak bir yer arayarak birkaç kez çevrede döndük. Sonra, bir grup genç kadın bir banktan kalkıp gitti.

Don Juan otururken, "Yıllardır, sana eski çağlardaki Meksika büyücülerinin sapkın uygulamalarını anlatıyorum," dedi ve bana yanına oturmam için işaret etti.

İlk defa anlatıyormuş gibi coşkuyla, bana defalarca söylemiş olduklarını yeniden nakletmeye girişti; o büyücüler, aşırı bencilce merakları tarafından yönlendirilerek, bütün gayretlerini kendilerini zihinsel denge ve kendine hakimiyetten gittikçe daha fazla uzaklaştıran uygulamaları mükemmelleştirmeye harcamışlar; ve sonunda inançları ve uygulamalarının karmaşık eğitimi kaldıramayacakları kadar ağırlaşınca yok olmuşlardı.

"Eski çağ büyücüleri, elbette, bu bölgede yaşadılar ve çoğaldılar," dedi, tepkimi gözleyerek. "Burada, bu kasabada. Bu kasaba onların kasabalarından birinin buluntuları üzerinde kuruldu aslında. Eski çağ büyücüleri bütün ilişkilerini burada, bu bölgede sürdürdüler."

"Bunu iyi biliyor musun, don Juan?"

"Biliyorum; ve sen de bileceksin, çok yakında."

Tırmanan huzursuzluğum, beni nefret ettiğim bir şeye zorluyordu; kendime odaklanmaya. Don Juan sinirliliğimi hissederek, beni büsbütün kışkırttı.

"Çok yakında, eski büyücülerden gerçekten hoşlanıyor musun, yoksa yenileri mi tercih ediyorsun, göreceğiz," dedi.

"Bütün bu garip ve netameli laflarla beni deli ediyorsun," diye isyan ettim.

Don Juan'la on üç yıl birlikte olmak, her şeyden önce, pa-

nik duygusunu her zaman her köşede salıverilmek üzere hazır bekleyen bir şey olarak hayal etmeye koşullandırmıştı beni.

Don Juan bocalıyor gibiydi. Kilise yönüne attığı kaçamak bakışları fark etmiştim. Aklı başka yerde gibiydi. Onunla konuştuğumda beni dinlemiyordu. Sorumu yinelemek zorunda kaldım. "Birini mi bekliyorsun?"

"Evet, bekliyorum," dedi. "Hem de kesinlikle bekliyorum. Yalnızca yöreyi duyumsuyordum. Erke bedenimle bölgeyi tarama ediminin içinde yakaladın beni."

"Ne duyumsadın, don Juan?"

"Erke bedenim her şeyin yerli yerinde olduğunu duyumsuyor. Bu gece, oyun var. Başrol oyuncusu sensin. Ben karakter aktörüyüm; küçük fakat anlamlı bi rolüm var. Birinci perdede sahneden çıkıyorum."

"Sen neden söz ediyorsun, Tanrı aşkına?"

Bana cevap vermedi. Anlayışlı bir tavırla gülümsedi. "Zemini hazırlıyorum," dedi. "Deyim yerindeyse, seni ısıtıyorum; modern zaman büyücülerinin zor bi ders aldıkları düşüncesinin üzerinde durarak. Onlar, yalnızca tümüyle bağımsız kalırlarsa özgür olmak için gerekli erkeye sahip olabileceklerini anlamışlardır. Onlarınki özel bir tür bağımsızlıktır; korkudan ya da tembellikten değil, inançtan doğar"

Don Juan konuşmayı kesti ve kalkıp kollarını önüne, yanlarına ve sonra arkasına doğru gerdi. "Aynısını yap," diye öğütledi. "Vücudu gevşetiyor; senin de bu gece sana gelenle karşılaşmak için çok gevşek olmaya ihtiyacın var. " Kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Ya mutlak bağımsızlık, ya da tam bi düşkünlük geliyor bu akşam sana. Benim hattımdaki her nagualın yapması gereken bi seçim bu." Tekrar oturdu ve derin bir soluk aldı. Söylediği şey tüm erkesini tüketmiş gibiydi.

"Sanırım bağımsızlık ve düşkünlüğün anlamını kavrayabiliyorum," diye devam etti, "çünkü iki velinimeti tanıma ayrıcalığına eriştim: benim velinimetim nagual Julian, ve onun velinimeti nagual Elias. İkisinin arasındaki farka tanık oldum. Nagual Elias öyle bağımsızdı ki, bi erk armağanını elinin tersiyle itebilirdi. Nagual Julian da bağımsızdı, ama böyle bi armağanı itecek kadar değil."

"Konuşmana bakılırsa," dedim, "bu gece benim üzerimde bir tür test uygulayacaksın. Doğru değil mi?"

"Senin üzerinde hiçbi test uygulamaya benim erkim yok; ama tinin var." Bunu sırıtarak söyledi, sonra ekledi, "Ben sadece onun temsilcisiyim."

"Tin bana ne yapacak, don Juan?"

"Bütün söyleyebileceğim, bu gece rüya görme konusunda bi ders alacak olman, rüya görme uygulamalarında olduğu gibi; ama bu dersi benden almayacaksın. Başka biri senin öğretmenin olacak, ve sana bu gece kılavuzluk edecek."

"Kim bu benim kılavuzum ve öğretmenim olacak kişi?"

"Bi ziyaretçi; bu sana dehşet verici bi sürpriz olabilir, ama hiç sürpriz olmayabilir de."

"Peki alacağım rüya görme dersi ne?"

"Dördüncü rüya görme kapısı ile ilgili bi ders. Ve iki bölümü var. Birinci bölümünü ben sana birazdan açıklayacağım. İkinci kısmını ise kimse açıklayamaz sana; çünkü bu sadece sana ait bi şey. Benim çizgimin tüm nagualları bu dersi aldılar, ama hiçbi ders bir başkasına benzemiyordu; o nagualların kişiliklerinin eğilimlerine uymak üzere biçilmişlerdi."

"Açıklaman bana hiç yardımcı olmuyor, don Juan. Ben gittikçe daha fazla sinirli oluyorum."

Uzun bir dakika boyunca sessiz kaldık. Karmakarışık olmuştum; kıpırdanıp duruyordum ve sızlanmanın dışında ne diyeceğimi bilmiyordum.

Don Juan, "Zaten bildiğin gibi, modern çağ büyücüleri için erkeyi algılamak doğrudan doğruya kişisel bi ustalık meselesidir," dedi. "Birleşim noktamızı öz disiplin yoluyla devindiririz. Eski büyücüler için, birleşim noktasının yer değiştirmesi başkalarını yönetimleri altına almalarının bi sonucuydu; öğretmenleri bu yer değiştirmeleri karanlık işlemlerle başarıyorlar, ve öğrencilerine bunları erk armağanları olarak veriyorlardı.

"Bizden daha fazla erkesi olan birinin bize her şeyi yaptırması mümkündür;" diye devam etti, "örneğin, nagual Julian beni dilediği her şeye çevirebilirdi; bi arkadaşa ya da bi azize. Ama o kusursuz bi nagualdı, ve kendim olmama izin verdi. Eski büyücüler kusursuz değildiler, ve başkaları üzerinde denetim

kurma konusundaki biteviye çabaları yüzünden, öğretmenden öğrenciye aktarılan bi karanlık ve dehşet durumu yarattılar."

Ayağa kalktı ve sabit bakışıyla tüm çevremizi taradı. "Görebileceğin gibi, bu kasabada fazla bi şey yok," diye devam etti, "ama benim çizgimin savaşçıları için eşsiz bi büyüleyiciliğe sahip. Ne olduğumuzun ve ne olmak istemediğimizin kaynağı burada yatıyor.

"Zamanımın sonuna geldiğime göre, burada, bu kasabada sana belirli düşünceler aktarmalıyım, belirli öyküler anlatmalıyım, belirli varlıklarla ilişkiye sokmalıyım; tam olarak benim velinimetimin bana yaptığı gibi."

Don Juan bana zaten bildiğim bir şeyi tekrarladığını söyledi; ne ise, ve ne biliyorsa, öğretmeninden, nagual Julian'dan kendisine bir kalıttı. Sırasıyla o da her şeyini kendi öğretmeni nagual Elias'dan miras almıştı. Nagual Elias, nagual Rosendo'dan; o, nagual Lujan'dan; nagual Lujan nagual Santisteban'dan; ve nagual Santisteban da nagual Sebastian'dan.

Bana daha önce de bir çok kereler açıklamış olduğu bir şeyi, gayet resmi bir tonla bir daha anlattı; nagual Sebastian'dan önce sekiz nagual vardı, ama onlar epeyce farklıydılar. Büyücülüğe karşı farklı bir tutumları ve farklı bir kavramları vardı; onun büyücülük silsilesine doğrudan bağlı olmalarına karşın.

"Şimdi sana nagual Sebastian hakkında anlatmış olduğum her şeyi anımsayıp, bana tekrar etmen gerek," diye emretti.

İsteği bana garip göründü, ama bana kendisi ya da yoldaşları tarafından anlatılmış olan her şeyi ona tekrarladım; nagual Sebastian ve eski efsanevi büyücü, ölüme meydan okuyan, onlarca bilinen adıyla, kiracı hakkında.

Don Juan, "Bildiğin gibi, ölüme meydan okuyan, bize her kuşak erk armağanları verir," dedi. "Ve o erk armağanlarının belirli doğası bizim çizgimizin yolunu değiştiren şeydir."

Açıklamasına göre kiracı, eski okuldan bir büyücü olarak, birleşim noktasının yerini değiştirmenin bütün girift yöntemlerini öğretmenlerinden öğrenmişti. Belki binlerce yıllık garip bir yaşam ve bilinçlilik süresi olduğuna göre de—herhangi bir şeyi mükemmelleştirmek için gereğinden fazla zaman—birleşim noktasını binlerce değilse bile yüzlerce konuma ulaştırma-

yı ve orada tutmayı biliyordu. Armağanları, birleşim noktasını belirli noktalara kaydırmak için haritalar ve o konumlarda onu sabitleştirip böylece birleşiklik sağlama konusunda el kitapları gibiydi.

Don Juan meddahlığının doruğundaydı. Onun bundan daha dramatik olduğunu hiç görmemiştim. Onu çok iyi tanımasam, sesinde dalgınlık ve korkuyla kuşatılmış bir insanın derin, kaygılı ton değişmeleri olduğuna yemin edebilirdim. Vücut hareketleri, sinirliliği ve kaygıyı kusursuz biçimde oynayan çok iyi bir aktör izlenimi vermişti bana.

Don Juan beni süzdü, ve acı veren bir ifşaatta bulunan birinin ses tonu ve tavırlarıyla dedi ki; örneğin nagual Lujan kiracıdan elli konumluk bir armağan almıştı. Ağır ağır başını sallıyordu, sessizce bana bunu düşünüp taşınmamı söyler gibi. Sessiz kaldım.

"Elli konum!" diye haykırdı, hayranlıkla. "Armağan olarak tek, ya da en fazla iki konum yeterli olmalı."

Hayretler içinde omuzlarını silkti. "Bana kiracının nagual Lujan'ı çok fazla sevdiği anlatıldı," diye devam etti. "Öyle yakın bi dostluk kurmuşlar ki, nerdeyse birbirlerinden ayrılmaz olmuşlar. Nagul Lujan ve kiracının her sabah ilk ayin için şuradan ileriye, kiliseye doğru yürüdüklerini söylerlerdi."

"Burada, bu kentte mi?" diye sordum, tam bir şaşkınlıkla.

"Tam burada," diye yanıtladı. "Yüz yıldan fazla bi zaman önce, tam bu noktada bi başka bankta oturmuş olmaları mümkündür."

"Nagual Lujan ve kiracı gerçekten bu meydanda mı yürüdüler?" diye tekrar sordum; şaşkınlığımı yenemiyordum.

"Elbette!" diye bağırdı. "Seni bu gece buraya getirdim, çünkü bana okuduğun şiir kiracı ile karşılaşma zamanının geldiğini işaret ediyordu."

Panik yıldırım hızıyla sarıverdi beni. Ağzımı açarak solumak zorunda kaldım, bir süre.

Don Juan, "Eski çağ büyücülerinin garip başarılarını tartışıyorduk, seninle," diye devam etti. "Ama insanın yalnızca zihindeki izlenimlerle konuşması zordur, hiç birinci elden bilgisi olmadan. Benim için kristal berraklığında olan bi şeyi sana

kıyamete kadar tekrarlayıp durabilirim, ve yine de anlaman ya da inanman mümkün olmaz; çünkü hiç uygulamalı bilgin yoktur bu konuda."

Ayağı kalkıp sabit bakışıyla beni tepeden tırnağa süzdü. "Haydi kiliseye gidelim," dedi. "Kiracı kiliseyi ve yöresini sever. Oraya gitmenin zamanı olduğundan kuşkum yok."

Don Juan'la olan ilişkim süresince, böyle bir korkuya kapıldığım hemen hiç olmamıştı. Uyuşmuştum. Kalktığımda bütün vücudum titriyordu. Midem düğüm düğümdü, yine de kiliseye doğru yöneldiğinde tek kelime etmeden onu izledim, her adımda dizlerim elimde olmadan titreyip bükülerek. Meydandan kilisenin kemer altına kadar olan kısa mesafeyi yürüyüp bitirdiğimizde bayılmak üzereydim. Don Juan kolunu omuzlarıma dolayıp bana destek oldu.

"İşte kiracı," dedi, sanki eski bir arkadaşını fark etmiş gibi kayıtsızca.

İşaret ettiği yöne baktım ve kemer altının uzaktaki ucunda beş kadın ve üç erkekten oluşan bir grup gördüm. Hızlı ve panik dolu bakışım bu insanlarda olağandışı bir şey kaydetmemişti. Kiliseye giriyorlar mı, çıkıyorlar mı, onu bile anlayamamıştım. Yalnız tesadüfen bir araya geldiklerini fark ettim. Birlikte değildiler. Don Juan ve ben kilisenin büyük tahta kapılarının içine yapılmış olan küçük girişe geldiğimizde, üç kadın kiliseye girmişlerdi. Üç adam ve öbür iki kadın uzaklaşıyorlardı. Bir karışıklık anı yaşadım ve yönergeleri için don Juan'a baktım. Çenesinin bir hareketiyle vaftiz kurnasını işaret etti.

"Kuralları izleyip haç çıkarmamız gerek," diye fısıldadı.

"Kiracı nerede?" diye sordum, aynı şekilde fısıldayarak.

Don Juan çanağın içine parmak uçlarını batırıp çıkardı ve haç işareti yaptı. Bir çene hareketiyle benim de aynısını yapmamı imledi.

"Kiracı o çıkan üç adamdan biri miydi?" diye kulağına fısıldadım.

"Hayır," diye fısıltıyla cevap verdi. Kiracı, içerde kalan üç kadından biri. Arka sırada olan."

O anda, arka sıradaki kadın başını bana doğru çevirdi, gülümsedi, ve başıyla selam verdi.

Bir sıçrayışta kapıya vardım ve dışarı fırladım.

Don Juan arkamdan koştu. İnanılmaz bir çeviklikle arkamdan yetişti ve kolumu yakaladı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi, yüzü ve vücudu gülmekten kasılarak.

Ben soluk almaya çalışırken kolumdan sıkıca tutuyordu. Boğulmak üzereydim. Art arda kahkahalar yayılıyordu bedeninden; okyanus dalgaları gibi. Kendimi sertçe kurtardım ve meydana doğru yürüdüm. Beni izledi.

"Bu denli kötü olacağını hiç düşünmemiştim," dedi, yeni kahkaha dalgaları vücudunu sarsarken.

"Neden kiracının bir kadın olduğunu bana söylemedin?"

"Oradaki büyücü, ölüme meydan okuyan," dedi, ciddileşerek. "Birleşim noktasını kaydırmakta bu denli usta bi büyücü için, bi erkek ya da bi kadın olmak, bi seçim ve elverişlilik sorunudur. Alacağını söylediğim dersin ilk bölümü bu. Ve ölüme meydan okuyan, sana bu ders boyunca kılavuzluk edecek olan gizemli ziyaretçi."

Gülmekten öksürürken yanlarını tutuyordu. Dilim tutulmuştu. Sonra ani bir hiddete kapıldım. Don Juan'a ya da kendime, ya da belirli birine değildi kızgınlığım. Soğuk bir öfkeydi bu; göğsüm ve boyun damarlarım patlayacakmış gibi şişmişti.

"Haydi kiliseye geri dönelim," diye bağırdım ve kendi sesimi tanıyamadım.

"Dur, dur," dedi, alçak sesle. "Ateşe atlaman gerekmiyor. Düşün taşın. Ölçüp tart. Yatıştır o zihnini. Yaşamında hiç böyle bi sınavdan geçmedin. Dinginliğe gereksinmen var şimdi.

"Ne yapacağını sana ben söyleyemem," diye devam etti. "Ben sadece, tüm öbür naguallar gibi, oldukça dolaylı terimlerle her şeyin uygun olduğunu söyledikten sonra, seni meydan okuyacağın şeyin önüne koyarım. Bu da nagualın bi başka manevrasıdır: her şeyi konuşmadan söylemek ya da sormadan istemek."

Bir an önce bitirip kurtulmak istiyordum. Fakat don Juan bir dakikalık bir duraklamanın özgüvenimden geri kalanları yeniden canlandıracağını söyledi. Dizlerim pes etmek üzereydi.

Beni özenle kaldırımın kenarına oturttu. Kendi de yanıma ilişti.

"Söz konusu rüya görme dersinin ilk bölümü, erkeklik ve dişiliğin nihai durumlar olmayıp, birleşim noktasının yerleştirilmesi ile ilgili belirli bi edimin sonucu olduğudur," dedi. Ve bu edim, doğal olarak, bi istenç ve eğitim meselesidir. Eski büyücülerin en çok ilgilendikleri konu bu olduğuna göre, ona ışık tutacak olanlar da onlardır."

Belki de yapılacak tek ussal şey olduğundan, don Juan'la tartışmaya giriştim. "Senin söylediğini kabul edemem ve buna inanamam," dedim. Yüzümün yanmaya başladığını hissediyordum.

Don Juan, "Ama kadını gördün," diye cevabı yapıştırdı. "Bütün bunların bi oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Kilisedeki o varlık, gerçek bi kadın," dedi ısrarla. "Bu senin için neden bu denli rahatsız edici olsun? O kadının bi erkek olarak doğmuş olduğu gerçeği, sadece eski büyücülere marifetlerin erkini kanıtlıyor. Bu seni şaşırtmamalı. Büyücülüğün bütün ilkelerini zaten somutlaştırmış birisin."

İç organlarım gerginlikten patlayacak gibiydi. Don Juan beni ağız dalaşı yapmakla suçladı. Zorunlu bir sabırla, ama gerçekte büyüklük taslayarak; erkeklik ve dişiliğin biyolojik temellerini açıkladım ona.

"Bütün bunları anlıyorum," dedi, "Ve söylediklerinde haklısın. Senin kusurun, değerlendirmelerini evrensel yapmaya çalışman."

"Bizim konuştuklarımız temel ilkeler," diye bağırdım. "Bunlar yalnız buradaki insana değil, evrendeki her yere uygundur."

"Doğru, doğru," dedi sakin bir sesle. "Söylediğin her şey doğru; birleşim noktası alışılmış konumunda kaldığı sürece. Ama o bitakım sınırların dışına çıkarıldığı ve bizim dünyamız artık işlevsel olmadığı zaman, senin çok değer verdiğin o ilkelerin hiçbi geçerliği kalmaz.

"Senin yanlışın, ölüme meydan okuyanın o sınırların ötesine binlerce kez geçmiş olduğunu unutman. Kiracının artık seni bağlayan güçlerle bağlı olmadığını anlamak için dahi ol-

mak gerekmez."

Ona kavgamın, buna kavga denebilirse eğer, onunla değil, büyücülüğün eylemsel yanını kabul etmekle ilgili olduğunu anlattım; o ana dek zaten öylesine zorlama olmuştu ki benim için gerçek bir sorun yaratmamıştı. Bir rüya görücü olarak, rüya görmede her şeyin olası olduğuna tanıklık etmenin, kendi deneyimlerim içinde kaldığını tekrar tekrar vurguladım. Kendisinin de bu kanıyı, zihin sağlığının mutlak gerekliliğinin yanı sıra destekleyip geliştirdiğini anımsattım ona. Kiracının olayı olarak sunduğu şey akla uygun değildi. Temelden aykırı ve savunulacak bir yanı olmayan bir önerme olduğunu belirttim ona.

"Bu şiddetli tepki neden?" diye sordu, gülümseyerek.

Sorusu hazırlıksız yakaladı beni. Utanmıştım. "Sanırım iliklerime kadar korkutuyor beni," diye itiraf ettim. Ve ciddiydim. Kilisedeki kadının aslında bir erkek olduğunu bilmek nedense midemi bulandırıyordu.

Bir fikir oynaşıyordu zihnimde: belki de kiracı bir travestidir. Bu olasılığı don Juan'a sordum, ciddiyetle. Öyle çok güldü ki nerdeyse fenalaşacaktı. "Bu çok dünyevi bi olasılık," dedi. "Belki senin eski dostların böyle bi şey yapardı. Yeni arkadaşların daha fazla marifetli ve daha az mastürbasyoncu. Tekrarlıyorum. Kilisedeki varlık bi kadın. O bi kadın. Ve bi dişiye ait tüm organları ve özellikleri yerli yerinde." Hınzırca gülümsedi. "Kadınlar seni her zaman cezbetmiştir, değil mi? Görünüşe bakılırsa bu durum senin için biçilmiş kaftan."

Neşesi öyle yoğun ve çocuksuydu ki bana da bulaştı. İkimiz de güldük. O kendini tam kapıp koyuvermiş bir şekilde gülüyordu, bense tam bir korku içinde.

O zaman bir karara vardım. Ayağa kalktım ve hiçbir biçim veya şekildeki kiracı ile uğraşmak için arzu duymadığımı yüksek sesle belirttim. Benim seçimim, bütün bu işi atlamak ve don Juan'ın evine geri dönmek, oradan da evime gitmekti.

Don Juan seçimimin kendisi için bir sakıncası olmadığını söyledi ve evinin yolunu tuttuk. Düşüncelerim çılgınca yarış halindeydiler. Doğru şeyi mi yapıyorum? Korkudan mı kaçıyorum? Tabii ki hemen kararımın doğru ve kaçınılmaz olduğu yolunda özürler buldum. Unutmamalı ki, diye kendimi inandır-

dım, kazançlarla ilgilenmiyordum; ve kiracının armağanları bir mal edinmek gibiydi. Sonra kuşku ve merak beni ele geçirdi. Ölüme meydan okuyana sorabileceğim o denli çok soru vardı ki. Kalbim öyle şiddetle çarpmaya başladı ki vuruşlarını midemde hissediyordum. Vuruşlar aniden elçinin sesine dönüştü. Bana karışmama konusundaki sözünü bozmuştu; inanılmaz bir gücün beni kiliseye döndürmek için kalp atışlarımı hızlandırdığını, don Juan'ın evine doğru yürümenin benim için ölümüme yürümek olduğunu söyledi.

Yürümeyi kestim ve telaşla don Juan'a elçinin sözlerini açıkladım. "Bu doğru mu?" diye sordum.

"Korkarım öyle," diye kabul etti, utangaç bir tavırla.

"Niye kendin söylemedin bana, don Juan? Bir ödlek olduğumu düşündüğün için ölmeme göz mü yumacaktın?" diye öfkeyle sordum.

"Öyle durup dururken ölüvermeyecektin. Erke bedeninin sayısız marifetleri var. Ve bi ödlek olduğun da hiç aklımdan geçmedi. Kararlarına saygı duyarım, ve onların nerden kaynaklandığına da metelik vermem.

"Sen de yolun sonundasın, benim gibi. Bu yüzden gerçek bi nagual ol. Ne olduğundan utanma. Ödlek olsaydın, sanırım yıllar önce korkudan ölmüş olurdun. Fakat eğer ölüme meydan okuyanla karşılaşmaktan çok korkuyorsan, o zaman onunla yüz yüze gelmektense öl, daha iyi. Bunda utanılacak bi şey yok."

"Haydi kiliseye geri dönelim," dedim, mümkün olduğu kadar sakin olmaya çalışarak.

Don Juan, "İşte şimdi meselenin can alıcı noktasına geliyoruz!" diye bağırdı. "Ama önce, parka gidip bi banka oturalım ve seçeneklerini gözden geçirelim. Buna zaman ayırabiliriz; zaten önümüzdeki iş için daha çok erken."

Yürüyerek parka döndük ve hemen boş bir bank bulup oturduk.

Don Juan, "Şunu anlamalısın; yalnızca sen, kendin, kiracı ile karşılaşıp karşılaşmamaya veya armağanını kabul ya da reddetmeye karar verebilirsin," dedi. "Yalnız kararın kilisedeki kadına söylenmeli, ikiniz baş başayken; aksi takdirde geçerli olmaz."

Don Juan kiracının armağanlarının olağanüstü olduğunu, ama bedellerinin de çok yüksek olduğunu belirtti. Ve kendisinin ne armağanları, ne de bedelini onaylamadığını söyledi.

"Gerçek kararını vermeden önce," diye devam etti, "bizim büyücüyle olan tüm görüşmelerimizin ayrıntılarını bilmek zorundasın."

"Bunun hakkında başka hiçbir şey duymamayı yeğlerim, don Juan," diye rica ettim.

"Bilmek senin görevin," dedi. "Başka türlü nasıl karar vereceksin?"

"Kiracı hakkında ne denli az bilirsem o denli iyi durumda olmaz mıyım sence?"

"Hayır. Tehlike geçene kadar saklanma meselesi değil bu. Bu, gerçek anı. Büyücülerin dünyasında yaptığın ve deneyimlediğin her şey seni bu noktaya yönlendirdi. Bunu söylemek istemedim; çünkü biliyordum ki erke bedenin sana söyleyecekti, ama bu randevudan kurtuluş yok. Ölsen bile. Anlıyor musun?" Omuzlarımdan tutup sarstı beni. "Anlıyor musun?"

O kadar iyi anlıyordum ki, korkumu ve rahatsızlığımı yatıştırmak için bilinçlilik düzeyimi değiştirmesinin mümkün olup olmadığını sordum ona. Hayır diye patlayarak beni nerdeyse yerimden sıçrattı.

"Kiracı ile sükunet içinde ve nihai bi kararlılıkla yüz yüze gelmelisin," diye devam etti. "Ve bunu başkasına yetki vererek yapamazsın."

Don Juan ölüme meydan okuyan hakkında bana zaten anlatmış olduğu şeyleri sakin bir biçimde tekrarlamaya başladı. Onu dinlerken, kafamdaki karışıklığın bir kısmının onun sözcükleri kullanma biçiminden kaynaklandığını fark ettim. Ölüme meydan okuyanı İspan- yolca *el desafiente de la muerte*, ve "kiracı"yı da *el inquilino* olarak adlandırıyordu, ve bunların ikisi de kendiliğinden bir erkeği ifade etmekteydi. Fakat kiracı ile kendi hattının nagualları arasındaki ilişkiyi betimlerken, don Juan İspanyolca dilinin erkek ve dişi cinsiyet belirteçlerini sürekli karıştırarak zihnimi karmakarışık etmişti.

Dediğine göre, kiracının bizim silsilemizin nagualларından aldığı erkenin karşılığını ödemesi gerekliydi; ama ne ile öde-

mişse, bu, o büyücüleri kuşaklar boyunca bağlı tutmuştu. O naguallardan aldığı erkenin karşılığı olarak, kilisedeki kadın, onlara birleşim noktalarının yerlerini *kendisinin* seçtiği belirli bi takım konumlara yerleştirmek için tam olarak ne yapacaklarını öğretmişti. Başka bi deyişle, o adamların hepsini, birleşim noktasının önceden seçilmiş belirli bi konumu ve onun tüm etkilerini kapsayan bi erk armağanıyla kendine *bağlamıştı.*

"Bu 'tüm etkileri' sözüyle ne demek istiyorsun, don Juan?"

"Bu armağanların olumsuz sonuçlarını söylemek istiyorum. Kilisedeki kadının yalnızca düşkünlük göstermekten haberi var. Hiç sadelik, ölçülülük yok o kadında. Örneğin nagual Julian'a birleşim noktasını, aynı kendisi gibi, bi kadın olmak üzere ayarlamayı öğretti. Benim şifa bulmaz bi şehvet düşkünü olan velinimetime bunu öğretmek, bi ayyaşa içki vermek gibi bi şeydi."

"Ama hepimiz kendi yaptıklarımızdan kendimiz sorumlu değil miyiz?"

"Evet, aslında öyle. Yalnız bazılarımız sorumluluk almakta diğerlerinden daha fazla zorlanır. Bu zorluğu bilerek arttırmak; o kadının yaptığı gibi, üzerimize çok fazla gereksiz baskı koymaktır."

"Kilisedeki kadının bunları bilerek yaptığını nerden biliyorsun?"

"Bunu benim çizgimin naguallarının tümüne yaptı. Eğer kendimize dürüstçe ve adilane bakarsak, ölüme meydan okuyanın, bizi armağanlarıyla çok düşkün, bağımlı bi büyücüler silsilesi haline getirmiş olduğunu kabul etmemiz gerekir."

Dili kullanışındaki tutarsızlığı daha fazla göz ardı edemedim ve yakındım. "Büyücü hakkında ya kadın, ya da erkek olarak konuşman gerek; ikisi birden olmaz," dedim, sertçe. "Zaten kaskatıyım; senin cinsiyet belirtecini keyfi kullanımın beni büsbütün tedirgin ediyor."

"Kendim de çok tedirginim," diye itiraf etti. "Ama gerçek şu ki, ölüme meydan okuyan, ikisi birden: erkek ve dişi. Ben o büyücünün değişimini hoş karşılamayı hiç beceremedim. Senin de böyle hissedeceğinden emindim, onu ilk kez erkek olarak görmüş olduğun için."

Don Juan bana yıllar öncesinden bir günü anımsattı, beni ölüme meydan okuyana götürmüştü, ve ben bir adamla; ne yaşlı, ne de genç olan, çok zayıf yapılı, garip bir Kızılderili ile tanışmıştım. Aklımda en fazla kalanlar, garip aksanı ve güya görmüş olduğu şeyleri anlatırken kullandığı alışılmadık bir mecazdı. *Mis ojos se pasearon,* diyordu; gözlerim üzerinde yürüdü. Örneğin, "Gözlerim İspanyol miğferlerinin üzerinde yürüdü," demişti.

Bu olay zihnimde öyle süreksizdi ki, ben hep buluşmamızın sadece birkaç dakika sürdüğünü düşünürdüm. Don Juan bana sonradan ölüme meydan okuyan ile birlikte tam bir gün boyunca gitmiş olduğumu söylemişti.

Don Juan, "Neler olup bittiğinin farkında mısın diye daha önce öğrenmeye çalışmamın nedeni," diye devam etti, "yıllar önce ölüme meydan okuyana bu randevuyu senin verdiğini düşünmemdi."

"Bana gereksiz paye veriyorsun, don Juan. Geliyor muyum, gidiyor muyum, onu bile bildiğim yok şu anda. Sana bildiğim fikrini ne verdi?"

"Ölüme meydan okuyan senden hoşlanmış gibiydi. Bu yüzden onun sana zaten bi erk armağanı vermiş olabileceğini düşünmüştüm, sen anımsayamasan da. Ya da senin kendisiyle randevunu ayarlamış olabilirdi; kadın olduğu zaman için. Sana kesin yönergeler vermiş olabileceğinden bile kuşkulanmıştım."

Don Juan, ölüme meydan okuyanın, kalıplaşmış alışkanlıkları olan bir yaratık olarak, onun hattının naguallarıyla daima nagual Sebastian ile yaptığı gibi ilk önce bir erkek olarak, bir sonraki sefer de bir kadın olarak buluştuğunu söyledi.

"Neden ölüme meydan okuyanın armağanlarına erk armağanları diyorsun? Ve bu gizem niye?" diye sordum. Sen kendin birleşim noktanı istediğin konuma çevirebiliyorsun, öyle değil mi?"

"Onlar erk armağanları olarak adlandırılıyor, çünkü eski çağ büyücülerinin özel bilgilerinin ürünleri," dedi. "Armağanların gizemi şurada; ölüme meydan okuyanın dışında, bu dünyada hiç kimse bu bilginin bi örneğini bize veremez. Ve elbette, ben birleşim noktamı istediğim yere çevirebilirim; insanın

erke biçiminin içinde ve dışında. Ama benim yapamadığım, ve yalnız ölüme meydan okuyanın yapabildiği şey, bütün o konumların her birinde tam algılama, tam birleşiklik için erke bedenimle yapmam gerekenlerdir."

Sonra, modern çağ büyücülerinin birleşim noktasının binler ve binlerce olası konumunun ayrıntılarını bilmediklerini açıkladı.

"Ayrıntılarla neyi kastediyorsun?" diye sordum.

"Birleşim noktasının belirli konumlarda sabit tutulması için erke bedenini eğitmenin özel yolları," diye yanıtladı.

Kendini örnek verdi. Ölüme meydan okuyanın ona verdiği erk armağanının, birleşim noktasında bir karganın konumu, ve bir karganın tüm algılamasını elde edebilmek için erke bedenini kullanmanın düzeni olduğunu anlattı. Açıklamasına göre, tam algılama ve tam birleşiklik eski büyücülerin neye mal olursa olsun peşinde oldukları şeylerdi; ve kendi erk armağanı örneğinde, tam algılamaya, insanın karmaşık bir makineyi çalıştırmayı öğrenmesi gibi, titiz bir öğrenme sürecinden geçerek adım adım ulaşmıştı.

Don Juan açıklamalarını sürdürerek, günümüzün modern büyücülerinin çoğunun, ışıltılı yumurtanın içindeki insan bağları denen, veya evrenin erkesinin salt insansal cephesini oluşturan ince bir demet ışıltılı erke lifinin tarafında kalacak şekilde hafif kaymalar denediklerini söyledi. Bu bağın ötesinde, ama hâlâ ışıltılı yumurtanın içinde, büyük kaymaların âlemi yatar. Birleşim noktası o alandaki herhangi bir yere kayarsa, algılama hâlâ bizim için kavranabilir düzeydedir; ama algının tam olması için son derece ayrıntılı bir işlemler dizini gereklidir.

Don Juan, "Organik olmayan varlıklar seni ve Carol Tiggs'i son yolculuğunuzda bi büyük kayma içinde tam birleşiklik edinmenize yardım ederek oyuna getirdiler," dedi. "Birleşim noktalarınızı mümkün olan en uzak konuma getirdiler; sonra sanki gündelik dünyanızda imişsiniz gibi algılamanız için yardım ettiler. Nerdeyse olanaksız bi şey. Bu türden bi algılama yapması için bi büyücünün uygulama bilgisi, ya da etkili dostları olması gerekli.

Arkadaşlarınız sonunda size ihanet edip, seni ve Carol'u terk edecekler, sizi kendi başınızın çaresine bakıp o dünyada canlı kalabilmek için geçerli ölçüleri öğrenmek zorunda bırakacaklardı. En sonunda ağzına dek uygulama yöntemleriyle dolu bi halde kalakalacaktınız, aynı o çok bilgili eski büyücüler gibi.

"Her büyük kaymanın farklı iç işleme yöntemleri vardır," diye devam etti, "ve çağdaş büyücüler bunları ancak birleşim noktalarını herhangi bi büyük kayma konumunda yeterli süre sabitlemeyi biliyorlarsa öğrenebilirler. Bunu yapmak için gereken özel bilgiyi yalnız eski çağ büyücüleri biliyordu."

Don Juan, kaymalarla ilgili özel yöntemlerin nagual Sebastian'dan önce gelen sekiz nagual tarafından bilinmediğini, ve kiracının nagual Sebastian'a birleşim noktasının on yeni konumunda tam algılama elde etme yolunu gösterdiğini anlatarak devam etti. Nagual Santisteban'a yedi tane göstermişti; nagual Lujan elli, nagual Rosendo altı, nagual Elias dört, nagual Julian on altı ve kendisi de iki tane almışlardı; bu da birleşim noktasında kendi silsilesince bilinen toplam doksan beş konum yapıyordu. Bunu silsilesi için bir avantaj olarak mı gördüğünü soracak olursam, olumsuz yanıt vermek zorunda kalacağını söyledi; çünkü bu armağanların ağırlığı onları eski büyücülerin ruh haline yaklaştırmıştı.

"Şimdi kiracı ile buluşma sırası sende," diye devam etti. "Belki sana vereceği armağanlar tüm dengemizi değiştirecek, ve bizim silsilemiz de eski büyücülerin defterini düren o karanlığın içine dalacak."

"Bunun ciddiyeti öyle korkunç ki, hasta ediyor," dedim.

"Senin duygularını kesinlikle paylaşıyorum," dedi, ciddi bir ifadeyle. "Bunun her çağdaş nagualın en zorlu sınavı olduğunu söylememin sana avuntu olmayacağını da biliyorum. Kiracı kadar yaşlı ve gizemli bi şeyle yüz yüze gelmek yalnız huşu verici değil, tiksindirici de. En azından benim için öyleydi, hâlâ da öyle."

"Neden bunu sürdürmek zorunda olayım, don Juan?"

"Çünkü bilmeden, ölüme meydan okuyanın mücadele davetini kabul ettin. Öğrenim sürecin içinde, zamanı geldiğinde

senden bi onay aldım, aynı benim öğretmenimin benden almış olduğu yöntemle, gizlice.

"Ben de aynı dehşetten geçtim, yalnız benimki biraz daha zalimce olmuştu." Kıkırdamaya başladı. "Nagual Julian tüyler ürpertici şakalar yapmaya meraklıydı. Bana çılgınca aşık olduğunu söylediği güzel ve ihtiraslı bi duldan bahsetmişti. Nagual beni sık sık kiliseye götürürdü, ve kadını bana bakarken görürdüm. Güzel bi kadın olduğunu düşünüyordum. Ben de abazan bi genç adamdım. Nagual kadının benden hoşlandığını söylediğinde, kendimi kaptırdım. Uyanışım çok epey tatsız oldu."

Don Juan'ın yitirilmiş masumiyeti anlatan hareketine gülmemek için kendimi zor tuttum. Sonra içine düştüğü durum komik değil, dehşet verici görünmeye başladı bana.

"Emin misin don Juan, o kadının kiracı olduğuna?" diye sordum; belki bunun bir yanlışlık, ya da kötü bir şaka olduğunu umut ederek.

"Çok, çok eminim," dedi. "Üstelik, kiracıyı unutacak kadar budala olsam bile, gördüğüm beni yanıltmaz."

"Şunu mu demek istiyorsun, don Juan; kiracı farklı bir tür erkeye mi sahip?"

"Hayır, farklı bi tür erke değil; ama normal bi insandan kesinlikle farklı erke nitelikleri var."

"Tamamıyla emin misin, don Juan, o kadının kiracı olduğuna?" diye üsteledim, garip bir nefret ve korkuya kapılarak.

Don Juan, "Kiracı, o kadın!" diye bağırdı, hiçbir kuşkuyu kabul etmeyen bir sesle.

Sessiz kaldık. Sözcüklerin ötesinde bir panik içinde, bir sonraki adımı bekledim.

Don Juan, "Sana doğal bi adam ya da doğal bi kadın olmanın, birleşim noktasının yerleştirilmesi meselesi olduğunu daha önce söylemiştim," dedi. Doğal sözcüğüyle, bi erkek ya da bi dişi olarak doğmuş birini kastediyorum. Bi görücüye, birleşim noktasının en parlak kısmı dişilerde dışarı doğru görünür, erkeklerde ise içeri doğru. Kiracının birleşim noktası aslında içeri bakıyordu, fakat onu kendi çevresinde döndürerek değiştirdi ve yumurta şeklindeki erke biçimini kendi etrafında kıvrılmış bi kabuk görünümüne soktu."

12

Kilisedeki Kadın

Don Juan'la sessizlik içinde oturduk. Sorularım tükenmişti; o da bana uygun olan her şeyi söylemiş gibi görünüyordu. Saat yediden geç olamazdı, ama meydan olağandışı biçimde boşalmıştı. Ilık bir geceydi. O kasabada insanlar genellikle gece ona ya da on bire kadar meydanda dolaşırlardı.

Bana olanları birkaç dakikada yeniden gözden geçirdim. Don Juan'la birlikteki zamanım sona eriyor-

du. O ve grubu, büyücülerin bu dünyayı terk etme ve düşünülemeyecek boyutlara girme hayalini gerçekleştireceklerdi. Rüya görmedeki sınırlı başarımı temel aldığımda, işlemlerini hayali değil, fazlasıyla ciddi buluyordum; mantığa aykırı da olsalar. Bilinmeyeni algılama arayışı içindeydiler, ve bunu başarmışlardı.

Don Juan, rüya görmenin birleşim noktasında dizgesel bir yer değiştirmeyi başlatarak algılanabileceklerin alanını genişlettiğini, ve böylelikle algıyı özgürlüğe kavuşturduğunu söylemekte haklıydı. Grubunun büyücüleri için rüya görmek, algılanabilecek diğer dünyaların kapılarını açmakla kalmamış, onları bu âlemlere tam bilinçlilikle girmeleri için hazırlamıştı. Onlar için rüya görmek sözlerle anlatılamayacak eşsiz bir şey haline gelmişti, doğası ve kapsamından ancak dolaylı biçimde bahsedilebilecek bir şey; don Juan'ın ondan evrenin ışığına ve karanlığına açılan kapı olarak sözünü ettiğinde olduğu gibi.

Onlar için çözüm bekleyen tek bir şey kalmıştı: benim ölüme meydan okuyan ile karşılaşmam. Don Juan'ın beni önceden haberdar etmediğine ve kendimi daha iyi hazırlayamadığıma hayıflanıyordum. Fakat o her şeye hiçbir uyarı yapmaksızın, hazırlıksız girişen bir nagualdı.

Parkta don Juan'la oturup olayların gelişmesini beklerken, bir an için iyi idare ediyor gibiydim. Ama sonra duygusal dengem inişe geçti; ve göz açıp kapayana dek, karanlık bir umutsuzluğun dibini boyladım. Güvenliğim, amaçlarım, dünyadaki umutlarım, kaygılarım ile ilgili küçük hesaplı düşünceler tarafından saldırıya uğramıştım. Bununla birlikte, inceleyince tek gerçek kaygımın olasılıkla don Juan'ın dünyasındaki üç yoldaşıma ilişkin olduğunu kabullenmem gerekiyordu. Üstelik, iyice düşündüğümde aslında bu bile çok tasa vermiyordu bana. Don Juan onlara ne yapacaklarını daima bilen kadın büyücüler olmayı öğretmişti; ve daha da önemlisi, bildikleriyle ne yapmaları gerektiğini de her zaman bilecek şekilde hazırlamıştı onları.

Keder duymak için bütün olası dünyasal nedenler uzun süre önce üzerimden sıyrılmıştı; bana kalan yalnızca kendim için dertlenmekti. Ve utanmadan kendimi buna kaptırdım. Yol boyu

son bir düşkünlük daha: ölüme meydan okuyanın ellerinde ölme korkusu. Öyle korkmaya başladım ki midem altüst oldu. Özür dilemeye çalıştım, ama don Juan gülüyordu.

"Korkudan dağıtma konusunda hiçbi şekilde tek değilsin," dedi. "Ben ölüme meydan okuyan ile karşılaştığımda korkudan altımı ıslatmıştım. İnan bana."

Uzun, dayanılmaz bir dakika boyunca sessizce bekledim. "Hazır mısın?" diye sordu. "Evet," dedim. Ayağa kalkarken ekledi, "Öyleyse gidelim de ateş hattında nasıl duracağını görelim."

Kiliseye dönüş yolunda öne geçti. Bugüne dek, bütün gücümle uğraşarak o yürüyüşten anımsayabildiğim tek şey, don Juan'ın beni yol boyunca bedensel olarak sürüklediği. Kiliseye varışımı ya da içeri girişimi hatırlamıyorum. İlk anımsadığım şu; uzun, eskimiş bir tahta sırada, daha önce gördüğüm kadının yanında diz çökmüştüm. Bana gülümsüyordu. Umutsuzca etrafıma bakındım; don Juan'ı seçmeye çalışıyordum, ama görünürde yoktu. Kadın kolumu yakalayıp beni tutmasaydı, cehennemden kaçan bir yarasa gibi dışarı uçacaktım.

Kadın bana, "Benim gibi küçük bir zavallıdan neden korkasın ki?" diye sordu, İngilizce.

Diz çökmüş olduğum noktaya yapışıp kalmıştım. Beni anında ve tamamıyla ele geçiren şey, sesiydi. En derindeki anılarımı yüzeye çıkaran ne vardı o gıcırtılı seste, tanımlayamam. O sesi hep biliyormuşum gibiydi.

Orada kımıltısız kalakalmıştım, sesle büyülenmiş olarak. Bana İngilizce bir şey sordu, ama ne dediğini çıkaramadım. Bana anlayışla gülümsedi. "Pekâlâ," diye İspanyolca fısıldadı. Sağ tarafımda diz çökmüştü. "Gerçek korkuyu anlarım. Onunla yaşıyorum."

Onunla konuşmak üzereyken, kulağımın içinde elçinin sesini duydum. "Bu Hermelinda'nın sesi; sütannenin," dedi. Hermelinda hakkında tek bildiğim şey, freni patlamış bir kamyon tarafından kazayla ezilip ölmüş olduğuna dair anlatılanlardı. Kadının sesinin bende bu denli derin, eski anıları uyandırması benim için çok sarsıcıydı. Çok acı verici bir huzursuzluk anı yaşadım.

"Ben senin sütannenim," dedi kadın, yumuşak bir ifadeyle. "Ne olağanüstü! Mememi ister misin?" Gülüşü bedenini sarsıyordu.

Soğukkanlılığımı koruyabilmek için çok büyük çaba harcıyordum, ancak yine de hızla kötüye gittiğimi ve çok geçmeden aklımı kaçıracağımı biliyordum.

Kadın, alçak sesle, "Sen benim şakalarıma aldırma," dedi. "Gerçek şu ki, senden çok hoşlanıyorum. Erke kaynıyorsun. Ve biz iyi geçineceğiz."

İki yaşlıca adam tam önümüzde diz çöktüler. Bir tanesi merakla dönüp bize baktı. Kadın ona hiç aldırmadı ve kulağıma fısıldamaya devam etti.

"Bırak elini tutayım," diye rica etti. Ama ricası bir emir gibiydi. Hayır demekten âciz, elimi ona teslim ettim. "Teşekkür ederim. Bana inancın ve güvenin için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Sesini duymak beni çıldırtıyordu. Gıcırtılı tonu çok egzotik, tam anlamıyla kadınsıydı. Onu hiçbir koşulda, sesini kadın sesine benzetmek için uğraşan bir erkeğin sesi olarak düşünmem mümkün değildi. Gıcırtılıydı, ama gırtlaktan gelen, veya kaba tonlu bir ses değildi. Daha çok çakılların üstünde yumuşak bir şekilde yürüyen çıplak ayakların sesine benziyordu.

Beni kuşatan görünmez bir erke perdesini yırtmak için büyük bir uğraş verdim. Başardığımı sanıyordum. Kalktım, gitmeye hazırdım, ve gidecektim de, eğer kadın da kalkıp kulağıma fısıldamasaydı, "Kaçma. Sana söyleyeceğim öyle çok şey var ki."

Merakla duraklayarak, kendiliğimden oturdum. Tuhaf bir şekilde, huzursuzluğum aniden yok olmuştu, korkum da öyle. Hatta kadına soru soracak gücü bile bulmuştum, "Sen gerçekten bir kadın mısın?"

Genç bir kız gibi, tatlı tatlı kıkırdadı. Sonra anlaşılmaz bir cümle söyledi. "Kendimi korkutucu bir adama dönüştürüp sana zarar vereceğimi düşünmeye cüret edersen, ölümüne yanılırsın," dedi; o garip, büyüleyici sesi daha da vurgulayarak. "Sen benim velinimetimsin; ben senin hizmetindeyim, senden önce gelen tüm nagualların hizmetinde olduğum gibi."

"Toparlayabildiğim tüm erkemle, aklımdakini söyledim ona. "Buyur, al erkemi," dedim. "Benden sana bir armağan bu, ama ben senden hiçbir erk armağanı istemiyorum. Ve bunda ciddiyim."

"Senin erkeni karşılıksız alamam," diye fısıldadı. "Aldığım şeyin karşılığını öderim. Anlaşma böyle. Erkeni karşılıksız vermek budalaca olur."

"Ben bütün yaşamım boyunca bir budala oldum. İnan bana," dedim. "Sana bir armağan vermeye kesinlikle gücüm yeter. Benim açımdan hiçbir sorun yok. Erkeye gereksinimin var; al onu. Gereksiz şeyler yüklenmeye niyetim yok. Hiçbir şeyim yok, ve bundan çok memnunum."

"Belki," dedi, düşünceli bir şekilde.

Saldırgan bir tavırla; erkemi almaya ilişkin mi, yoksa hiçbir şeyim olmadığından memnun oluşuma mı belki dediğini sordum.

Keyifle kıkırdadı ve bu denli cömertçe sunduğum erkemi alacağını, ama bir ödemede bulunması gerektiğini söyledi. Bana aynı değerde bir şey vermesi gerekiyormuş.

Konuşmasını dinlerken, İspanyolca'yı çok aşırı bir yabancı şiveyle konuştuğunu fark ettim. Her sözcüğün orta hecesine ayırıcı bir ses yerleştiriyordu. Yaşamım boyunca öyle konuşan hiç kimse duymamıştım.

"Şiven çok olağanüstü," dedim. "Nerenin şivesi bu?"

"Nerdeyse sonsuzluğun," dedi ve içini çekti.

Anlaşmaya başlamıştık. Neden iç geçirdiğini anlıyordum. Kalıcıya en yakın şeydi o, bense geçiciydim. Bu, benim üstünlüğümdü. Ölüme meydan okuyan kendini köşeye sıkıştırmıştı; oysa ben özgürdüm.

Onu dikkatle inceledim. Otuz beş kırk yaşları arasında görünüyordu. Koyu tenli, tam bir Kızılderili kadınıydı; oldukça güçlü kuvvetliydi, ama şişman hatta iriyarı bile değildi. Kolları ve ellerinin cildinin düz, kaslarının sıkı ve diri olduklarını görebiliyordum. Boyunun yaklaşık 1,80 olduğunu tahmin ettim. Uzun bir elbise giyiyordu, siyah bir şalı ve deri sandaletleri vardı. Diz çökmüş durduğu yerde pürüzsüz topuklarını ve güçlü baldırlarının bir kısmını görebiliyordum. Beli inceydi.

Şalıyla saklayamadığı ya da saklamak istemediği iri göğüsleri vardı. Saçları simsiyahtı ve uzun bir örgü yapılmıştı. Güzel değildi, fakat gösterişsiz de sayılmazdı. Hatları hiçbir şekilde çarpıcı değildi. Kimsenin dikkatini çekmeyeceğini hissettim, yalnız yarı kapalı göz kapaklarının ardında saklı tuttuğu gözlerinin dışında. Gözleri muhteşemdi; aydınlık, huzur dolu. Don Juan'ınkiler hariç, hiç daha parlak, daha yaşam dolu gözler görmemiştim.

Gözleri beni tamamıyla rahatlatmıştı. Böyle gözler kötü niyetli olamazdı. Bir güven ve iyimserlik dalgasına kapıldım, onu tüm yaşamım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum. Yalnız başka bir şeyin de farkındaydım; duygusal dengesizliğimin. Don Juan'ın dünyasında bu beni hep rahatsız ederdi, yoyo gibi olmaya zorlayarak. Mutlak güven ve anlayış anları yaşıyordum, hemen arkasından aşağılık kuşkular ve güvensizlik sökün ediyordu. Bu olay da farklı olmayacaktı. Kuşkucu zihnimde birdenbire bir uyarı belirmişti; ben bu kadının tılsımına kapılmaktaydım.

"İspanyolca'yı geç yaşta öğrendin, değil mi?" diye sordum, sadece düşüncelerimin ağırlığından kurtulup kadının onları okumasını önlemek için.

"Daha dün," cevabını yapıştırdı ve billur gibi bir kahkaha attı, küçük, şaşılacak beyazlıktaki dişleri bir sıra inci gibi pırıldayarak.

İnsanlar dönüp bize baktılar. Duaya dalmışım gibi başımı eğdim. Kadın bana biraz daha sokuldu.

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordum.

"Burada konuşuyoruz ya," dedi. "Senin hattının tüm naguallarıı ile burada konuştum. Fısıldarsan, kimse konuştuğumuzu anlayamaz."

Ona yaşını sormak için ölüyordum. Ama bir düşünce imdada yetişip aklımı başıma getirdi. Yaşımı itiraf etmem için yıllardır bana her çeşit tuzağı kuran bir arkadaşımı anımsamıştım. Küçük hesaplarından hep tiksinirdim, ve şimdi ben de aynı şekilde davranmak üzereydim. Hemen toparlandım.

Bunu ona anlatmak istiyordum, salt konuşmayı sürdürmek için. Aklımdan geçenleri biliyor gibiydi. Aynı düşünceyi pay-

laştığımızı söylemek ister gibi dostça kolumu sıktı.

"Bir armağan vermek yerine, bana yolumda yardımcı olacak bir şey söyleyebilir misin?" diye sordum ona.

Başını iki yana salladı."Hayır," diye fısıldadı. "Çok fazla farklıyız. Düşündüğümden de fazla."

Kalktı ve yana doğru kayarak sıranın dışına çıktı. Sunağa doğru dönüp becerikli bir şekilde diz çöktü. Haç çıkardı ve sol yanımızdaki büyük yan sunağa doğru kendisini izlememi işaret etti.

Gerçek boyutlardaki bir çarmıhın önünde diz çöktük. Bir şey söyleyecek zamanım olmadan, o konuştu. "Çok, çok uzun bir zamandan beri yaşıyorum," dedi. Bu uzun yaşamı sürdürmemin nedeni, birleşim noktamın kaymalarını ve devinimlerini denetlemem. Aynı zamanda, burada sizin dünyanızda fazla kalmıyorum. Senin hattının naguallarından aldığım erkeyi idareli kullanmam gerek."

"Diğer dünyalarda var olmak nasıl bir şey?" diye sordum.

"Senin rüya görmendeki gibi; sadece daha fazla devingenliğe sahibim. Ve istediğim her yerde daha uzun kalabilirim. Aynı senin istersen rüyalarının birinin içinde daha uzun kalabileceğin gibi."

"Bu dünyadayken, yalnızca bu bölgede mi kalıyorsun?"

"Hayır. İstediğim her yere giderim."

"Hep bir kadın olarak mı gidiyorsun?"

"Bir erkekten daha uzun süre bir kadın oldum. Bundan kesinlikle daha çok hoşlanıyorum. Sanırım bir erkek olmanın nasıl olduğunu nerdeyse unuttum. Ben tümüyle dişiyim!"

Elimi tuttu ve kasıklarına değdirdi. Kalbim boğazımda atıyordu. Gerçekten bir dişiydi.

"Erkeni karşılıksız alamam," dedi, konuyu değiştirerek. "Başka türlü bir anlaşmaya varmalıyız."

Başka bir dünyevi uslamlama dalgası sarmıştı beni o ara. Bu dünyada iken nerede yaşadığını sormak istiyordum. Yanıt almam için sorumu seslendirmeye ihtiyacım yoktu.

"Sen benden çok, çok daha gençsin," dedi, " ve daha şimdiden insanlara nerede yaşadığını anlatmakta zorluk çekiyorsun. Hatta onları sahip olduğun ya da kirasını ödediğin eve gö-

türsen bile, orası yaşadığın yer değil."

"Sana sormak istediğim öyle çok şey var ki, ama bütün yaptığım aptalca şeyler düşünmek," dedim.

"Bana bir şey sorman gerekmiyor," diye devam etti. "Benim bildiklerimi zaten biliyorsun. Bir silkinmeye gereksinmen vardı, zaten bildiklerine sahip çıkman için. Ben sana o silkinmeyi sağlıyorum."

Sadece aptalca şeyler düşünmekle kalmamış, öyle etkisi altına girmiştim ki; onun bildiklerini benim de bildiğimi söylediği anda, her şeyi bildiğimi, artık ona sorular sorma gereksinimim olmadığını hissetmeye başlamıştım. Gülerek ona saflığımdan söz ettim.

"Saf değilsin," diye güvence verdi, yetkeyle. "Her şeyi biliyorsun, çünkü şu anda tümüyle ikinci dikkattesin. Çevrene bak!"

Bir an için, görüşümü odaklayamadım. Tam anlamıyla, gözlerime su girmiş gibiydi. Görüşümü ayarladığımda, olağanüstü bir şey olduğunu anladım. Kilise farklıydı; daha karanlık, daha meşum, ve bir bakıma, daha gerçekti. Kalktım ve orta sıralara doğru birkaç adım attım. Gözüme takılan, sıralar oldu; keresteden değil, ince, çarpık çurpuk direklerden yapılmışlardı. Bunlar ev yapımı sıralardı; muhteşem bir taş binanın içine yerleştirilmişlerdi. Kilisedeki ışık da farklıydı. Sarımsı renkteydi, ve loş pırıltısı gördüğüm en siyah gölgeleri yansıtıyordu. Birçok sunaktaki mumlardan geliyordu bu ışık. Mum ışığının kocaman taş duvarlarla ve sömürge kilisesinin süsleriyle ne denli iyi bir uyum sağladığını görebiliyordum.

Kadın bana bakıyordu, gözlerinin parlaklığı olağanüstüydü. O anda rüyada olduğumu ve rüyayı onun yönettiğini anlamıştım. Ama ondan ya da rüyadan korkmuyordum.

Yan sunaktan uzaklaştım ve tekrar orta sıralara doğru baktım. Dizlerinin üstünde dua eden insanlar vardı orada. Bir çoğu garip biçimde ufak tefek, koyu tenli, sert görünüşlü insanlardı. Ana sunağın ayakları dibine kadar uzanan öne eğik başlarını görebiliyordum. Bana yakın olanlar bana bakıyordu, belli ki kınayarak. Ağzım açık izliyordum onları, ve başka her şeyi. İnsanlar deviniyordu, ama hiç ses yoktu.

"Hiçbir şey duyamıyorum," dedim kadına, ve sesim gümbürdedi, kilise boş bir kabukmuş gibi yankılandı.

Nerdeyse bütün başlar bana doğru döndü. Kadın beni geriye, yan sunağın karanlığına doğru çekti.

"Kulaklarınla dinlemezsen duyabilirsin," dedi. "Rüya görme dikkatinle dinle."

Bütün gereksindiğim onun bunu sezindirmesiydi sanki. Bir anda büyük bir kalabalığın dualarının uğultusu içinde kaldım. Anında alıp götürmüştü beni. Tüm yaşamım boyunca duymuş olduğum en hoş şey gibi gelmişti bu bana. Hayranlıkla kadına bundan söz etmek istedim, ama yanımda değildi. Onu arandım. Nerdeyse kapıya varmak üzereydi. Orada bana dönüp kendisini izlememi işaret etti. Kemer altında ona yetiştim. Sokak ışıkları yok olmuştu. Tek aydınlatma ay ışığıydı. Kilisenin ön cephesi de farklıydı; daha bitmemişti. Her yerde dört köşe kireç taşı blokları vardı. Kilisenin çevresinde hiç ev ya da bina yoktu. Ay ışığında tekinsiz bir görüntüydü bu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ona.

"Hiçbir yere," diye yanıtladı. "Daha rahat ve yalnız olabilelim diye geldik buraya. Burada küçük kafacıklarımız patlayana dek konuşabiliriz."

Taş ocağından çıkarılmış ve yarı yontulmuş bir kireç taşı parçasının üzerine oturttu beni. "İkinci dikkatin keşfedilecek sınırsız hazineleri vardır," diye başladı. "Rüya görücünün bedenini yerleştirdiği ilk konum, anahtar önemi taşır. İşte benim zamanımda bile eski dönemlere ait olan, eski çağ büyücülerinin gizemi tam oradadır. Bunu düşün."

Bana öyle yakın oturmuştu ki, bedeninin ısısını hissedebiliyordum. Kolunu omzuma attı ve beni göğsüne bastırdı. Vücudu bana ağaçları, ya da bilge yaşlıları anımsatan çok özel bir kokuya sahipti. Sürdüğü bir koku değildi bu; tüm varlığı sanki çam ormanlarının o kendine özgü kokusunu yayıyor gibiydi. Vücudunun sıcaklığı da benimkine, ya da tanıdığım hiç kimseninkine benzemiyordu. Onunki serin, sanki nane ferahlığında bir ısıydı; sabit, dengeli. Isısının kendini amansızca, ama telaşsız bir ısrarla kabul ettirdiği geçti aklımdan.

Ondan sonra sol kulağıma fısıldamaya başladı. Benim

çizgimin naguallarına verdiği armağanların, eski büyücülerin ikiz konumlar olarak adlandırdıkları şeyle ilgili olduğunu söyledi. Bu şu demekti; rüya görmeye başlarken rüya görücünün fiziksel bedenini tuttuğu ilk konum, rüyalarında seçtiği herhangi bir yere birleşim noktasını sabitlerken erke bedenini tuttuğu konumun aynısıydı. İki konum bir birim teşkil ediyor; diyordu, ve herhangi iki konumun arasındaki mükemmel ilişkiyi bulabilmek büyücülerin binlerce yılını almıştı. Kıkırdayarak yaptığı yoruma göre, günümüz büyücülerinin bütün bu iş için ne zamanları, ne de eğilimleri vardı; bu yüzden benim silsilemin erkekleri ve kadınları, bu tür armağanlar verdiği için ona sahip olmakta gerçekten şanslıydılar. Gülüşünün çok olağanüstü, billursu bir tınısı vardı.

İkiz konumlar hakkındaki açıklamasını tam anlayamamıştım. Cesaretle, bütün bunları uygulamak istemediğimi; haklarında yalnızca kuramsal olasılıklar olarak bilgi edinmek istediğimi söyledim ona.

"Tam olarak ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, yumuşak bir tavırla.

"Bana ikiz konumlar, ya da rüya görücünün rüyaya başlarken bedenini tuttuğu ilk konum demekle ne kastettiğini anlat," dedim.

"Rüya görmeye başlarken ne şekilde uzanıyorsun?" diye sordu.

"Herhangi bir şekilde olabilir. Bir yöntemim yok. Don Juan bu noktayı hiç vurgulamadı."

"Eh, ben vurguluyorum," dedi ve ayağa kalktı.

Yerlerimizi değiştirdi. Sağ tarafıma oturdu ve öbür kulağıma, bilgilerine göre, kişinin bedenini yerleştirdiği konumun en büyük önemi taşıdığını fısıldadı. Bunu denemem için son derece hassas, ama basit bir uygulama önerdi.

"Rüya görmeye dizlerini biraz büküp sağ yanına yatarak başla," dedi. Disiplin, bu konumu koruyarak uykuya dalmaktır. Rüyanın içindeki uygulama, kesinlikle aynı konumda uzanıp yeniden uykuya daldığını rüyanda görmektir."

"Bu ne işe yarar?" diye sordum.

"İkinci uykuya dalış anında birleşim noktan tam olarak

hangi konumda ise, onu o konumda sabit tutar; gerçekten, tam anlamıyla sabit tutar."

"Bu uygulamanın sonuçları nedir?"

"Tam algılama. Benim armağanlarımın tam algılamaya ilişkin olduğunu eminim öğretmenlerin sana anlatmışlardır."

"Evet. Ama sanırım tam algılamanın anlamı çok açık değil benim için," diye yalan söyledim.

Bana aldırmadı ve uygulamanın dört çeşitlemesi ile ilgili anlatımını sürdürdü; bunlar sağ yana yatarak uyumak, sol yana, sırtüstü ve yüzükoyun yatarak uyumaktı. Sonra rüya görmeye geçildiğinde, uygulama, ilk baştaki konum korunarak ikinci kez uykuya dalmanın rüyasını görmekti. Önceden söylemenin mümkün olmadığı olağanüstü sonuçlar vaat etti bana.

Ansızın konuyu değiştirdi ve "Kendin için istediğin armağan nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Daha önce de söylemiştim sana."

"Israr ediyorum. Sana bir armağan vermeliyim, sen de kabul etmelisin. Anlaşmamız böyle."

"Anlaşmamız, bizim sana erke vermemiz için. Öyleyse al onu benden. Bu benden olsun. Benim sana armağanım."

Kadın donakalmış gibi görünüyordu. Ben de ona erkemi almasının benim için sakıncası olmadığını ısrarla söylemeye devam ettim. Ondan çok fazla hoşlandığımı bile söyledim. Doğal olarak, ciddiydim. Onda son kerte hüzünlü, ve aynı zamanda son kerte çekici olan bir şey vardı.

"Haydi kiliseye geri dönelim," diye mırıldandı.

"Bana gerçekten bir armağan vermek istiyorsan," dedim, "beni bu kasabada bir yürüyüşe çıkar, ay ışığında."

Başını olur anlamında salladı. "Tek kelime etmemen koşuluyla," dedi.

"Neden?" diye sordum, ama cevabı zaten biliyordum.

"Çünkü rüya görüyoruz," dedi. "Seni rüyamın daha derinliklerine götüreceğim."

Kilisenin içinde kaldığımız sürece, düşünecek ve konuşacak erkeye sahip olduğumu açıkladı; ama o kilisenin sınırlarının ötesi, farklı bir durumdu.

"Neden böyle?" diye sordum, yüreklice.

Yalnız onun tekinsizliğini değil, benim dehşetimi de arttıran ciddiyette bir sesle, kadın şöyle dedi; "Çünkü oradaki, hiçlik. Bu bir rüya. Dördüncü rüya görme kapısındasın; benim rüyamı görüyorsun."

Sanatının, niyetini yansıtabilme yetisi olduğunu söyledi bana, ve çevremde gördüğüm her şeyin onun niyeti olduğunu. Kilisenin ve kasabanın onun niyetinin sonuçları olduğunu fısıldadı; onlar yoktular, ancak vardılar da. Gözlerimin içine bakarak ekledi; bu, rüya görmenin ikiz konumuna ikinci dikkatte niyetlenmenin gizemlerinden biriydi. Yapılabilir; ancak açıklanamaz ve kavranamazdı.

İkinci dikkatte niyetlerini yansıtarak devinmeyi bilen bir büyücüler silsilesinden geldiğini açıkladı bana. Onların öyküsü şöyleydi; silsilesinin büyücüleri, seçtikleri herhangi bir nesne, yapı ya daa bir nirengi noktası ya da doğal manzaranın gerçek kopyasını üretmeyi başarmak için, rüya görürken düşüncelerini yansıtma sanatını uyguluyorlardı.

Dediğine göre, silsilesinin büyücüleri, basit bir nesneye sabit bakarak başlıyorlar, onun her ayrıntısını ezberliyorlardı. Sonra gözlerini kapatarak nesneyi hayallerinde canlandırıyor, ve görüntü üzerinde aslına göre düzeltmeler yapıyorlardı; ta ki onu gözleri kapalı olarak tümüyle eksiksiz biçimde görene dek.

Geliştirme dizgelerinde bir sonraki şey, nesneyle rüya görmek ve rüyanın içinde kendi algılamalarının görüş açısıyla nesnenin tam bir fiziksel cisimlenmesini sağlamaktı. Bu edim, kadının dediğine göre, tam algılamaya ilk adımdı.

O büyücüler, basit bir nesneden gittikçe daha karmaşık nesnelere geçmişlerdi. Nihai amaçları; hepsinin birlikte hayallerinde tam bir dünya canlandırması, sonra o dünyayı rüyada görmeleri ve böylece var olabilecekleri tümüyle gerçek bir âlemi yeniden yaratmalarıydı.

"Benim silsilemin büyücülerinden biri bunu yapmayı başardığı zaman," diyerek devam etti, "herkesi kolaylıkla kendi niyetine, kendi rüyasına çekebiliyordu. Şimdi sana yaptığım da bu; senin çizginin tüm naguallarına yapmış olduğum da."

Kadın kıkırdadı. "İnansan iyi olur," dedi, sanki inanmıyormuşum gibi. "İnsan toplulukları hep birlikte kayboldular; bu

şekilde rüya görerek. Bu kilise ve bu kasabanın, ikinci dikkatte niyetlenmenin gizemlerinden biri olduğunu söylememin nedeni buydu."

"İnsan topluluklarının hep birlikte kaybolduklarını söylüyorsun. Bu nasıl mümkün oldu?" diye sordum.

"Önce hayallerinde canlandırdılar, sonra rüyada aynı görüntüyü tekrar yarattılar,"diye yanıtladı. Sen hiçbir şey canlandırmadın bugüne dek; onun için benim rüyama girmen çok tehlikeli."

Sonra beni uyardı; dördüncü kapıyı geçmek ve yalnızca bir başkasının niyetinde var olan yerlere yolculuk etmek riskliydi, çünkü böyle bir rüyadaki her öğe eninde sonunda kişisel bir öğeydi.

"Hâlâ gelmek istiyor musun?" diye sordu.

Evet, dedim. O zaman bana ikiz konumlar hakkında biraz daha bilgi verdi. Açıklamasının özü şuydu; örneğin rüyamda memleketimi görüyorsam, ve rüyam sağ tarafıma yattığım konumda başladıysa, rüyamın içinde sağ yanıma yatıp uykuya daldığımı gördüğümde, büyük kolaylıkla rüyamdaki memleketimde kalabilirdim. İkinci rüya sadece memleketimin rüyası olmakla kalmayacak; insanın imgeleyebileceği en somut rüya da olacaktı.

Rüya görme uygulamalarımda büyük ölçüde somutluk elde ettiğim sayısız rüyalar gördüğümden emindi; ancak onların hepsinin rastlantı sonucu olduğu konusunda güvence verdi. Rüyaların tam denetimini elde etmek, ikiz konumlar tekniğini kullanmakla mümkündü.

"Ve bana neden diye sorma," diye ekledi. "Sadece böyle oluyor. Başka her şey gibi."

Beni kaldırdı ve konuşmamamı, ve kendisinden uzaklaşmamamı tekrar ihtar etti. Sanki bir çocukmuşum gibi, yumuşak bir şekilde elimi tuttu, ve birtakım evlerin karanlık siluetlerine doğru yöneldi. Kaldırım taşı kaplı bir sokaktaydık. Sert nehir taşları yanlamasına çamurun içine yerleştirilmişti. Gelişigüzel yapılan bastırma sonucu düzgün olmayan zeminler ortaya çıkmıştı. Dikkatsiz işçiler, aynı düzeye getirmeye zahmet etmeden, çevre çizgilerini aynen izlemişler gibiydi.

Evler büyük, kireç badanalı, kiremitli damlarıyla tek katlı, tozlu binalardı. Sessizce dolaşan insanlar vardı ortalıkta. Evlerin içindeki karanlık gölgeler, bende kapılar arkasında dedikodu yapan meraklı, ama korkmuş komşular izlenimini uyandırıyordu. Kasabanın çevresindeki alçak dağları da görebiliyordum.

Rüyalarımda bana hep olanın tersine, zihinsel işleyişim zayıflamamıştı. Düşüncelerim, rüya içindeki olayların gücüyle uzağa sürüklenmiyordu. Ve zihinsel değerlendirmelerim, bana don Juan'ın yaşadığı kasabada olduğumu söylüyordu; ama farklı bir zamanda. Merakımın doruğundaydım. Ben gerçekten ölüme meydan okuyan ile, onun rüyasının içindeydim. Ama rüya mıydı sahiden? O, kendisi söylemişti rüya olduğunu. Her şeyi izlemek, tümüyle tetikte olmak istiyordum. Erkeyi görerek her şeyi sınamak istiyordum. Utandığımı hissettim, ama kadın benimle aynı fikirde olduğunu işaret eder gibi, kolumdaki elini biraz daha sıktı.

Hâlâ anlamsız şekilde mahcup, görme niyetimi yüksek sesle bağırıverdim. Rüya görme uygulamalarımda, hep "Erke görmek istiyorum," ifadesini kullanırdım. Bazen, sonuç alana dek defalarca tekrarlamam gerekiyordu. Bu kez, kadının rüya kasabasında, olağan tarzımda tekrarlamaya koyulunca, kadın gülmeye başladı. Gülüşü don Juan'ınki gibiydi; derin, kapıp koyuvermiş, okkalı bir gülüş.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum, nedense neşesine bozularak.

"Juan Matus genellikle eski büyücüleri, özellikle de beni hiç sevmez," dedi kadın, kahkaha nöbetleri arasında. "Rüyalarımızda görmek için tüm yapmamız gereken, görmek istediğimiz öğeyi küçük parmağımızla işaret etmek. Benim rüyamda seni böyle bağırtmak, onun bana mesajını iletme yolu. Gerçekten akıllı olduğunu kabul etmelisin." Bir an durakladı, sonra bir ifşaatta bulunuyormuş havasında ekledi, "Tabii, eşşek gibi bağırmak da iş görür."

Büyücülerin gülmece anlayışı beni tam anlamıyla şaşkına çevirmişti. Öyle çok güldü ki, yürüyüşümüzü sürdüremeyecek gibiydi. Kendimi aptal hissediyordum. Sakinleşip mükemmel

dengesine tekrar kavuşunca, bana rüyasındaki kendisi de dahil her şeyi işaret edebileceğimi nazikçe açıkladı.

Sol elimin küçük parmağıyla bir evi işaret ettim. O evde hiç erke yoktu. Sıradan bir rüyanın herhangi bir öğesi gibiydi o ev. Çevremdeki her şeyi işaret ettim ve aynı sonucu aldım.

"Beni işaret et," diye ısrar etti. "Rüya görücülerin görmek için izledikleri yöntemin bu olduğunu doğrulamalısın."

Tamamıyla haklıydı. Yöntem bundan ibaretti. Parmağımı ona doğrulttuğum anda, bir erke baloncuğuna dönüştü. Çok garip bir baloncuk, diye ekleyebilirim. Erkesel biçimi tıpkı don Juan'ın betimlemiş olduğu gibiydi; tüm uzunluğunu kaplayan bir yarık boyunca içeri doğru kıvrılmış, dev boyutlu bir deniz kabuğuna benziyordu.

"Bu rüyadaki tek erke üreten varlık benim," dedi. "Onun için senin yapacağın en uygun şey, her şeyi sadece izlemek."

O anda ilk kez, don Juan'ın şakasının sınırsız büyüklüğüyle çarpıldım. Bana rüyalarımda bağırmayı öğreterek gerçek bir plan kurmuştu; ölüme meydan okuyanın rüyasında onunla baş başayken bağırabileyim diye. Bu tarzı öylesine komik bulmuştum ki, gülerken boğulacaktım nerdeyse.

Kadın, "Haydi yürüyüşümüze devam edelim," dedi, kahkahalarım tükenince.

Birbiriyle kesişen yalnız iki sokak vardı, her birinde de üçer tane ev bulunuyordu. İki sokağı da boylu boyunca yürüdük; bir değil, tam dört kez. Her şeye baktım ve tüm gürültüleri rüya görme dikkatimle dinledim. Çok az ses vardı; yalnızca uzakta havlayan köpekler, ya da biz geçerken aralarında fısıltıyla konuşan insanlar.

Köpek havlamaları bende bilinmedik ve derin bir özlem uyandırdı. Durmak zorunda kaldım. Omzumu bir duvara yaslayarak rahatlamak için bekledim. Duvara temasımla şok geçirdim; olağandışı bir duvar olduğundan değil, fakat dayandığım katı bir duvardı; şimdiye dek dokunduğum tüm duvarlar gibi. Boştaki elimle onu yokladım. Parmaklarımı pürüzlü yüzeyine sürdüm. Bu gerçekten bir duvardı!

Onun sarsıcı gerçekliği özlem duygumu anında noktaladı ve her şeyi izleme merakımı yeniledi. Özellikle, benim günüm-

deki kasaba ile bağlantılı nitelikler aranıyordum. Ama ne denli yoğun incelesem de, başarılı olamadım. O kasabada da bir meydan vardı, fakat kilisenin önünde, kemer altına bakıyordu.

Ay ışığında, kasabanın çevresindeki dağlar gayet net görünüyordu; nerdeyse tanınabilecek gibiydiler. Günlük yaşamın ortak gerçekliği içindeymişim gibi, ayı ve yıldızları gözlemleyerek yerimi saptamaya çalıştım. Küçülmekte olan bir aydı; belki dolunaydan bir gün sonra. Ufuk çizgisinin çok üzerindeydi. Akşam saat sekiz ya da dokuz civarı olmalıydı. Ayın sağ tarafında Oriyon takımyıldızını görebiliyordum; onun iki ana yıldızı, İkizlerevi ve Ayak ay ile yatay bir çizgi üzerindeydiler. Aralık ayının başları olduğunu tahmin ettim. İçinde bulunduğum zaman, Mayıs ayıydı. Mayıs ayında, o saatte Oriyon hiçbir yerden görünmezdi. Aya bakabildiğim kadar uzun süre sabit baktım. Hiçbir şey değişmedi. Zamandaki farklılık beni çok heyecanlandırmıştı.

Güney ufkunu tekrar incelediğimde, don Juan'ın taraçasından görünen çan biçimindeki tepeyi seçebildiğimi sandım. Evinin nerde olduğunu çıkarabileceğimi düşündüm. Dikkatim oraya öyle toplanmıştı ki, elimi kadının elinden kurtardım. Anında, müthiş bir huzursuzluk kapladı içimi. Kiliseye geri gitmem gerektiğini biliyordum, çünkü dönemezsem orada düşüp ölecektim. Döndüm ve kiliseye doğru fırladım. Kadın hemen elimi yakaladı ve beni izledi.

Koşar adım kiliseye doğru ilerlerken, o rüyadaki kasabanın kilisenin arkasında kurulmuş olduğunu fark ettim. Bunu göz önüne almış olsaydım, yerimi saptamam mümkün olacaktı. Görünüşe göre, hiç rüya görme dikkatim kalmamıştı. Hepsini kilisenin arkasındaki mimari ve bezeme ayrıntılarına odakladım. Binanın o tarafını günlük yaşamımın dünyasında hiç görmemiştim, ve eğer özelliklerini zihnime kaydedebilirsem, sonra gerçek kilisenin ayrıntılarıyla karşılaştırabilirim diye düşünüyordum.

Hemen orada tasarladığım plan, buydu. Bununla birlikte, içimdeki bir şey, çabalarımı tarafsızca değerlendirip küçümsedi. Bütün çömezliğim boyunca, nesnellik gereksinimi hep başıma dert olmuştu; beni don Juan'ın dünyasındaki her şeyi tek-

rar tekrar kontrol etmeye zorlayarak. Ancak her zaman olacakları belirleyen tek başına bu onaylama edimi değildi; bu nesnellik dürtüsünü, idrakimin en yoğun biçimde karıştığı anlarda kendime koruyucu bir destek olarak alma ihtiyacındaydım; iş onayladığımı denetlemeye geldiğinde ise, hiçbir zaman sonunu getiremiyordum.

Kilisenin içinde, kadın ve ben daha önce durduğumuz sol taraftaki küçük sunağın önünde diz çöktük, ve bir an sonra, günümün iyi aydınlatılmış kilisesinde uyandım.

Kadın haç çıkardı ve kalktı. Ben de kendiliğimden aynısını yaptım. Kolumdan tuttu ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bekle, bekle," dedim, ve konuşabildiğime şaşırdım. Net düşünemiyordum, ama ona karmaşık bir soru sormak istiyordum. Bilmek istediğim, kişinin bir kasabanın tüm ayrıntılarını gözlerinin önünde canlandıracak kadar erkeye nasıl sahip olabildiğiydi.

Kadın gülümseyerek seslendirilmemiş sorumu yanıtladı, dediğine göre canlandırmada çok ustaydı; çünkü bunu bir yaşam boyu yaptıktan sonra, kusursuz hale getirecek birçok yaşamları daha olmuştu. Ziyaret ettiğimiz kasabanın ve içinde konuştuğumuz kilisenin kendisinin yakın zamandaki canlandırmalarından örnekler olduğunu söyledi. Kilise, Sebastian'ın zangoçluk yaptığı kiliseydi. Hayatta kalabilmesi için, kilisenin ve o kasabanın her köşesinin her ayrıntısını ezberleme görevi vermişti kendisine.

Son anda eklediği müthiş rahatsız edici bir fikirle konuşmasını bitirdi. "Onu hiç hayalinde canlandırmaya çalışmadığın halde, bu kasaba hakkında hayli bilgin var," dedi, "onun için şimdi bana niyetlenmemde yardım ediyorsun. Senin ve benim niyetim dışında, şu anda bu baktığın kasabanın aslında var olmadığını söylersem, bahse girerim ki bana inanmazsın."

Beni gözledi ve dehşet duyguma güldü, çünkü o anda daha yeni anlamıştım, tam olarak ne dediğini. "Hâlâ rüya mı görüyoruz?" diye sordum, şaşkınlık içinde.

"Rüya görüyoruz," dedi. "Ama bu rüya öbüründen daha gerçek; çünkü bana yardım ediyorsun. Sadece oluyor demenin ötesinde, bunu açıklamak mümkün değil. Başka her şey gibi."

Tüm çevresini işaret etti. "Nasıl olduğunu anlatmanın yolu yok, ama oluyor. Sana söylediğimi anımsa her zaman: ikinci dikkatte niyetlenmenin gizemi bu."

Nazikçe beni kendine doğru çekti. "Haydi bu rüyanın meydanında gezinelim," dedi. "Ama daha rahat olman için belki kendime biraz çekidüzen vermeliyim."

Becerikli bir şekilde görünümünü değiştirirken, anlayamayan gözlerle bakıyordum ona. Bunu çok basit, sıradan hareketlerle yapıyordu. Uzun eteğini çıkardı, ve altına giymiş olduğu gayet alelade, diz boyu etek açığa çıktı. Sonra örgüsünü döndürerek bir topuz haline getirdi ve deri sandaletlerini küçük bir kumaş torbada taşıdığı topuklu ayakkabılarla değiştirdi. Çift taraflı olan siyah şalını ters çevirerek bej bir etol ortaya çıkardı. Kasabaya ziyarete gelmiş, tipik bir kentli, orta sınıf Meksikalı kadına benzemişti.

Bir kadının kendine güveniyle kolumu tuttu ve meydana doğru ilerledi.

"Diline ne oldu?" dedi, İngilizce. "Kedi mi yedi?"

Hâlâ bir rüyada olmanın akıl almaz olasılığına dalmıştım tümüyle; üstelik daha beteri, inanmaya başlamıştım ki eğer bu doğruysa, hiç uyanmama riskim mevcuttu.

Kendimin diyemeyeceğim kadar umursamaz bir tavırla şöyle dedim, "Benimle daha önce İngilizce konuştuğunu şu ana dek fark etmemiştim. Nerede öğrendin?"

"Orada, dışardaki dünyada. Birçok dil konuşurum." Durakladı ve bana dikkatle baktı. "Onları öğrenecek çok fazla zamanım oldu. Birlikte çok zaman geçireceğimize göre, sana bir ara kendi dilimi öğretirim." Kıkırdadı, hiç kuşkusuz umutsuzluk dolu bakışımdan dolayı.

Yürümeyi kestim. "Birlikte çok zaman mı geçireceğiz?" diye sordum, duygularımı açığa vurarak.

"Elbette," diye yanıtladı, neşeli bir tavırla. "Sen, itiraf etmeliyim ki çok cömertçe, bana erkeni vereceksin, karşılıksız olarak. Bunu kendin söyledin, değil mi?"

Donakalmıştım.

Kadın, "Sorun ne?" diye sordu, İspanyolca'ya dönerek. "Kararından pişman olduğunu söyleme bana. Bizler büyücü-

yüz. Fikrini değiştirmek için çok geç. Korkmuyorsun, değil mi?"

Yine korkmaktan beter olmuştum; ama beni neyin korkuttuğunu tanımlamamı isteselerdi, bilemeyecektim. Ölüme meydan okuyan ile birlikte bir başka rüyanın içinde olmaktan, veya aklımı yitirmekten, ya da hatta yaşamımı yitirmekten kesinlikle korkmuyordum. Günahtan mı korkuyordum? Kendime sordum. Ama günah düşüncesi incelemeye direnemedi. Büyücülük yolundaki onca yılın sonucu olarak, hiç kuşkusuz biliyordum ki evrende yalnız erke vardır; günah, sadece, birleşim noktasının alışılmış konumundaki sabitliğinin etkisinde olan insan zihninee yaratılan bir sıralamanın sonucudur. Mantık açısından benim için gerçekten korkulacak bir şey yoktu. Bunu biliyordum; ama bildiğim bir şey daha vardı; birleşim noktamı yer değiştirdiği herhangi bir yeni konuma sabitleyecek akışkanlığım yoktu ki bu asıl zayıflığımdı. Ölüme meydan okuyan ile ilişki, birleşim noktamın yerini müthiş bir hızla değiştiriyordu, ve bu sürüklemeye dayanacak ustalığım yoktu. Nihai sonuç, uyanamayabileceğime ilişkin belirsiz bir sahte-duyumdu.

"Sorun yok," dedim. "Rüya yürüyüşümüze devam edelim."

Koluma girdi, ve sessizlik içinde parka vardık. Hiç de zorlama bir sessizlik değildi bu. Ama düşüncelerim daireler çiziyordu. Ne kadar garip, diye düşünüyordum, çok kısa bir süre önce don Juan'la parktan kiliseye doğru yürümüştüm; en dehşet verici, ama normal bir korkunun içinde. Şimdi kiliseden parka geri yürüyordum; nesnel olarak korkumla birlikte, ve her zamankinden daha fazla dehşet içindeydim; ama değişik, daha kıvamlı, daha ölümcül bir biçimde.

Kaygılarımı savuşturmak için çevreme bakmaya başladım. Eğer bu, inandığım gibi, bir rüya idiyse, bunu ya da aksini kanıtlamanın bir yolu vardı. Evlere, kiliseye, sokağın kaldırımlarına parmağımı uzattım. İnsanlara parmağımı uzattım. Her şeye parmağımı uzattım. Hatta birkaç kişiyi ellerimle tuttum bile, epeyce korkutmuş gibiydim onları. Kütlelerini hissettim. Gerçek addedebileceğim her şey kadar gerçektiler; sadece erke üretmiyorlardı. Kasabadaki hiçbir şey erke üretmiyordu. Her

şey gerçek ve normal görünüyordu, ancak hepsi bir rüyaydı.

Kolumu tutan kadına döndüm, ve ona sordum bunu.

"Rüya görüyoruz," dedi o gıcırtılı sesiyle, ve kıkırdadı.

"Ama çevremizdeki insanlar ve nesneler nasıl bu denli gerçek, bu denli üç-boyutlu olabiliyor?"

"İkinci dikkatte niyetlenmenin gizemi!" diye bağırdı, huşu içinde. "Oradaki o insanlar öyle gerçek ki, düşünceleri bile var."

Bu son darbeydi. Başka hiçbir şey sormak istemedim. Kendimi o rüyaya kapıp koyuvermek istiyordum. Kolumun hızla sarsılması beni kendime getirdi. Meydana varmıştık. Kadın yürümeyi bırakmış, beni bir banka oturtmak için çekiştiriyordu. Otururken altımdaki bankı hissetmeyince, başımın dertte olduğunu anladım. Fırıl fırıl dönmeye başlamıştım. Yükseldiğimi zannediyordum. Parkın çok kısa bir an süren görüntüsünü yakaladım; sanki yukardan bakıyormuş gibiydim oraya.

"İşte bu!" diye haykırdım. Ölmekte olduğumu düşünüyordum. Dönerek yükselme duygusu, dönerek düşme duygusuna dönüştü, siyahlığın içine.

13

Niyetin Kanatlarında Uçmak

Gayret et, nagual," diye zorluyordu, bir kadın sesi. "Batma. Yüksel, yüksel. Rüya görme tekniklerini kullan!" Zihnim çalışmaya başladı. İngilizce konuşan birinin sesi olduğunu düşündüm, ve bir de, eğer rüya görme tekniklerini kullanacaksam, kendime erke sağlamak için bir hareket noktası bulmam gerektiğini düşündüm.

Ses, "Gözlerini aç," dedi. "Hemen aç. Gördüğün ilk

şeyi hareket noktası olarak kullan."

Çok büyük bir çaba harcayarak gözlerimi açtım. Ağaçlar ve mavi gökyüzünü gördüm. Gündüzdü! Hayal meyal bir yüz beni süzmekteydi. Ama gözlerimi odaklayamıyordum. Bana bakanın kilisedeki kadın olduğunu sandım.

"Yüzümü kullan," dedi ses. Tanıdık bir sesti; ama çıkaramıyordum. Ses, "Yüzümü temel al; sonra her şeye bak," diye devam etti.

Kulaklarım açılıyordu, gözlerim de. Kadının yüzüne baktım, sonra parktaki ağaçlara, dövme demirden yapılmış banka, yürüyen insanlara ve sonra tekrar onun yüzüne.

Ona her sabit bakışımda yüzünün değiştiği gerçeğine karşın, denetimimi az da olsa kazanmaya başlamıştım. Melekelerime daha fazla kavuşunca, bankın üzerinde bir kadının oturduğunu fark ettim; başım onun kucağındaydı. Ve o kilisedeki kadın değil, Carol Tiggs'di.

"Ne yapıyorsun burada?" diye nefes nefese sordum.

Korkum ve şaşkınlığım öyle yoğundu ki fırlayıp kaçmak istiyordum, ama zihinsel bilincim bedenime hiç hükmedemiyordu. Acı dolu dakikalar boyunca umutsuzca kalkmaya çabaladım, ama yapamadım. Çevremdeki dünya hâlâ rüya olduğunu düşünemeyeceğim kadar berraktı; ancak devinim yeteneğim öyle zayıflamıştı ki bunun gerçekten bir rüya olduğundan kuşkulanıyordum. Üstelik Carol'un varlığı çok beklenmedik olmuştu; bunu doğrulayacak hiçbir ön olay yoktu.

Dikkatle, istencimi kullanarak kalkmayı denedim, daha önce rüya görürken yüzlerce kez yaptığım gibi; ama hiçbir şey olmadı. Eğer nesnel olmam gerekiyor idiyse, işte şimdi zamanıydı. Becerebildiğim kadar dikkatle, görüş alanımdaki her şeye bakmaya başladım; önce tek gözümle. Aynı süreci öteki gözümle de tekrarladım. İki gözümdeki görüntünün birbiriyle tutarlılığını, günlük yaşamın ortak gerçekliğinde olduğumun belirtisi olarak yorumladım.

Sonra, Carol'u inceledim. O anda kollarımı oynatabildiğimi fark etmiştim. Gerçekten felç olan sadece gövdemin alt kısmıydı. Carol'un yüzüne ve ellerine dokundum; ona sarıldım. Katı idi, ve inanıyordum ki gerçek Carol Tiggs'di. Son derece

ferahladım, çünkü bir an onun Carol'un kimliğine bürünmüş ölüme meydan okuyan olduğuna dair karanlık bir kuşkuya kapılmıştım.

Carol, bankta doğrulmama büyük bir özenle yardımcı oldu. Sırtüstü yayılmıştım; yarı bankta, yarı yerde. Sonra tümüyle olağandışı bir şey fark ettim. Soluk mavi bir Levi's ve eskimiş kahverengi deri çizmeler giyiyordum. Üzerimde de bir Levi's ceket ve kot kumaşından bir gömlek vardı.

"Dur bir dakika," dedim Carol'a. "Bana bak! Bunlar benim giysilerim mi? Ben kendim miyim?"

Carol güldü ve omuzlarımdan tutup sarstı beni; omuzdaşlık, erkeksilik ifadesi olarak ve gruptaki çocuklardan biri olduğunu vurgulamak için hep yaptığı gibi.

"Senin güzeller güzeli aslına bakıyorum," dedi, o zorlama, komik, tiz erkek sesini çıkararak. "Vay anam vay, başka kim olabilir ki?"

"Ben hangi cehennemden Levi's ve çizme bulup giymiş olabilirim?" diye üsteledim. "Böyle şeylerim yok benim."

"Giydiklerin benim giysilerim. Seni çıplak buldum!"

"Nerede? Ne zaman?"

"Kilisenin orada, bir saat önce. Meydana gelmiştim, seni aramak için. Seni bulabilir miyim diye nagual beni gönderdi. Giysileri getirmiştim, gerekirse diye."

Ortalıkta giysilerim olmadan dolaşmış olmaktan dolayı kendimi korkunç incinmiş ve utanmış hissettiğimi söyledim ona.

"Çok garip ama, ortalıkta kimse yoktu," diye güvence verdi, ama sadece rahatsızlığımı gidermek için böyle konuştuğunu hissettim. Şakacı gülüşü bana öyle söylüyordu.

"Dün gecenin tümü, belki de daha uzun bir zaman, ölüme meydan okuyan ile birlikte olmuş olmalıyım," dedim. "Bugün günlerden ne?"

"Günleri boş ver," dedi gülerek. "Kendini toparladığında, günleri kendin sayarsın."

"Benimle dalga geçme, Carol Tiggs. Bugün günlerden ne?" Sesim bozuk, dolambaçsız bir sertlikle çıkıyordu; bana ait değil gibiydi.

"Büyük yortudan bir sonraki gün," dedi ve omzuma hafifçe vurdu. "Dün geceden beri hepimiz seni arıyorduk."

"Ama benim burada ne işim var?"

"Meydanın karşısındaki otele götürdüm seni. Nagualın evine kadar taşıyamazdım, birkaç dakika önce de odadan kaçtın; ve kendimizi burda bulduk."

"Niye nagualdan yardım istemedin?"

"Çünkü bu yalnızca seninle beni ilgilendiren bir mesele. İkimizin birlikte çözmesi gerekiyor."

Bu beni susturmuştu. Carol'un söyledikleri son derece mantıklı gelmişti bana. Ona son bir mızmız soru daha sordum.

"Beni bulduğunda ne dedim?"

"Öyle derin bir şekilde ve öyle uzun süre ikinci dikkatte kalmışsın ki daha tam aklın başında değilmiş. Tek yapmak istediğin uyumaktı."

"Hareket yeteneğimi ne zaman yitirdim?"

"Sadece bir dakika önce. Tekrar kazanacaksın. Sen kendin bunun oldukça normal olduğunu biliyorsun; ikinci dikkate girip hatırı sayılır bir erke sarsıntısına uğrarsan, dilinin ya da kolunun bacağının denetimini yitirirsin."

"Ya sen peltekliğini ne zaman yitirdin, Carol?"

Onu tümüyle hazırlıksız yakalamıştım. Bana bakakaldı ve yürekten bir kahkaha patlattı. "Uzun zamandır çalışıyordum üzerinde," diye itiraf etti. "Yetişkin bir kadının peltek konuşmasının korkunç rahatsız edici olduğunu düşünüyorum. Üstelik, sen de nefret ediyorsun bundan."

Peltekliğinden tiksindiğimi kabullenmek zor olmadı. Don Juan ve ben onu sağaltmaya çalışmıştık, ama iyileşmekle ilgilenmediği sonucuna varmıştık en sonunda. Peltekliği herkese çok şirin geliyordu, ve don Juan onun bunu çok sevdiğini ve bırakmayacağını hissetmişti. Onun peltekleşmeden konuştuğunu işitmek son derece memnun edici ve heyecan vericiydi benim için. Kendiliğinden köklü değişiklikler yapma yetisine sahip olduğunu kanıtlıyordu bu; don Juan da, ben de bundan hiç emin olamamıştık.

"Nagual beni aramak için gönderirken sana başka ne dedi?" diye sordum.

"Senin ölüme meydan okuyan ile dalaşmakta olduğunu söyledi."

Sır veren bir tavırla, Carol'a ölüme meydan okuyanın bir kadın olduğunu açıkladım. Bildiğini söyledi, kayıtsızca.

"Nasıl bilebilirsin?" diye bağırdım. "Bunu hiç kimse bilmiyor, don Juan'dan başka. Sana o mu söyledi?"

"Elbette o söyledi," diye yanıtladı, bağırmamdan rahatsız olmadan. "Senin gözden kaçırdığın nokta, benim de kilisedeki kadınla karşılaşmış olmam. Ben senden önce tanıdım onu. Kilisede epey bir zaman dostça çene çaldık."

Carol'un bana doğruyu söylediğine inanıyordum. Anlattığı, tam don Juan'ın yapacağı şeydi. Olasılıkla, Carol'u öncü olarak göndermişti; sonuçlar çıkarsın diye.

"Ölüme meydan okuyanı ne zaman gördün?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce," diye yanıtladı, gerçekçi bir tavırla. "Büyük olay değildi benim için. Ona verecek erkem yoktu; ya da en azından kadının istediği türden erkem yoktu."

"Neden gördün onu öyleyse? Nagual kadınla ilgilenmek de ölüme meydan okuyan ile büyücünün anlaşmasının bir parçası mı?"

"Onu gördüm, çünkü nagual seninle benim birbirimizle değiştirilebileceğimizi söylemişti, başka nedeni yok. Erke bedenlerimiz birçok kez birbiriyle birleşti. Anımsamıyor musun? Seninle ne denli rahatça birleşebildiğimizi konuştuk kadınla. Onunla belki üç ya da dört saat kaldım, nagual gelip beni götürene kadar."

"Bütün o süre boyunca kilisede mi kaldınız?" diye sordum, çünkü üç ya da dört saat orada dizlerinin üstünde durup sadece bizim erke bedenlerimizin birleşmesinden bahsettiklerine inanmakta zorluk çekiyordum.

Carol, "Beni niyetinin başka bir cephesine götürdü," diye itiraf etti, birkaç dakika düşündükten sonra. "Kendini tutsak alanlardan gerçekte nasıl kurtulmuş olduğunu gösterdi bana."

Carol sonra ilginç mi ilginç bir öykü anlattı. Kilisedeki kadının ona gösterdiğine bakılırsa, her eski çağ büyücüsü kaçınılmaz bir şekilde organik olmayan varlıklara yem olmuştu. Bu varlıklar onları tutsak ettikten sonra, bizim dünyamızla insan-

ların yeraltı ülkesi dedikleri âlemleri arasında aracı olmaları için onlara erk veriyorlardı.

Ölüme meydan okuyan da kaçınılmaz bir biçimde organik olmayan varlıkların ağına düşmüştü. Carol'un tahminine göre belki binlerce yıl bir tutsak olarak yaşamıştı; kendini bir kadına dönüştürebilecek yetiye kavuştuğu ana dek. Organik olmayan varlıkların dişilik ilkesini bozulmaz saydıklarını keşfettiği anda, bunun o dünyadan çıkış yolu olacağını açıkça görmüştü. Onların inanışlarına göre, dişilik ilkesi öyle esnek ve alanı öyle engindi ki, onun üyeleri tuzaklardan ve düzenlerden etkilenmez ve çok zor tutsak edilebilirlerdi. Ölüme meydan okuyanın dönüşümü öylesine tam ve öylesine ayrıntılıydı ki, organik olmayan varlıkların âleminden anında dışarı fışkırtılmıştı.

"Sana onların hâlâ peşinde olduklarını söyledi mi?" diye sordum.

Carol, "Doğal olarak peşindeler," dedi. "Kadın bana yaşamının her anında peşindekileri savuşturmak zorunda olduğunu anlattı."

"Ona ne yapabilirler ki?"

"Erkek olduğunu anlayıp yeniden tutsaklığa çekebilirler, zannederim. Sanırım onlardan korkusu, senin bir şeye karşı duyabileceğini düşündüğün korkudan kat kat fazla."

Carol kayıtsız bir tavırla, kilisedeki kadının benim organik olmayan varlıklara yakalanışımın tümüyle farkında olduğunu, ve mavi öncüyü de bildiğini söyledi.

"Seninle benim hakkımda her şeyi biliyor," diye devam etti. "Ve ben bir şey anlattığım için değil, bizim yaşamlarımızın ve silsilemizin bir parçası olduğundan. Bizi hep izlediğinden söz etti; özellikle seni ve beni."

Carol bana, onunla birlikte edimde bulunduğumuz anlardan kadının bildiklerini aktardı. O konuştukça, olağandışı bir özlem duygusu yaşamaya başlamıştım, hemen önümde duran insana: Carol Tiggs'e. Umutsuzca ona sarılmayı istedim. Uzandım ona doğru, ama dengemi yitirdim ve banktan aşağıya düştüm.

Carol kaldırımdan kalkmama yardım etti ve kaygıyla bacaklarımı, göz bebeklerimi, boynumu ve sırtımın altını incele-

di. Hâlâ erkesel sarsıntıdan acı çekmekte olduğumu söyledi. Başımı kucağına koyarak destekledi ve sanki şımarttığı, hasta rolü yapan bir çocukmuşum gibi, okşayıp sevdi beni.

Bir süre sonra daha iyi hissetmeye başladım; devinim yeteneğimi bile geri kazanmaya başlamıştım.

"Giysilerimi nasıl buluyorsun?" diye sordu Carol, aniden. "Bu durum için fazla mı şık giyimliyim? Sana yeterince iyi görünüyor muyum?"

Carol çok zarif giyinmişti. Onun hakkında kesin olan bir şey varsa, kusursuz giyim zevkiydi. Aslında onu bildim bileli, don Juan'la bizim aramızda sürüp giden bir şaka vardı; onun tek meziyetinin güzel giysiler satın alıp onları ince bir zevk ve zarafetle giymesi olduğu hakkında.

Sorusunu çok tuhaf buldum ve bunu söyledim. "Neden görünüşün hakkında özgüvensiz olasın ki? Daha önceleri senin canını hiç sıkmazdı böyle şeyler. Birisini etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Seni etkilemeye çalışıyorum tabii ki," dedi.

"Ama zamanı değil bunun," diye itiraz ettim. "Önemli olan ölüme meydan okuyan ile neler olup bittiği; senin görünüşün değil."

"Görünüşümün ne denli önemli olduğunu bilsen, şaşarsın." Güldü. "Benim görünüşüm ikimiz için de bir ölüm kalım meselesi."

"Neler söylüyorsun sen? Ölüme meydan okuyan ile karşılaşmamı hazırlayan naguali anımsatıyorsun bana. Gizemli konuşmalarıyla beni nerdeyse delirtmişti."

"Gizemli konuşmak için haklı nedenleri var mıymış?" diye sordu Carol, son derece ciddi bir ifadeyle.

"Kesinlikle varmış," diye kabul ettim.

"Benim görüntümün de var. Şımart beni. Beni nasıl buluyorsun? Çekici, sıkıcı, cazip, sıradan, iğrenç, dayanılmaz, hükmedici?"

Bir dakika düşündüm ve değerlendirmemi yaptım. Carol'u çok çekici buluyordum. Bu epeyce garip geldi bana. Onun çekiciliğini bilinçli olarak hiç düşünmemiştim. "Seni şahane güzel buluyorum," dedim. "Aslında, kesinlikle baş döndürücüsün."

"O zaman bu doğru görünüm olmalı." İçini çekti.

Söylediklerinden anlam çıkarmaya çalışıyordum, yeniden konuştuğunda. "Ölüme meydan okuyan ile buluşman nasıldı?"

Ona deneyimimi kısaca anlattım, özellikle ilk rüyamı. Ölüme meydan okuyanın benim o kasabayı görmemi sağladığını, ama bunun geçmişte, başka bir zamanda olduğuna inandığımı söyledim.

"Ama bu imkânsız," diye patladı. "Evrende geçmiş veya gelecek yoktur. Yalnız bu an vardır."

"Geçmişte olduğunu biliyorum," dedim. "Aynı kiliseydi, ama kasaba değişikti."

"Düşün bir an," diye ısrar etti. "Evrende yalnız erke var; ve erkenin yalnız burası ve bu anı var; sonsuz ve hep var olan burası ve bu an."

"Öyleyse bana ne oldu dersin, Carol?"

"Ölüme meydan okuyanın yardımıyla, dördüncü rüya görme kapısını geçtin," dedi. Kilisedeki kadın seni rüyasının içine götürdü; niyetinin içine. Seni bu kasabayı hayalinde canlandırmaya götürdü. Besbelli, o geçmişteki kasabayı canlandırıyordu, ve bu canlandırma eksiksiz duruyor, onun içinde. Bu kasabanın günümüzdeki canlandırmasının da olması gerektiği gibi."

Uzun bir sessizlikten sonra bana başka bir soru sordu. "Kadın seninle başka ne yaptı?"

Carol'a ikinci rüyayı anlattım. Bugünkü haliyle kasabanın rüyasını.

"İşte, bak," dedi. "Kadın seni sadece geçmiş niyetine götürmekle kalmamış, daha ileri gidip dördüncü kapıyı geçmene de yardımcı olmuş; erke bedeninin bugün sadece niyetinde var olan başka bir yere yolculuk etmesini sağlayarak."

Carol durakladı ve kadının bana ikinci dikkatte niyetlenmenin ne anlama geldiğini anlatıp anlatmadığını sordu.

Onun bundan söz ettiğini, fakat ikinci dikkatte niyetlenmenin ne olduğunu gerçek anlamda açıklamadığını anımsıyordum. Carol don Juan'ın hiç sözünü etmediği kavramlardan bahsediyordu.

"Bütün bu yeni fikirleri nereden edindin?" diye sordum, ne denli aklı başında olduğunu hayranlıkla düşünerek.

Kaçamak bir tavırla, Carol kilisedeki kadının kendisine bu karmaşık şeyler hakkında büyük ölçüde açıklama yaptığını söyledi.

"Şu anda ikinci dikkatte niyetleniyoruz," diye devam etti. "Kilisedeki kadın bizim uykuya dalmamızı sağladı; sen burada, ben Tucson'da. Ve sonra rüyamızın içinde tekrar uykuya daldık. Ama sen o kısmı anımsamıyorsun, bense anımsıyorum. İkiz konumların sırrı. Kadının ne söylediğini hatırla; ikinci rüya, ikinci dikkatte niyetlenmedir: dördüncü rüya görme kapısını geçmenin tek yolu."

Benim tek sözcük bile söyleyemediğim uzun bir aradan sonra şöyle dedi, "Sanırım kilisedeki kadın sana gerçekten bir armağan verdi, sen almak istemesen de. Onun armağanı kendi erkesini bizimkine eklemekti; evrenin burası-ve-bu-an erkesi üzerinde geriye ve ileriye doğru devinmek için."

Son derece heyecanlandım. Carol'un sözleri apaçık, uygundu. Benim açıklanamaz saydığım bir şeyi benim için açıklamıştı; açıkladığının ne olduğunu bilmesem de. Kımıldayabilseydim, ona sarılmak için atılacaktım. Sözcüklerinin bende uyandırdığı duygular hakkında heyecanlı bir şekilde atıp tutarken, o mutlulukla gülümsüyordu. Don Juan'ın bana hiç buna benzer bir şey söylemediğini tumturaklı biçimde açıkladım.

"Belki bilmiyordur," dedi Carol, saldırgan değil de yatıştırıcı bir tavırla.

Onunla tartışmadım. Garip şekilde düşüncelerden yoksun olarak, bir müddet sessiz kaldım. Sonra düşüncelerim ve sözcüklerim bir yanardağ patlaması gibi içimden fışkırdı. Meydanda insanlar dolaşıyordu, sık sık bize bakıyorlar ve izlemek için önümüzde duruyorlardı. Ve biz de tam görülecek şeydik herhalde, yüzümü öpüp okşayan Carol Tiggs, ve onun akıllılığı ile benim ölüme meydan okuyanla karşılaşmam hakkında durmadan atıp tutan ben.

Yürüyebilecek duruma geldiğimde, beni meydandan geçirip kasabadaki tek otele götürdü. Bana henüz don Juan'ın evine gidebilecek kadar erkem olmadığı, ama oradaki herkesin bulunduğumuz yeri bildiği konusunda güvence verdi.

"Nerede olduğumuzu nasıl bilebilirler?" diye sordum.

"Nagual hünerli bir yaşlı büyücü," diye yanıtladı, gülerek. "Seni erkesel açıdan parça parça bulursam, eteğime yapışmış olarak kasabadan geçirme riskini almak yerine otele yerleştirmemi kendisi söyledi bana."

Sözleri ve özellikle de gülümseyişi beni öyle rahatlattı ki, bir mutluluk hali içinde yürümeyi sürdürdüm. Köşeyi dönüp, sokağın yarım blok ilerisinde, kilisenin tam önündeki otelin girişine geldik. Kasvetli lobiden geçtik, çimento merdivenlerden ikinci kata çıktık, doğruca daha önce hiç görmediğim, hiç de dostça bir havası olmayan bir odaya girdik. Carol orada daha önce bulunduğumu söyledi; ama ne otelle, ne de odayla ilgili hiç anım yoktu. Yalnız öyle yorgundum ki, bunun üzerinde düşünemiyordum bile. Hemen yatağa yüzüstü gömüldüm. Tüm istediğim uyumaktı, oysa çok fazla tedirgindim. Çok fazla eksik nokta vardı; her şey gayet düzenli görünse de. Ani bir sinir ve heyecan dalgasıyla kalkıp oturdum.

"Ben sana ölüme meydan okuyanın armağanını kabul etmediğimi hiç söylemedim," dedim, Carol'a doğru dönerek. "Nerden bildin bunu?"

"Ah, ama sen kendin söyledin," diye itiraz etti, yanıma otururken. "Öyle gurur duyuyordun ki. Seni bulduğumda ilk yumurtladığın bu olmuştu."

O ana dek, beni pek tatmin etmeyen tek yanıttı bu. Anlattığı, benim ifademe benzemiyordu.

"Sanırım beni yanlış anladın, dedim. "Ben sadece beni amacıma ulaşmaktan alıkoyacak herhangi bir şey almak istemedim."

"Reddetmekten gurur duymadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır. Hiçbir şey hissetmedim. Artık hiçbir şey hissetme yetim kalmadı, korkudan başka."

Bacaklarımı uzattım ve başımı yastığa koydum. Gözlerimi kaparsam ya da konuşmayı sürdürmezsem anında uyuyacağımı hissediyordum. Don Juan'la ilişkimin başında, onun savaşçının yolunda kalma konusundaki açık güdüsü hakkında kendisiyle nasıl tartıştığımı anlattım Carol'a. Korkusunun, düz bir çizgide kalmasını sağladığını söylemişti; ve en çok korktuğu-

nun naguali, soyutu, tini yitirmek olduğunu.

"Naguali yitirmekle kıyaslandığında, ölüm hiçbir şey değildir," demişti, sesinde gerçek bir tutku tınısıyla. "Benim naguali yitirme korkum, sahip olduğum tek gerçek şey; çünkü onsuz ölüden beter olurdum."

Carol'a, don Juan'a hemen karşı çıktığımı anlattım, korkudan etkilenmediğime göre, bir yolun sınırları içinde kalmak zorundaysam beni harekete geçirecek gücün aşk olması gerektiğini söyleyerek böbürlenmiştim.

Don Juan, gerçek tırmanışın sırası geldiğinde, korkunun bir savaşçı için zahmete değecek tek koşul olduğunu söylemişti. İçerlemiştim ona, bunun gizli bir dar kafalılık olduğunu düşünerek.

"Çark tam bir dönüş yaptı," dedim Carol'a, "ve şimdi bana bak. Devam etmemi sağlayan tek şeyin naguali yitirme korkusu olduğuna yemin edebilirim sana."

Carol daha önce onda hiç görmediğim garip bir bakışla beni süzüyordu. "Karşı çıkmaya cüret ediyorum," dedi, yumuşak bir sesle. "Korku, sevgiyle kıyaslandığında, hiçbir şeydir. Korku seni çılgınca koşturur; aşk ise akıllıca ilerlemeni sağlar."

"Sen ne diyorsun, Carol Tiggs? Şimdi büyücüler âşık insanlar mı?"

Cevap vermedi. Yanıma yattı ve başını omzuma koydu. Öylece kaldık, o garip, sevimsiz odada; uzun bir süre, tam bir sessizlik içinde.

Carol, "Senin hissettiğini hissediyorum," dedi, aniden. "Şimdi sen benim hissettiğimi hissetmeye çalış. Yapabilirsin. Ama bunu karanlıkta yapalım."

Carol kolunu uzattı ve yatağın üzerindeki ışığı söndürdü. Tek bir hareketle doğrulup oturdum. Elektrik çarpması gibi bir korku sarsıntısı geçmişti içimden. Carol ışığı söndürdüğü anda, odanın içi gece olmuştu. Büyük bir heyecan içinde, Carol'a bunu sordum.

"Daha tam toparlanamadın," dedi, yatıştırıcı bir tavırla. "Anıtsal boyutlarda bir dalaş yaşadın. İkinci dikkate bu kadar derinlemesine dalmak, seni parça parça etti, deyim yerindeyse. Elbette gündüz, şu anda, ama gözlerin bu odanın içindeki loş

ışığa daha tam uyum sağlayamıyor."

Az çok ikna olmuş durumda, yeniden uzandım. Carol konuşmaya devam etti, ama dinlemiyordum. Çarşaflara dokunuyordum. Gerçek çarşaflardı. Ellerimi yatağın üzerinde gezdirdim. Bir yataktı! Yere eğildim ve avuçlarımı zeminin soğuk fayanslarına sürdüm. Yataktan çıktım, odadaki ve banyodaki her nesneyi kontrol ettim. Her şey tamamen normal, tamamen gerçekti. Carol'a, ışığı söndürdüğünde, rüya gördüğüm yolunda açık bir duyuma kapıldığımı söyledim.

"Kendine zaman tanı," dedi. "Kes bu araştırma saçmalığını ve yatağa gelip dinlen."

Sokağa bakan pencerenin perdelerini açtım. Dışarıda gündüz vaktiydi, ama onları kapattığım an içerde gece vakti oluyordu. Carol yatağa gelmem için yalvardı. Daha önce yaptığım gibi kaçıp soluğu sokaklarda alacağımdan korkuyordu. Haklıydı. Yatağa döndüm, nesneleri parmağımla işaret etmenin bir saniye olsun aklıma gelmediğinin farkına varmadan. Bu bilgi, belleğimden silinmiş gibiydi.

O otel odasındaki karanlık son derece olağanüstüydü. Bana hoş bir huzur ve uyum duyumu veriyordu. Aynı zamanda derin bir hüzün de vermişti, insan sıcaklığına, dostluğa bir özlem de. Duyduğum, şaşkınlıktan fazla bir şeydi. Hiç böyle bir şey olmamıştı bana. Yatağa uzanmış, bu özlemin bildiğim bir şey olup olmadığını anımsamaya çalışıyordum. Değildi. Bildiğim özlemler insan dostluğu için değildi; soyuttular, daha çok tanımlanmamış bir şeye erişememenin hüznü gibiydiler.

"İçim parçalanıyor," dedim Carol'a. "İnsanlar için ağlamak üzereyim."

Cümlemi komik olarak yorumlayacağını sanmıştım. Bir şaka olmasını amaçlamıştım. Ama hiçbir şey söylemedi; bana hak veriyor gibiydi. İçini çekti. Dengesiz bir zihin durumunda olduğumdan anında duygusallığa doğru kaydım. Karanlıkta yüzüne baktım, ve daha aklım başımda bir anımda bana epeyce saçma gelecek olan bir şey mırıldandım. "Sana tam anlamıyla tapıyorum," dedim.

Don Juan'ın hattındaki büyücüler arasında böyle bir konuşma düşünülemeyecek bir şeydi. Carol Tiggs nagual kadın-

dı. İkimiz arasında sevgi gösterilerine hiç gereksinim yoktu. Aslında birbirimiz için ne hissettiğimizi bile bilmiyorduk. Don Juan tarafından bize büyücülerin arasında bu tür duygulara gereksinim ve zaman olmadığı anlatılmıştı.

Carol gülümsedi ve bana baktı. Onun için öyle yakıcı bir sevgiyle dolmuştum ki, istemeyerek ağlamaya başladım.

"Erke bedenin evrenin ışıltılı erke lifleri üzerinde ileriye doğru ilerliyor," diye fısıldadı kulağıma. "Ölüme meydan okuyanın niyet armağanı tarafından taşınıyoruz."

Ne söylediğini anlamaya yetecek kadar erkem vardı. Hatta ona kendisinin bütün bunların ne anlama geldiğini anlayıp anlamadığını sordum. Beni susturdu ve kulağıma fısıldadı. "Anlıyorum; ölüme meydan okuyanın sana armağanı, niyetin kanatlarıydı. Ve onlarla, sen ve ben kendimiz hakkında rüya görüyoruz, başka bir zamanda. Henüz gelmemiş olan bir zamanda."

Onu ittim ve kalkıp oturdum. Carol'un o karmaşık büyücü fikirlerini seslendirme biçimi beni huzursuz etmişti. Kavramsal düşünceyi ciddiye almaya yatkın değildi o. Aramızda hep onda filozof kafası olmadığını söyleyerek şakalaşırdık.

"Senin neyin var?" diye sordum. "Seninki yeni bir gelişme benim için: Carol, büyücü—filozof. Don Juan gibi konuşuyorsun."

"Henüz değil." Güldü. "Ama geliyor. Yuvarlanarak geliyor, ve sonunda bana çarptığında, bir büyücü—filozof olmak, benim için dünyanın en kolay şeyi olacak. Göreceksin. Ve hiç kimse bunu açıklayamayacak, çünkü sadece olacak."

Bir alarm çaldı zihnimde. "Sen Carol değilsin!" Bağırdım. "Sen ölüme meydan okuyansın, Carol'un kılığında. Biliyordum."

Carol güldü, suçlamamdan rahatsız olmamıştı. "Saçmalama," dedi. "Dersi kaçıracaksın. Eninde sonunda, düşkünlüğüne yenileceğini biliyordum. İnan bana, Carol'um ben. Ama şimdiye dek hiç yapmadığımız bir şeyi yapıyoruz: ikinci dikkatte niyetleniyoruz, eski çağ büyücülerinin yaptığı gibi."

İkna olmamıştım; ama iddiamı sürdürecek erkem yoktu, çünkü rüyalarımdaki büyük girdaplara benzeyen bir şey beni içine çekmeye başlamıştı. Carol'un sesini duyuyordum belli

belirsiz, kulağıma bir şeyler söylüyordu, "Kendimizin rüyasını görüyoruz. Bana ait niyetini gör rüyanda. Bırak niyetinle ilerleyeyim! Bırak niyetinle ilerleyeyim!"

Büyük gayret sarf ederek, en derindeki düşüncemi seslendirdim. "Sonsuza dek burada benimle kal," dedim, tekleyen bir teybin yavaşlığıyla. Anlaşılması olanaksız bir karşılık verdi. Sesime gülmek istedim, ama o anda girdap beni yuttu.

Uyandığımda, otel odasında yalnızdım. Ne kadar süre uyuduğum hakkında hiç fikrim yoktu. Carol'u yanımda bulamamak büyük düş kırıklığına uğratmıştı beni. Telaşla giyindim ve onu aramak için lobiye indim. Ayrıca, üstüme yapışmış olan garip uyku halinden de silkinmek istiyordum.

Masadaki müdür bana odayı tutmuş olan Amerikalı kadının henüz bir dakika önce ayrılmış olduğunu söyledi. Sokağa koştum, onu yakalamayı umut ederek, ama ondan hiçbir iz yoktu. Gün ortasıydı; güneş bulutsuz bir gökyüzünde parlıyordu. Hava epeyce ılıktı.

Kiliseye yürüdüm. O rüyada mimari yapısını gerçekten görmüş olduğumu keşfedince şaşkınlığım içten, ama heyecansız oldu. İlgisizce, kendi şeytanımın avukatını oynadım ve kendime delil yetersizliğinden lehte düşünme hakkı tanıdım. Belki don Juan ve ben kilisenin arkasını incelemiştik de ben anımsamıyordum. Bunun üzerinde düşündüm. Önemli değildi. Geçerlilik dizgem benim için zaten anlam ifade etmiyordu. Aldıramayacak kadar uykuluydum.

Oradan yavaşça don Juan'ın evine doğru yürüdüm, hâlâ Carol'a bakınarak. Onu orada beni bekler bulacağımdan emindim. Don Juan beni ölümden geri dönmüşüm gibi karşıladı. O ve yoldaşları heyecan nöbetleri içindeydiler, beni gizlemedikleri bir merakla incelerken.

"Nerdeydin?" diye buyurdu, don Juan.

Bütün bu yaygaranın nedenini kavrayamamıştım. Geceyi meydandaki otelde Carol'la geçirdiğimi, çünkü kiliseden onların evine kadar geri yürüyecek erkem olmadığını, ama onların zaten bunu bildiklerini söyledim.

"Bizim böyle bi şeyden hiç haberimiz yok," dedi, öfkeyle.

"Carol size benimle olduğunu söylemedi mi?" diye sor-

dum, heyecansız bir kuşkuyla; bu denli tükenmiş olmasaydım eğer, alarm veren bir kuşku olurdu bu.

Kimse cevap vermedi. Birbirlerine baktılar, araştırır gibi. Don Juan'ın yüzüne baktım ve Carol'u beni araması için onun gönderdiği izlenimini taşıdığımı söyledim. Don Juan tek kelime etmeden odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

"Carol Tiggs buraya hiç gelmedi,"dedi. "Ve sen dokuz gündür yoksun."

Yorgunluğum, beni bu cümlelerin yıkıcı etkisinden koruyordu. Sesinin tonu, ve öbürlerinin kaygısı, ciddi olduklarını yeterince gösteriyordu. Ama öyle uyuşmuştum ki, söyleyeceğim hiçbir şey yoktu.

Don Juan, ölüme meydan okuyan ile aramda olanları, olası her ayrıntı ile onlara anlatmamı istedi. Bu denli çok şey anımsadığıma, ve bitkinliğime karşın hepsini aktarabildiğime çok şaşırdım. Bir hafiflik anı gerginliği dağıttı, görme niyetimi onun rüyasında aptalca bağırdığımda kadının ne çok güldüğünü anlattığım zaman.

"Küçük parmakla işaret etmek daha iyi iş görüyor," dedim don Juan'a, fakat hiçbir suçlama duygusu taşımadan.

Don Juan, kadının benim bağırışıma gülmekten başka bir tepki gösterip göstermediğini sordu. Öyle bir anım yoktu; eğlenmesinin ve onun kendisinden ne denli yoğun şekilde nefret ettiği hakkında yaptığı yorumdan başka.

Don Juan, "Ben ondan nefret etmiyorum," diye itiraz etti. "Ben sadece eski büyücülerin zorlayıcılıklarını sevmiyorum."

Herkese hitap ederek, kişisel olarak kadını çok fazla ve önyargısız olarak sevdiğimi söyledim. Ve hiç kimseyi sevebileceğimi düşünmediğim kadar, Carol Tiggs'i sevdiğimi. Söylediğimden hoşlanmamış görünüyorlardı. Sanki birdenbire delirmişim gibi birbirlerine bakmaktaydılar. Daha fazla konuşmak, kendimi anlatmak istiyordum. Ama don Juan, sanırım ahmakça şeyler saçmalamamı önlemek için, evden nerdeyse sürükleyerek çıkardı ve otele geri götürdü beni.

Daha önce konuştuğum müdür, Carol Tiggs'i tanımlamamızı nazikçe dinledi, ama onu veya beni daha önce görmüş olduğunu kesinlikle reddetti. Hatta otel hizmetkârlarını bile ça-

ğırdı, onlar da kendisini doğruladılar.

"Bütün bunların anlamı ne olabilir?" diye sordu don Juan, yüksek sesle. Kendine soruyor gibiydi. Yumuşak bir tavırla yol göstererek beni otelden dışarı yöneltti. "Haydi bu lanet yerden çıkalım," dedi.

Dışarı çıktığımızda, dönüp otele ya da sokağın karşısındaki kiliseye bakmamamı, başımı öne eğik tutmamı buyurdu. Ayakkabılarıma baktım ve anında fark ettim; artık Carol'un giysilerini değil, kendiminkileri giyiyordum. Yalnız ne denli uğraştıysam da, giysileri nerede değiştirdiğimi anımsayamadım. Otel odasında uyandığımda yaptığımı tahmin ediyordum. Kendi giysilerimi o zaman giymiş olmalıydım, belleğimin boş olmasına karşın. O zamana kadar meydana varmıştık. Don Juan'ın evine doğru dönmek için orayı geçmeden önce, ona giysilerimi anlattım. Başını ahenkli bir şekilde sallayarak, her kelimeyi dinledi. Sonra bir banka oturdu, ve içten bir kaygı ifade eden sesiyle, o anda, kilisedeki kadınla benim erke bedenim arasında ikinci dikkatte neler geçtiğini bilmemin hiç yolu olmadığını söyleyerek uyardı beni. Oteldeki Carol Tiggs'le olan etkileşimim, buzdağının sadece tepesiydi.

Don Juan, "Senin dokuz gün boyunca ikinci dikkatte kaldığını düşünmek dehşet verici," diye devam etti. "Dokuz gün, ölüme meydan okuyan için sadece bi saniyedir, ama bizim için bi sonsuzluk." İtiraz etmek, açıklamak, ya da bir şey söylemek fırsatını bulamadan beni durdurdu. "Şöyle düşün," dedi. "Eğer benim sana ikinci dikkatte öğrettiklerimi ve birlikte yaptıklarımızı hâlâ anımsayamıyorsan, ölüme meydan okuyanın ikinci dikkatte sana ne öğrettiğini ve seninle ne yaptığını anımsamanın ne denli zor olacağını düşün. Ben sadece bilinçlilik düzeylerini değiştirmeni sağlıyordum; ölüme meydan okuyan ise evrenleri değiştirmeni sağladı."

Kendimi zayıf ve yenik hissediyordum. Don Juan ve iki yoldaşı, çok büyük çaba harcayıp, giysilerimi ne zaman değiştirdiğimi anımsamam için zorladılar beni. Yapamıyordum. Zihnimde hiçbir şey yoktu: duygular, anılar, hiçbir şey. Bir şekilde, tümüyle onlarla birlikte, orada değildim.

Don Juan'ın ve iki yoldaşının sinirli heyecanları doruğa

çıkmıştı. Don Juan'ı hiç bu denli şaşkın görmemiştim. Şimdiye kadar yaptıklarında ve bana söylediklerinde daima şakaya vuran, kendini fazla ciddiye almayan bir üslubu olurdu. Ama bu kez farklıydı.

Bütün olanlara ışık tutacak bir anıyı yüzeye çıkartabilmek için tekrar düşünmeye uğraştım; ve yine beceremedim, ama yenilmiş hissetmedim kendimi; ve inanılması zor bir iyimserlik dalgası kapladı içimi. Her şeyin olması gerektiği gibi geliştiğini hissediyordum.

Don Juan'ın kaygısı, kilisedeki kadınla yaşadığım rüya görme türü hakkında hiçbir şey bilmiyor olmasıydı, söylediğine göre. Bir rüya oteli, bir rüya kasabası, bir rüya Carol Tiggs'i yaratmak, onun için eski büyücülerin rüya görme konusundaki müthiş ustalığının bir örneğiydi sadece; insan imgelemine meydan okuyan tüm bir alan.

Don Juan kollarını alabildiğine açtı, ve nihayet her zamanki neşesiyle gülümsedi. "Kilisedeki kadının sana bu işin nasıl yapıldığını gösterdiği sonucunu çıkarabiliriz yalnızca," dedi, yavaş, dikkatli bir tonla. "Kavranamaz bi manevrayı kavranabilir hale getirmek, senin için dev bi görev olacak. Ölüme meydan okuyan, kilisedeki kadın olarak, satranç tahtasında üstatça bi hamle yaptı. Carol'un erke bedenini ve seninkini, zincirlerinden kurtulup yükselmek için kullandı. Senin karşılıksız erke teklifini kabul etti."

Söylediklerinin benim için anlamı yoktu, ama belli ki iki yoldaşına çok şey ifade etmişti. Çok fazla heyecanlandılar. Don Juan onlara hitap ederek, ölüme meydan okuyanın ve kilisedeki kadının aynı erkenin farklı ifadeleri olduğunu açıkladı; kilisedeki kadın ikisinin daha güçlü ve karmaşık olanıydı. Denetimi alarak, eski büyücülerin hilelerine uygun, karanlık, meşum bir yöntemle Carol Tiggs'in erke bedenini kullanmış, ve oteldeki Carol Tiggs'i yaratmıştı; saf niyetten oluşan Carol Tiggs'i. Don Juan, Carol ve kadının buluşmalarında bir tür erkesel anlaşmaya varmış olabileceklerini ekledi.

Tam o anda, birdenbire bir fikir geldi aklına. İki yoldaşına bakakalmıştı, inanamayan bir ifadeyle. Hepsinin bakışları birbirlerinin arasında hızla gidip geliyordu. Emindim ki salt onay-

lanma aradıkları yoktu, çünkü hep birlikte fark etmişlerdi bir şeyi.

Don Juan, "Bütün tahminlerimiz boşuna," dedi, sessiz, sakin bir tonla. Bence artık bi Carol Tiggs yok. Ve kilisedeki kadın da yok; ikisi birleşip niyetin kanatlarında uzağa uçtular; inanıyorum ki, ileriye.

"Oteldeki Carol Tigs'ın görünüşü için o denli kaygılanmasının nedeni, onun kilisedeki kadın olmasıydı; senin başka bi Carol Tiggs'in rüyasını görmeni sağlamıştı; sonsuz ölçüde daha güçlü bi Carol Tiggs'in. Ne dediğini anımsamıyor musun? Benim için niyetini gör rüyanda. Bırak niyetinle ilerleyeyim."

"Bu ne demek, don Juan?" diye sordum, afallamış bir halde.

"Ölüme meydan okuyan, çıkış noktasını buldu, demek. Seninle bi çıkış yakaladı. Senin yazgın, onun yazgısı oldu."

"Yani, don Juan?"

"Yani, sen özgürlüğe erişirsen, o da erişmiş olacak."

"Nasıl yapacak bunu?"

"Carol Tiggs yoluyla. Ama Carol Tiggs için kaygılanma sen." Ben korkumu açığa vurmadan önce söylemişti bunu. "Bu manevrayı ve daha nicelerini becerebilir."

Üzerimde büyük bir baskı vardı. Ezici ağırlığını hissetmeye başlamıştım bile. Bir zihinsel berraklık anı yaşadım ve don Juan'a sordum, "Bütün bunların sonucu ne olacak?"

Yanıtlamadı. Bana sabit bakıyordu, tepeden tırnağa tarayarak. Sonra yavaşça ve dikkatle şöyle dedi, "Ölüme meydan okuyanın armağanı, sonsuz rüya görme olasılıklarından oluşuyor. Bi tanesi, senin Carol Tiggs'le gördüğündü, başka bi zamanda, başka bi dünyada, daha uçsuz bucaksız bi dünya, sınırları olmayan, imkânsızın bile mümkün olduğu bi dünya. Sadece bi gün bu olasılıkları yaşayacağın değil, bi gün onları kavrayacağın da ima ediliyordu."

Kalktı, ve sessizlik içinde evine doğru yürümeye başladık. Düşüncelerim çılgınca yarışıyorlardı. Aslında düşünceler değil, imgelerdi onlar; rüya otel odasının karanlığında benimle konuşan kilisedeki kadın ve Carol Tiggs'in anılarının bir karışımıydı. Birkaç kez o imgeleri kendi olağan benliğimin bir duyumuna

yoğunlaştırır gibi oldum, ama bırakmak zorunda kaldım; böyle bir iş için yeterli erkem yoktu.

Eve varmadan don Juan durdu ve bana döndü. Beni yine dikkatle inceledi; bedenimde işaretler arıyor gibiydi. O zaman son derece yanıldığına inandığım bir konuda onu düzeltmeye kendimi mecbur hissettim.

"Ben o otelde gerçek Carol Tiggs ile beraberdim," dedim. Bir an için ben kendim de onun ölüme meydan okuyan olduğuna inanmıştım, ama dikkatli bir değerlendirmeden sonra, o inancımı sürdüremedim. O, Carol'du. Karanlık, dehşetli bir yöntemin sonucu olarak o otelde idi; aynı benim de orada olduğum gibi."

"Elbette o Carol'du," diye kabul etti don Juan. "Ama senin ve benim bildiğim Carol değildi. Bu bi rüya Carol'uydu; söyledim sana, saf niyetten oluşmuş bi Carol'du. Sen kilisedeki kadına yardım ettin, o rüyayı kurması için. Onun sanatı, o rüyayı her şeyi kapsayan bi gerçeklik haline getirmekti: eski büyücülerin sanatı; var olan en korkutucu şey. Sana rüya görmede en değerli dersi alacağını söylemiştim, değil mi?"

"Carol Tiggs'e ne oldu dersin?" diye sordum.

"Carol Tiggs gitti," diye yanıtladı. "Ama bi gün yeni Carol Tiggs'i bulacaksın, rüya otel odasında olanı."

"Gitti demekle ne kastediyorsun?"

"Dünyadan gitti," dedi.

Karın boşluğumu yarıp geçen bir sinir dalgası hissettim. Uyanıyordum. Benliğimin bilinci bana tanıdık gelmeye başlamıştı; ne olup bittiğini bilememekle, kıyaslanamaz olanın hemen yanı başımda olduğu önsezisinin bir karışımı.

Yüzümde bir inanmazlık ifadesi olmalıydı, çünkü don Juan etkili bir tonla ekledi, "Bu, rüya görme. Sonuçlarının nihai olduğunu şimdiye dek öğrenmiş olman gerek. Carol Tiggs gitti."

"Ama nereye gitti sence, don Juan?"

"Eski çağ büyücülerinin gittiği yere. Ölüme meydan okuyanın armağanının sonsuz rüya görme olasılıkları olduğunu söyledim sana. Sen somut bi şey istemedin, o yüzden kilisedeki kadın sana soyut bi armağan verdi: niyetin kanatlarında uçma olasılığı."